

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA LEŚNICTWA

Nr 2 | Warszawa, dnia 1 października 1946 r. | Rok I

TREŚĆ:

PRZEDRUKI Z DZIENNIKA USTAW R. P. i z MONITORA POLSKIEGO

17

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 30 września 1936 r.

o państwowym gospodarstwie leśnym,

zmieniony ustawą z dnia 16 marca 1937 roku o zmianie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 30 września 1936 r. o państwowym gospodarstwie leśnym Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 130.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt. a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Postanowienie wstępne.

Art. 1. Państwowe gospodarstwo leśne pod nazwą „Lasy Państwowe" będzie prowadzone na zasadach określonych w dekrecie niniejszym.

Art. 2. (1) Lasy Państwowe obejmują wszystkie państwowe lasy i grunty leśne wraz ze związanymi z nimi gospodarczo gruntami nieleśnymi oraz innymi nieruchomościami i ruchomościami, służącymi do prowadzenia tego gospodarstwa (zakładami przemysłowymi, urządzeniami technicznymi, transportowymi, komunikacyjnymi itp.), a także prywatne wody Państwa w rozumieniu prawa wodnego.

(2) Przepis powyższy nie dotyczy państwowych lasów i gruntów leśnych, które otrzymały specjalne przeznaczenie na podstawie szczególnych aktów ustawodawczych, lasów i gruntów leśnych, będących w zarządzie lub własnością państwowych instytucji, zakładów i przedsiębiorstw posiadających odrębną osobowość prawną, a także lasów i gruntów leśnych, przekazanych pod zarząd innych ministrów.

Art. 3. (1) W skład państwowego gospodarstwą leśnego wchodzą również państwowe grunty rolne oraz inne nieruchomości, związane z państwowymi lasami i gruntami leśnymi.

(2) Przepis ten nie narusza obowiązującego prawa o reformie rolnej.

O zachowaniu i ochronie lasów.

Art. 4. (1) Ogólna powierzchnia lasów i gruntów leśnych państwowego gospodarstwa leśnego nie może ulegać zmniejszaniu.

(2) W tym celu Lasy Państwowe nabywać będą prywatne lasy i grunty leśne, a także grunty nieleśne, których zalesienia wymaga interes Państwa gospodarczy lub publiczny, a zwłaszcza interes obrony Państwa.

Art. 5. (1) Wszystkie grunty leśne powinny być trwale utrzymane pod uprawą leśną.

(2) Zmiana uprawy leśnej na inny rodzaj użytkowania może być dokonana jedynie w przypadkach określonych w dekrecie niniejszym.

Art. 6. Lasy, które:

a) zabezpieczają glebę przed zmywaniem i wyjałowieniem, powstrzymują usuwanie się ziemi lub kamieni, przeszkadzają tworzeniu się dzikich potoków, obrywaniu się skał i spadkowi lawin;

b) chronią brzegi wód przed obrywaniem się, a źródła przed zasypaniem;

c) przeszkadzają powstawaniu albo rozszerzaniu się piasków lotnych lub parowów;

d) mają specjalne znaczenie dla obrony Państwa;

e) mają znaczenie przyrodniczo-naukowe;

f) leżą w granicach okręgu ochrony sanitarnej uzdrowisk, posiadających charakter użyteczności publicznej;

g) leżą w granicach administracyjnych miast i ośrodków przemysłowo-fabrycznych oraz w sferze interesów mieszkaniowych tych środowisk w rozumieniu przepisów o reformie rolnej, w stosunku zaś do miast liczących:

ponad 500.000 ludności—w odległości 50 km,
ponad 200.000 ludności—w odległości 30 km,
ponad 75.000 ludności—w odległości 15 km

— mogą być uznane *przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych* za lasy ochronne.

Art. 7. Uznanie lasu za ochronny lub odjęcie mu tego charakteru następuje:

a) w stosunku do lasów określonych w art. 6 lit. a), b), c) na wniosek władz wodnych, władz marynarki handlowej oraz władz samorządu terytorialnego i gospodarczego co do lasów, położonych na obszarze ich działania, a także na wniosek każdego, komu właściwości gruntów, wymienionych w art. 6 lit. a), b), c), zagrażają niebezpieczeństwem lub szkodą;

b) w stosunku do lasów określonych w art. 6 lit. d) na wniosek Ministra Spraw Wojskowych lub władzy wojskowej przez niego upoważnionej;

c) w stosunku do lasów określonych w art. 6 lit. e) na wniosek Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego;

d) w stosunku do lasów określonych w art. 6 lit. f na wniosek Ministra Opieki Społecznej;

e) w stosunku do lasów określonych w art. 6 lit. g) na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych;

f) w stosunku do lasów określonych w art. 6 lit. a), b), c), e) również na wniosek organów Lasów Państwoych.

Art. 8. (1) W lasach uznanych za ochronne uprawa leśna nie może być zmieniona na inny rodzaj użytkowania.

(2) W lasach nieuznanych za ochronne uprawa leśna może być zmieniona na inny rodzaj użytkowania jedynie w przypadkach, w których zmiana taka —

a) wynika z gospodarczych lub administracyjnych potrzeb państwowych gospodarstwa leśnego;

b) pozostaje w związku z przebudową ustroju rolnego;

c) leży w interesie publicznym, w szczególności w interesie obrony Państwa.

(3) Grunty leśne poddane innej niż leśna uprawie w przypadkach, nieuzasadnionych podanymi wyżej względami, powinny być ponownie zalesione.

Art. 9. Gospodarstwo leśne w lasach uznanych za ochronne będzie prowadzone w sposób zapewniający osiągnięcie celu, dla którego lasy te zostały uznane za ochronne; w razie potrzeby użytkowanie tych lasów będzie całkowicie zaniechane.

Art. 10. Niszczenie (wypalanie itp.) kosodrzewiny, jak również jakiekolwiek jej użytkowanie w tych miejscach, gdzie kosodrzewina spełnia zadania ochronne (art. 6 lit. a), b), c)] jest wzbronione.

Art. 11. (1) Pasanie inwentarza, zbieranie ściółki oraz wszelkie inne użytkowanie powierzchni leśnej może odbywać się tylko o tyle, o ile nie wyrządza ono szkody drzewostanom lub glebie.

(2) *Minister Rolnictwa i Reform Rolnych* określi warunki i ograniczenia, dotyczące czasu, miejsca i sposobu użytkowania powierzchni leśnej.

(3) Pasanie inwentarza w drzewostanach, których wiek nie przekroczył lat 20, nie może być dozwolone.

Art. 12. Lasy Państwowe obowiązane są czuwać stale nad ochroną lasów przed szkodliwymi owadami leśnymi i pasożytami roślinnymi, a w razie potrzeby podejmować stosowanie odpowiednich środków ochronnych, mających na celu zapobieganie rozwojowi tych szkodników i pasożytów oraz ich tępienie.

Zasady prowadzenia państwowego gospodarstwa leśnego.

Art. 13. (1) Gospodarstwo leśne będzie prowadzone planowo i racjonalnie na zasadach ciągłości i trwałości użytkowania oraz najwyższej rentowności z uwzględnieniem gospodarczych interesów Państwa.

(2) Sposób sporządzania planów gospodarstwa leśnego określi *Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.*

Art. 14. (1) Lasy Państwowe mogą prowadzić przemysłowy przerób drewna i innych surowców własnych w rozmiarach, jakie będą potrzebne dla zapewnienia rentowności państwowego gospodarstwa leśnego.

(2) Przerób ten podlega przepisom prawa przemysłowego i prowadzony będzie na zasadach kalkulacji handlowej z uwzględnieniem jego związku z gospodarstwem leśnym (art. 13).

Art. 15. Lasy Państwowe prowadzić będą racjonalną hodowlę zwierzyny łownej i racjonalne jej użytkowanie w oparciu o zasadę opłacalności i w granicach, w których nie przyniesie to szkody gospodarstwu leśnemu.

Art. 16. (1) Gospodarstwo rybne na wodach prywatnych Państwa w rozumieniu prawa wodnego prowadzone będzie na zasadach gospodarstwa racjonalnego i najwyższej rentowności według planów, sporządzonych dla poszczególnych obszarów tych wód.

(2) Sposób sporządzania planów gospodarstwa rybnego określi *Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.*

Art. 17. (1) Gospodarstwo w majątkach rolnych, pozostających we własnym zarządzie Lasów Państwowych, prowadzone będzie na zasadach racjonalnego gospodarstwa rolnego oraz najwyższej rentowności.

(2) W majątkach rolnych, przeznaczonych na reformę rolną lub cele specjalne, gospodarstwo będzie prowadzone z uwzględnieniem takiego ich przeznaczenia.

Art. 18. Rokiem obrachunkowym w państwowym gospodarstwie leśnym jest rok gospodarczy, t. j. okres od dnia 1 października do dnia 30 września roku następnego.

Art. 19. *(1)* Lasy Państwowe przeprowadzą i utrzymywać będą spis całego zarządzanego przez nie majątku państwowego oraz ustalać będą wartość tego majątku.

(2) Z chwilą przeprowadzenia pierwszego oszacowania tego majątku sporządzony zostanie bilans otwarcia, w którym wartość majątku będzie wykazana jako kapitał zakładowy Lasów Państwowych.

(3) Zasady inwentaryzacji i oszacowania wymienionego majątku ustali *Minister Rolnictwo*

i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 20. (1) Lasy Państwowe pokrywają wszelkie swoje wydatki z własnych dochodów i funduszów i gospodarują zgodnie z planem użytkowania, ustalonym przez Izby ustawodawcze oraz opracowanym na podstawie tego planu rocznym planie finansowo gospodarczym, zatwierdzonym przez Radę Ministrów na wniosek przedstawiony przez *Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych* w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

(2) Przy wykonywaniu planu finansowo-gospodarczego Lasów Państwowych *Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych* w porozumieniu z Ministrem Skarbu służy w razie konieczności prawo przenoszenia kredytów w obrębie tego planu oraz zwiększania ustalonych w nim rozchodów z wyjątkiem wydatków osobowych, określonych stałymi etatami, o ile zwiększenie to nie spowoduje zmniejszenia wpłaty do Skarbu Państwa, ustalonej w budżecie. Przenoszenie kredytów oraz zwiększenie ustalonych w planie dochodów nie może naruszać planu użytkowania, ustalonego przez Izby ustawodawcze.

(3) Lasy Państwowe sporządzać będą z końcem każdego roku obrachunkowego bilanse i rachunki zysków i strat, podlegające zatwierdzeniu przez Radę Ministrów na wniosek, przedstawiony przez *Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych* w porozumieniu z Ministrem Skarbu; bilanse i rachunki dołączone będą do preliminarza budżetowego Państwa.

(4) Do budżetu państwowego włacza się tylko wpłatę Lasów Państwowych do Skarbu Państwa.

(5) Do preliminarza budżetowego Państwa będą dołączone zatwierdzone przez Radę Ministrów: plan finansowo-gospodarczy Lasów Państwowych na bieżący rok obrachunkowy, bilans i rachunek zysków i strat oraz sprawozdanie rachunkowe za przedostatni rok obrachunkowy.

(6) Gdyby wpłata do Skarbu Państwa została ustawą skarbową włączona do budżetu państwowego w innej wysokości, niż została ona zaprojektowana w przedłożeniu rządowym, Rada Ministrów na wniosek *Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych*, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Skarbu, dostosuje plan finansowo - gospodarczy, zarówno bieżący jak i na okres następny do wysokości wpłaty, ustalonej w budżecie państwowym, o ile Izby ustawodawcze same nie wprowadziły odpowiedniej w planie finansowo-gospodarczym zmiany.

Art. 21. Lasom Państwowym będą opłacane wszelkie świadczenia ich na rzecz poszczególnych działów administracji rządowej, związków samorządowych, a także na rzecz rządowych i samorządowych instytucji, zakładów i przedsiębiorstw, posiadających odrębną osobowość prawną.

Art. 22. (1) Tworzy się fundusz uzupełnienia stanu posiadania Lasów Państwowych, na który składać się będą wpływy ze zbycia poszczególnych gruntów leśnych i innych wchodzących w skład państwowego gospodarstwa leśnego, z wyjątkiem gruntów rolnych, przekazywanych na cele przebudowy ustroju rolnego stosownie do obowiązującego prawa o reformie rolnej, a także wpływy ze zbycia drzewostanów przy przekazywaniu obszarów leśnych na cele publiczne bez odszkodowania.

(2) Fundusz uzupełnienia stanu posiadania Lasów Państwowych przeznacza się na kupno lasów i gruntów, określonych w art. 4 dekretu niniejszego.

Art. 23. (1) Tworzy się fundusz amortyzacyjny Lasów Państwowych dla amortyzacji wartości inwentarza ruchomego, budynków mieszkalnych i gospodarczych oraz budowli i urządzeń technicznych, zakładów przemysłowych, transportowych i komunikacyjnych.

(2) Jako wartość umarzanego majątku przyjmowana będzie pierwotna cena nabycia (oszacowania) lub koszt własny.

(3) Wysokość stawek amortyzacyjnych określi *Minister Rolnictwa i Reform Rolnych* w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 24. (1) *Minister Rolnictwa i Reform Rolnych* może w porozumieniu z Ministrem Skarbu tworzyć inne, poza wymienionymi w art. 22 i 23 fundusze, o ile wymagać tego będą potrzeby państwowego gospodarstwa leśnego.

(2) Zasady używania funduszów Lasów Państwowych określonych w art. 22 i 23 oraz w ust. (1) artykułu niniejszego ustali *Minister Rolnictwa i Reform Rolnych* w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 25. (1) Lasy Państwowe mogą w imieniu Skarbu Państwa uczestniczyć w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, w spółkach akcyjnych i spółdzielniach, w których większość kapitału zakładowego (akcyjnego) pochodzi z zarządzanego przez Lasy Państwowe majątku państwowego, jeżeli będzie to potrzebne dla należytego zorganizowania zbytu produkcji państwowego gospodarstwa leśnego.

(2) Przystąpienie Lasów Państwowych do takiej spółki wymaga każdorazowo decyzji *Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych*, powziętej w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Przemysłu i Handlu, która określi wysokość udziału oraz zasady organizacji i działalności spółki.

Art. 26. (1) Na potrzeby państwowego gospodarstwa leśnego upoważnia się Ministra Skarbu na wniosek *Ministra Rolnictwa i Reform*

Rolnych do zaciągania pożyczek krótkoterminowych do wysokości, nie przekraczającej 20% rozchodów eksploatacyjnych brutto, wykazanych w ostatnim rocznym zamknięciu rachunkowym gospodarstwa leśnego. Pożyczki te muszą być spłacone z bieżących dochodów państwowego gospodarstwa leśnego. Zaciągnięcie nowej pożyczki może nastąpić pod warunkiem, że pożyczka ta łącznie z niespłaconą jeszcze częścią pożyczki poprzedniej nie przekroczy określonego powyżej maksimum.

(2) Zaciąganie pożyczek wyższych i długoterminowych oraz wszelkich zobowiązań, obciążających nieruchomości, wchodzące w skład państwowego gospodarstwa leśnego, może nastąpić tylko w granicach upoważnień, udzielonym aktem ustawodawczym.

Art. 27. (1) *Minister Rolnictwa i Reform Rolnych* ma — w granicach kwoty przewidzianej w planie finansowo - gospodarczym — prawo ulgowej sprzedaży oraz bezpłatnego wydawania drewna i innych płodów państwowego gospodarstwa leśnego, jak również udzielania pieniężnych wsparć i zapomóg pracownikom leśnym i ich rodzinom.

(2) Określone w ust. (1) prawo ulgowej sprzedaży oraz bezpłatnego wydawania drewna i innych płodów państwowego gospodarstwa leśnego służy *Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych* również w stosunku do miejscowej bezrolnej i małorolnej ludności, osób poszkodowanych przez klęski żywiołowe oraz na cele wyznaniowe, społeczne, kulturalne, naukowe, oświatowe, dobroczynne i inne, w przypadkach, gdy wynika to z administracyjnych potrzeb lub zainteresowań Lasów Państwowych.

Art. 28. (1) *Minister Rolnictwa i Reform Rolnych* ma prawo odpisywania i umarzania stających się nierealnymi wartości, objętych aktywami bilansu Lasów Państwowych, a także wartości nie objętych bilansem szkód leśnych i nawiązek.

(2) Zasady odpisywania i umarzania wartości bilansowych ustali *Minister Rolnictwa i Reform Rolnych* w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 29. (1) Rachunkowość Lasów Państwowych prowadzona będzie na zasadach specjalnych, odpowiednich do gospodarczego charakteru czynności w państwowym gospodarstwie leśnym.

(2) Ogólne przepisy rachunkowe wyda *Minister Rolnictwa i Reform Rolnych* w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Najwyższej Izby Kontroli.

O wyłączaniu obszarów leśnych z państwowego gospodarstwa leśnego.

Art. 30. (1) Poszczególne obszary leśne mogą być wyłączone z państwowego gospodarstwa leśnego i przekazane pod zarząd właściwych ministrów z przeznaczeniem ich na:

a) terenowe cele wojskowe, o ile osiągnięcie tych celów wymaga objęcia zarządu tymi obszarami przez władze wojskowe;
b) potrzeby związane z ochroną wybrzeża morskiego;
c) potrzeby uzdrowisk, posiadających charakter użyteczności publicznej.

(2) Przepisy artykułu niniejszego nie naruszają postanowień o przekazywaniu gruntów państwowych na cele specjalne, przewidziane w obowiązujących aktach ustawodawczych.

Art. 31. Jeżeli cele, na które zostały przeznaczone obszary leśne, wyłączone z państwowego gospodarstwa leśnego, przestaną istnieć bądź też, gdy dadzą się one nadal osiągać bez zaniechania na tych obszarach gospodarstwa leśnego, obszary te powinny być zwrócone państwowemu gospodarstwu leśnemu.

Art. 32. (1) Wyłączenie obszarów leśnych z państwowego gospodarstwa leśnego i przekazanie ich pod zarząd ministrów właściwych dla celów, na jakie mają być one przeznaczone (art. 30), następuje:

w stosunku do obszarów przekraczających 10 ha — na mocy uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek interesowanego ministra, zgłoszony w porozumieniu *z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych;*

w stosunku do obszarów poniżej 10 ha — na mocy decyzji *Ministra Rolnictwa i Reform* Rolnych, powziętej na wniosek interesowanego ministra.

(2) Zwrot państwowemu gospodarstwu leśnemu obszarów leśnych stosownie do przepisu art. 31 następuje w drodze porozumienia interesowanych ministrów.

Art. 33. (1) Przy przekazywaniu obszarów leśnych pod zarząd innych ministrów w przypadkach przewidzianych w art. 30 oraz przy przekazywaniu nieruchomości na cele reformy rolnej, jak również przy przejmowaniu nieruchomości spod zarządu innych ministrów celem włączenia ich do państwowego gospodarstwa leśnego, wartość nieruchomości przekazywanych będzie odpisywana, nieruchomości zaś przejmowanych będzie dopisywana bezpośrednio do kapitału zakładowego Lasów Państwowych.

(2) Przekazywanie nieruchomości w trybie przewidzianym dla zbywania nieruchomości państwowych, na rzecz związków samorządowych oraz na rzecz rządowych i samorządowych instytucyj, zakładów i przedsiębiorstw, posiadających odrębną osobowość prawną, jak również przejmowanie nieruchomości od wymienionych związków, instytucyj, zakładów i przedsiębiorstw następuje zawsze za odszkodowaniem. Przepis powyższy nie narusza przepisów o rozbudowie miast.

Art. 34. (1) Dla zaspakajania potrzeb nie wymienionych w art. 30 może być dopuszczone korzystanie z obszarów leśnych państwowego gospodarstwa leśnego przez inne działy administracji rządowej bez wyłączenia tych obszarów z państwowego gospodarstwa leśnego.

(2) O dopuszczeniu takiego korzystania, jego granicach i zasadach rozstrzyga *Minister Rolnictwa i Reform Rolnych* w porozumieniu z interesowanym ministrem.

Art. 35. (1) Ciężary przywiązane do terenów, oddanych do korzystania innym działom administracji rządowej na podstawie art. 34, ponoszą Lasy Państwowe, które pobierają również dochody służące Skarbowi Państwa, jako właścicielowi terenów.

(2) W przypadkach, gdy korzystanie z terenów przez inne działy administracji rządowej lub uznanie ich za lasy ochronne powodować ma ograniczenia w prowadzeniu gospodarstwa leśnego, kwoty wynikłych stąd, dających się obliczyć szkód i strat, będą rejestrowane na specjalnym rachunku Lasów Państwowych.

Art. 36. Sprawy związane z dzierżawą i eksploatacją terenów naftowych będących własnością Państwa regulują osobne przepisy.

O służbie w Lasach Państwowych.

Art. 37. (1) Funkcjonariusze Lasów Państwowych stanowią odrębny od innych funkcjonariuszów państwowych etat pracowników państwowych, przewidziany w planie finansowo-gospodarczym Lasów Państwowych i dostosowany do gospodarczego charakteru pracy w państwowym gospodarstwie leśnym.

(2) Stosunek służbowy funkcjonariuszów Lasów Państwowych ma charakter publicznoprawny.

(3) Oprócz funkcjonariuszów o charakterze publicznoprawnym mogą być przyjmowani do służby w Lasach Państwowych funkcjonariusze o charakterze prywatnoprawnym, których stosunek służbowy regulować będą umowy zawarte z uwględnieniem obowiązującego ustawodawstwa pracy.

Art. 38. Przepisy o stosunku służbowym funkcjonariuszów Lasów Państwowych, ich uposażeniu i ubezpieczeniu emerytalnym wydaje w drodze rozporządzeń *Minister Rolnictwa i Reform Rolnych* w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

Art. 39. (1) Funkcjonariuszom Lasów Państwowych, do których zakresu czynności należy ochrona lasów, gruntów rolnych, łowiectwa i rybołówstwa, bez względu na to, czy ich stosunek służbowy ma charakter publicznoprawny, czy też prywatnoprawny, służą — zależnie od ich zakresu czynności — wszystkie uprawnienia straży leśnej, polnej, łowieckiej i rybackiej, przewidziane w obowiązujących przepisach.

(2) Funkcjonariusze, wymienieni w ustępie poprzedzającym, winni nosić przy pełnieniu służby mundur podług wzoru, ustalonego przepisami o umundurowaniu funkcjonariuszów Lasów Państwowych.

Art. 40. Przy przyjmowaniu funkcjonariuszów do służby ochronnej mają pierwszeństwo osoby, które odbyły służbę wojskową, a przede wszystkim podoficerowie zawodowi i nadterminowi.

Art. 41. W przypadkach całkowitej lub częściowej mobilizacji, a także w innych przypadkach, w których Rada Ministrów uzna to za konieczne ze względu na interes Państwa, funkcjonariusze służby ochronnej (art. 39) mogą być rozporządzeniem *Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych*, wydanym w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, podporządkowani władzy wojskowej, w zakresie i w sposób w rozporządzeniu tym ustalonych.

Art. 42. W planie finansowo - gospodarczym każdego roku obrachunkowego pewien odsetek czystego zysku zostanie przeznaczony na nagrody pieniężne, zapomogi oraz cele opieki dla funkcjonariuszów Lasów Państwowych.

Przepisy końcowe.

Art. 43. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się *Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.*

Art. 44. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem tym tracą moc obowiązującą:

przepisy, zawarte w rozdziale II i częściach I, II i III rozdziału III rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o organizacji administracji lasów państwowych (Dz. U.R.P. Nr. 119, poz. 1079) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U.R.P. Nr. 38, poz. 373) z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U.R.P. Nr. 86, poz. 661);

rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zagospodarowaniu lasów państwowych (Dz. U.R.P. Nr. 36, poz. 336) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 18 marca 1933 r. (Dz. U.R.P. Nr. 32, poz. 272), w odniesieniu do lasów, objętych przez państwowe gospodarstwo leśne,

oraz wszelkie inne przepisy w sprawach, unormowanych dekretem niniejszym.

(3) Do czasu wydania przepisów, przewidzianych w poszczególnych artykułach dekretu niniejszego, będą stosowane przepisy do-

tychczas obowiązujące w zakresie, w jakim nie są one sprzeczne z dekretem niniejszym.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) I. Mościcki

Prezes Rady Ministrów:
(—) Sławoj Składkowski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) J. Poniatowski

UWAGA: W związku z utworzeniem Ministerstwa Leśnictwa kompetencje zastrzeżone w powyższym dekrecie Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych przeszły na rzecz Ministra Leśnictwa.

18

DEKRET

z dnia 5 lipca 1946 r.

o Straży Leśnej.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Straż Leśną zorganizowaną na wzór wojskowy podległą Ministrowi Leśnictwa.

Art. 2. Do zakresu działania Straży Leśnej należy:

1) ochrona przed przestępczą działalnością, śledzenie i ujawnianie sprawców przestępstw przeciw gospodarstwu leśnemu, przemysłowemu i innemu mieniu pozostającemu w administracji Ministra Leśnictwa,
2) pełnienie służby wartowniczej i konwojowej,
3) współdziałanie z właściwymi władzami państwowymi w dziedzinie bezpieczeństwa mienia pozostającego w administracji Ministra Leśnictwa oraz ochrony zdrowia, życia i mienia pracowników lasów państwowych na terenie gospodarstw leśnych, objektów przemysłowych i innych,
4) współdziałanie z właściwymi władzami wojskowymi w dziedzinie obronności Państwa; zakres tego współdziałania ustalą Ministrowie Leśnictwa i Obrony Narodowej.

Art. 3. Straży Leśnej przy wykonywaniu czynności służbowych służą:

1) uprawnienia organów administracji lasów państwowych w zakresie służby ochronnej,
2) uprawnienia Milicji Obywatelskiej w granicach, określonych w art. 2,
3) prawo przeprowadzania rewizji u osób podejrzanych o przestępstwo przewidziane w art. 2 pkt 1,
4) prawo korzystania w wyjątkowych przypadkach podyktowanych miejscowymi warunkami z kwater i podwód na zasadach zakwaterowania wojska,
5) prawo do pomocy wszystkich władz i urzędów,
6) prawo posiadania broni typu wojskowego na warunkach określonych przez Ministra Bezpieczeństwa Publicznego,
7) prawo użycia broni w przypadkach, w których prawo użycia jej służy Milicji Obywatelskiej,
8) prawo nakładania grzywien w drodze doraźnych nakazach karnych za wykroczenia w zakresie szkolnictwa leśnego.

Art. 4. Funkcjonariusze Straży Leśnej mogą nakładać i ściągać grzywny w drodze doraźnych nakazów karnych za wykroczenia w zakresie szkodnictwa leśnego w razie schwytania winnego na gorącym uczynku albo gdy nie ma wątpliwości co do osoby sprawcy, jeśli winny oświadczył, że grzywnę uiści bezzwłocznie.

Przepisy ust. 2 i 3 oraz co do wysokości grzywny ust. 1 art. 50 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U.R.P. Nr 38, poz. 365), oraz art. 51 tegoż rozporządzenia stosuje się odpowiednio.

Grzywny ściągnięte wpływają do Skarbu Państwa na potrzeby leśnictwa państwowego.

Art. 5. Straż Leśna składa się:

1) z oficerów Straży Leśnej, mianowanych przez Ministra Leśnictwa, którymi są:
   a) inspektor Straży Leśnej,
   b) nadkomisarz Straży Leśnej,
   c) komisarz Straży Leśnej,
2) z szeregowych Straży Leśnej mianowanych przez właściwe organa administracji lasów państwowych, którymi są:
   a) st. przodownik Straży Leśnej,
   b) przodownik Straży Leśnej,
   c) st. strażnik Straży Leśnej,
   d) strażnik Straży Leśnej.

Art. 6. Oficerów i szeregowych obowiązuje w służbie noszenie munduru ustalonego przepisami o umundurowaniu państwowych funkcjonariuszów leśnych. Szczegółowe przepisy o wyekwipowaniu i oznakach służbowych ustali Minister Leśnictwa.

Art. 7. Oficerom i szeregowym Straży Leśnej przysługuje prawo do:

1) uposażenia,
2) wyekwipowania,
3) zakwaterowania,
4) pomocy lekniczej w ramach ubezpieczeń społecznych.

Szeregowym Straży Leśnej służy nadto prawo do wyżywienia na koszt administracji lasów państwowych.

Art. 8. Zasadnicze uposażenie w ramach grup, ustalonych w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U.R.P. Nr 86, poz. 663), zmienionego dekretem z dnia 12 czerwca 1946 r. (Dz. U.R.P. Nr 28, poz. 175), otrzymują:

1) inspektor	Straży Leśnej	V—VI	grupy
2) nadkomisarz	,,	VI—VII	,,
3) komisarz	,,	VII	,,
4) st. przodownik	,,	VIII	,,
5) przodownik	,,	IX	,,
6) st. strażnik	,,	X	,,
7) strażnik	,,	XI	,,

Do oficerów i szeregowych Straży Leśnej mają zastosowanie postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grupy uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U.R.P. Nr 102, poz. 781), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1946 r. (Dz. U.R.P. Nr. 28, poz. 179).

Art. 9. Oficerom i szeregowym Straży Leśnej służy prawo do bezpłatnego opału drewnem otrzymywanym z lasów państwowych według norm ustalonych przez Ministra Leśnictwa.

Art. 10. Dzieciom z małżeństwa, uprawnionym, uznanym, zrównanym z dziećmi z małżeństwa i przysposobionym oficerów i szeregowym Straży Leśnej, którzy w czasie lub w związku ze służbą utracili życie wskutek nieszczęśliwego wypadku lub popełnionego na nich karygodnego czynu, przysługuje prawo pierwszeństwa przy przyjęciu do szkół państwowych, w szczególności prowadzonych przez Ministerstwa Leśnictwa do kształcenia w tych szkołach na koszt Skarbu Państwa.

Art. 11. Oficerowi lub szeregowemu Straży Leśnej, który utracił całkowicie zdolność do pracy zarobkowej wskutek popełnionego na jego osobie czynu karygodnego w związku ze służbą lub wskutek nieszczęśliwego wypadku doznanego z powodu lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, służy prawo, niezależnie od zaopatrzenia emerytalnego, do jednorazowego odszkodowania w wysokści dwudziestoczterokrotnego pełnego uposażenia pobranego w ostatnim miesiącu.

Odszkodowanie to niezależnie od pośmiertnego, oraz zaopatrzenia emerytalnego otrzymują wdowy bądź dzieci z małżeństwa, uprawnione, uznane, z nimi zrównane lub prysposobione, jeżeli oficer lub szeregowy Straży Leśnej z wymienionych wyżej przyczyn utracił życie.

Art. 12. W dziedzinie obowiązków i uprawnień nieuregulowanych niniejszym dekretem mają odpowiednie zastosowanie przepisy o służbie w lasach państwowych i o państwowej służbie cywilnej.

Art. 13. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Leśnictwa.

Art. 14. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow

w/z Minister Obrony Narodowej:
Marian Spychalski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

19

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 maja 1946 r.

o umundurowaniu i oznakach służbowych funkcjonariuszów administracji lasów państwowych.

Na podstawie art. 35 ust. 2 i art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczy-

pospolitej z dnia 7 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 737), oraz art. 39 ust. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 września 1936 r. o państwowym gospodarstwie leśnym (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 533) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Umundurowanie funkcjonariuszów administracji lasów państwowych składa się: z czapki (dwóch rodzajów), bluzy (dwóch rodzajów), wiatrówki, spodni (dwóch rodzajów), płaszcza, kurtki, peleryny oraz pasa.

2. Kolor umundurowania jest brunatno-zielony („khaki").

3. Opis umundurowania:

a) Czapka typu maciejówki z daszkiem czarnym o szerokości przedniej 7 cm, o brzegu okutym blachą z białego metalu i z paskiem. Na czapce orzeł państwowy o podwójnym liściu dębowym stylizowanym, osadzony w 2/3 swojej wysokości nad otokiem (rys. Nr 6, 6a).

b) Czapka zimowa typu narciarki. Daszek o szerokości przedniej 5 cm pokryty tą samą materią, co czapka. Część wywijana nausznikowa może być obszyta barankiem. Na czapce oznaki jak w pkt. a).

c) Bluza o kołnierzu stojąco-wykładanym jednorzędowa, zapinana na siedem guzików dużych z czterema naszytymi kieszeniami. Wymiary górnych łat kieszeniowych: długość 14 cm, szerokość górna 12 cm, dolna 13 cm; klapa kieszeniowa 6 cm szeroka, zapinana na jeden guzik duży. Wymiary dolnych łat kieszeniowych: długość 20 cm, szerokość — górna 17 cm, dolna 19 cm, klapa kieszeniowa 7 cm szeroka zapinana na jeden guzik duży. Patki o kształcie dostosowanym do kroju kołnierza.

Pierwszy guzik górny bluzy osadzony jest o 3 cm niżej od haftki kołnierza, a ostatni — pod pasem. Dziurki od guzików umieszczone są w odległości 2,5 cm od brzegu. Naramienniki, zapinane na jeden guzik mały, posiadają szerokość przy rękawach 5 cm, przy kołnierzu 3 cm, brzegi stebnowane na 2 mm. Plecy gładkie bez szwu z dwoma bocznymi rozcięciami u dołu o długości 8 cm. Końce kołnierza 7 cm długie. Odstęp końców kołnierza 4 cm. Tylna wysokość kołnierza 4 cm. Mankiety rękawów o długości 9 cm z naszytym jednym guzikiem dużym (rys. Nr 1).

d) Bluza z kołnierzem wykładanym, jednorzędowa, zapinana na 4 guziki duże. Szerokość klapy kołnierza 11 cm. Kołnierz z tyłu 4 cm szeroki, z przodu 5 cm. Wycięcie 14 cm długie. Naramienniki przy rękawach 5 cm, przy kołnierzu 3 cm szerokie, zapinane na jeden guzik mały, brzegi stebnowane na 2 mm. Patki o kształcie dostosowanym do kroju kołnierza (prostokątne) (rys. Nr 2). Do bluzy z kołnierzem wykładanym koszula w kolorze bluzy oraz tegoż koloru krawat lub biała koszula z białym kołnierzykiem stojącym lub wykładanym oraz krawat czarny (długi lub muszka).

e) Wiatrówka ściągana w stanie pasem. Kołnierz wykładany 5 cm szeroki, w rogu końcowym — 6 cm, odległość końców kołnierza 4 cm. Zapięcie pod szyją na zamek błyskawiczny. Wiatrówka o czterech kieszeniach zapinanych na zamki błyskawiczne, dwie górne poziome o szerokości 11 cm, dolne ukośne o szerokości 16 cm. Mankiety rękawów o szerokości 6 cm, zapinane na dwa guzik (rys. Nr 7).

f) Spodnie do butów z cholewami (breechesy) o pasie biodrowym z kieszeniam bocznymi. Rozcięcie na sznurowanie umieszczone z przodu (rys. Nr 3).

g) Spodnie długie do bucików kroju cywilnego o pasie biodrowym, bez mankietów, szerokości równej w dole i kolanie (rys. Nr 3a).

h) Płaszcz jednorzędowy, wcięty w stanie, zapinany na sześć guzików dużych, umieszczonych w odległości 5,5 cm od brzegu płaszcza, z kołnierzem leżąco-wykładanym o szerokości tylnej 7 cm, przedniej 12 cm. Pierwszy guzik osadzony 4 cm od haftki kołnierza, ostatni guzik — poniżej pasa. Odstęp końców kołnierza 6 cm. Z każdego boku płaszcza po jednej wpuszczonej kieszeni, umieszczonej skośnie z listewką u góry 5 cm, u dołu 6 cm szeroką, 23 cm długą. Z tyłu płaszcza pęto 23 cm długie, 7 cm szerokie, zapinane na dwa guziki duże. Poniżej pęta w odległości 10 cm aż do dołu rozpór, zapinany na cztery guziki małe, o odległość fałdy 24 cm. Po bokach dwie fałdy 4 cm głębokie. Naramienniki przy rękawach 5 cm, przy kołnierzu 3 cm szerokie, zapinane na jeden guzik mały, brzegi stebnowane na 2 mm. Patki o kształcie dostosowanym do kroju kołnierza. Rękawy zakończone mankietami o szerokości 19 cm z naszytymi na nich pateczkami 11 cm długimi, 6 cm szerokimi. Zarówno mankiety, jak i pateczki, zaopatrzone są w pojedynczy guzik duży. Długość płaszcza taka, aby dolny brzeg był oddalony o 25 cm od stopy (rys. Nr 4, 4a).

i) Kurtka dwurzędowa, lekko wcięta w stanie zapinana na trzy guziki z każdej strony, z kołnierzem leżąco-wykładanym o szerokości 7 cm, szerokość klapy 14 cm. Naramienniki przy rękawach 5 cm, przy kołnierzu 3 cm szerokie, zapinane na jeden guzik mały, o brzegach stebnowanych na 2 mm. Patki o kształcie dostosowanym do kroju kołnierza. Z każdego boku kurtki po jednej kieszeni wpuszczonej osadzonej skośnie, bez klap. Z tyłu kurtki pęto prostokątne o długości 23 cm, szerokości 7 cm, zapinane na dwa guziki duże. Pod pętem po obu stronach dwie podłużne listewki. Całość stebnowana na 1,5 cm (rys. Nr 5).

j) Peleryna z kapturem zapinanym pod szyję o pięciu guzikach krytych materiałem. Z boków peleryny rozcięcie pionowe o długości 40 cm, szerokości obszywek (listewek) 3 cm (rys. Nr 8).

k) Pas typu wojskowego.

l) Guziki mundurowe z godłem państwowym duże o wymiarze 23 mm i małe 17 mm z białego metalu.

§ 2. Oznaki służbowe przyw ązane są do zajmowanych stanowisk. Oznaki te umieszczane są na patkach kołnierzy, bluzy, płaszcza i kurtki. Patki mają obramowanie ze srebrnej taśmy szerokość 3 mm (rys. Nr 11, 11a, 11b, 11c, 12, 12a, 13, 13a, 13b, 14, 14a, 14b, 14c, 14d, 15, 15a).

§ 3. Funkcjonariusze niżsi noszą patki z sukna zielonego (zieleń szmaragdowa); na przednim narożu patki umieszczony jest pojedyńczy l ść dębowy srebrny, a na tylnym — paski z błyszczącej materii srebrnej o szerokości 5 mm, naszyte przez całą szerokość patki w odstępach 3 mm i odległości 5 mm od brzegów: a) strażnik i hamulczy ma jeden pasek, b) gajowy, szofer, dozorca, woźny, prowadzący poc ąg, maszynista kolejki i inni niżsi funkcjonariusze mają dwa paski (rys. Nr 11, 11a, 11b, 11c).

§ 4. Urzędnicy noszą patki z aksamitu koloru zieleni szmaragdowej z następującym oznakami:

1) emblemat z 2 liści dębowych i gwiazdek w kształcie kwadratów:

a) praktykant leśny — jedna gwiazdka (rys. Nr 12 i 12a),

b) podleśn czy i pomocnik (kancelaryjny, rachunkowy, techniczny), magazynier, laborant — dwie gwiazdki (rys. Nr 12 i 12a),

c) kierownik sekretariatu, podreferendarz, leśniczy, sekretarz, kasjer, intendent, zawiadowca kolejki — trzy gwiazdki (rys. Nr 12, 12a, 13, 13a, 13b);

2) emblemat z 3 liści dębowych oraz srebrny galon 5 mm szeroki na tylnym brzegu patki przez całą jej szerokość i gwiazdki:

a) praktykant techniczno-leśny — jedna gwiazdka (rys. Nr 14, 14a),

b) ad unkt leśny, zastępca kierownika tartaku (innego zakładu przemysłowego) — dwie gwiazdki (rys. 14, 14a),

c) nadleśniczy, kierownik tartaku (innego zakładu przemysłowego), kierown k zarządu kolejki, referendarz, asystent Instytutu Badawczego Leśnictwa i inni na równorzędnych stanowiskach — trzy gwiazdki (rys. Nr 14, 14a, 14b, 14c, 14d);

3) emblemat z 3 l ści dębowych oraz srebrny wężyk 10 mm szerokości na tylnym brzegu patki przez całą jej szerokość i gwiazdki:

a) kierownik oddziału, kierownik referatu, radca, inspektor, kierownik zakładu Instytutu Badawczego Leśnictwa i inni na równorzędnych stanowiskach — jedna gwiazdka (rys. Nr 15, 15a),

b) kierownik biura, naczeln k wydziału i inni na równorzędnychh stanowiskach — dwie gwiazdk (rys. Nr. 15, 15a),

c) dyrektor lasów, dyrektor departamentu, dyrektor biura, dyrektor Gabinetu Ministra i inni na równorzędnych stanowiskach — trzy gwiazdki (rys. Nr 15, 15a).

§ 5. Urzędn cy i funkcjonariusze niżsi zatrudnieni w dyrekcji lasów państwowych noszą na tylnej krawędzi patki wypustkę o szerokości 5 mm koloru „siena palona", a zatrudnieni w M nisterstwie Leśnictwa — koloru złotego.

§ 6. 1. Funkcjonariusze niżsi noszą czapki (maciejówki)o otoku z sukna zielonego koloru patki, a urzędnicy — z aksam tu koloru patki.

2. Urzędnicy wymienieni w § 4, pkt. 1) i 2) lit. a) i b) noszą na czapce na górnej krawędzi otoku naszyty jeden sznurek srebrny, zaś wymienieni w pkt. 2) lit. c) i pkt. 3) — dwa sznurki w odległości 3 mm jeden od drugiego.

3. Funkcjonariusze niżsi i urzędnicy wymienieni w § 4 pkt. 1) i 2) noszą na czapce pasek czarny ze skóry, wymienieni zaś w § 4 pkt. 3) — pasek srebrny.

§ 7. 1. Spośród niższych funkcjonariuszów administracj lasów państwowych są obowiązani do noszenia munduru w służbie: gajowy, strażnik, woźny i szofer wozu osobowego.

2. Funkcjonariuszów niższych obowiązuje w czas e pełnienia służby noszenie bluzy o kołnierzu stojącym wykładanym; poza służbą mogą oni nosić bluzę o kołnierzu wykładanym. Inni funkcjonariusze mogą nosić bluzę jednego lub drugiego rodzaju.

§ 8. Posiadany mundur kroju dawnego wolno nos ć do czasu jego zużycia, jednak oznaki dotychczasowe powinny być zastąpione oznakami przewidzianymi w niniejszym rozporządzeniu.

§ 9. Watowan e i podszywanie futrem płaszczów i kurtek, nakładanie kołnierzy futrzanych oraz noszenie kożuchów jest dozwolone.

§ 10. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się M nisrowi Leśnictwa.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie trac moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 marca 1930 r. o umundurwan u i oznakach służbowych funkcjonariuszów administracji lasów państwowych Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 222).

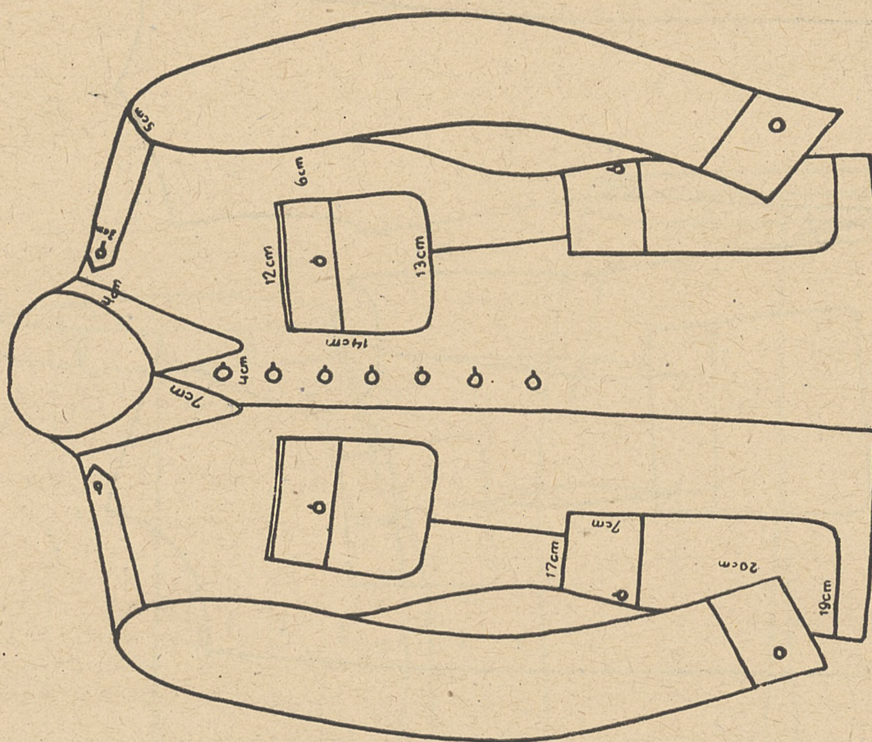
Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski.

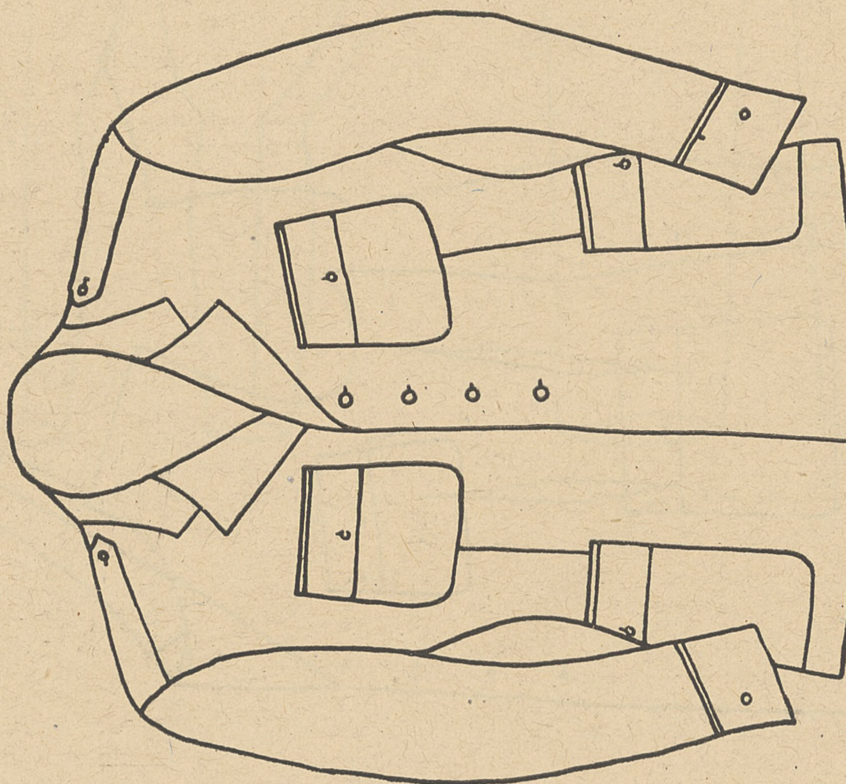
M nister Leśnictwa:

Stanisław Tkaczow.

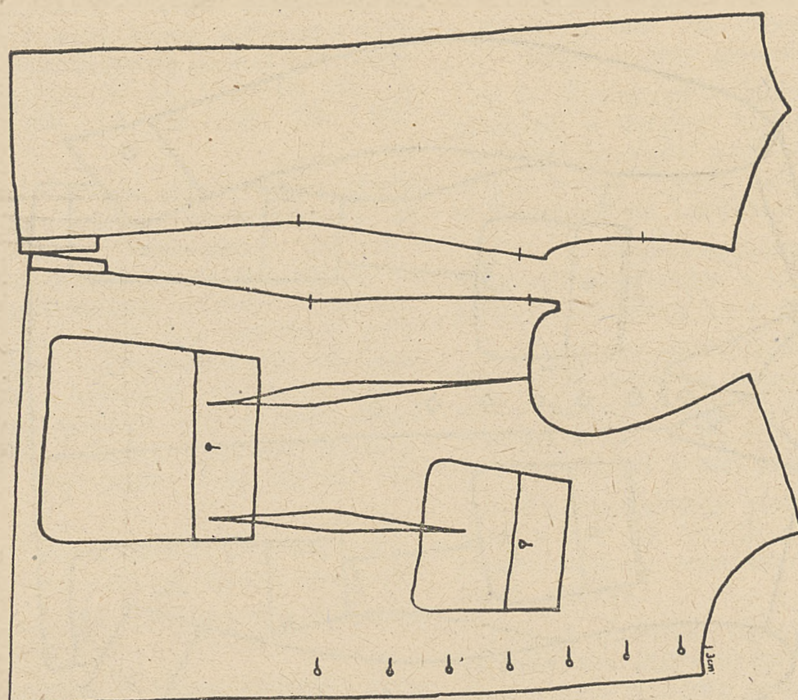
Załączniki do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 maja 1946 r. (poz. 236).

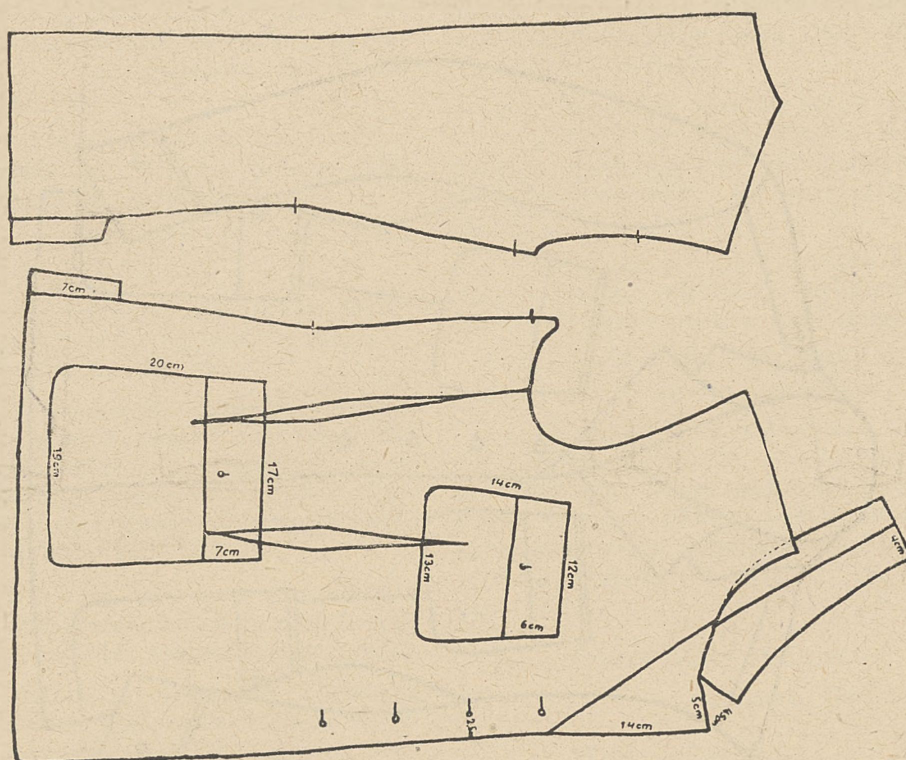
Rys. Nr. 1.

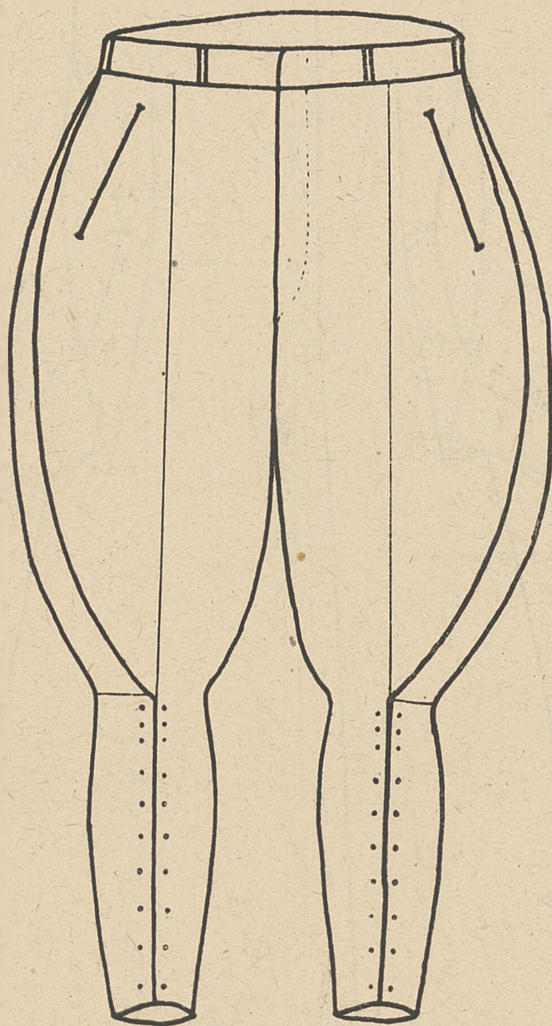

Rys. Nr. 2.

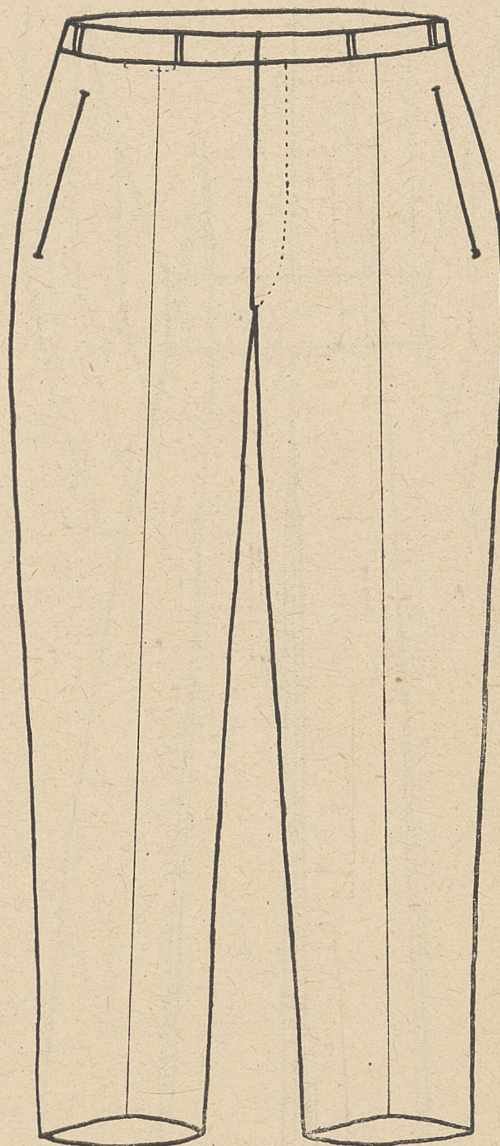

Rys. Nr. 1 a.

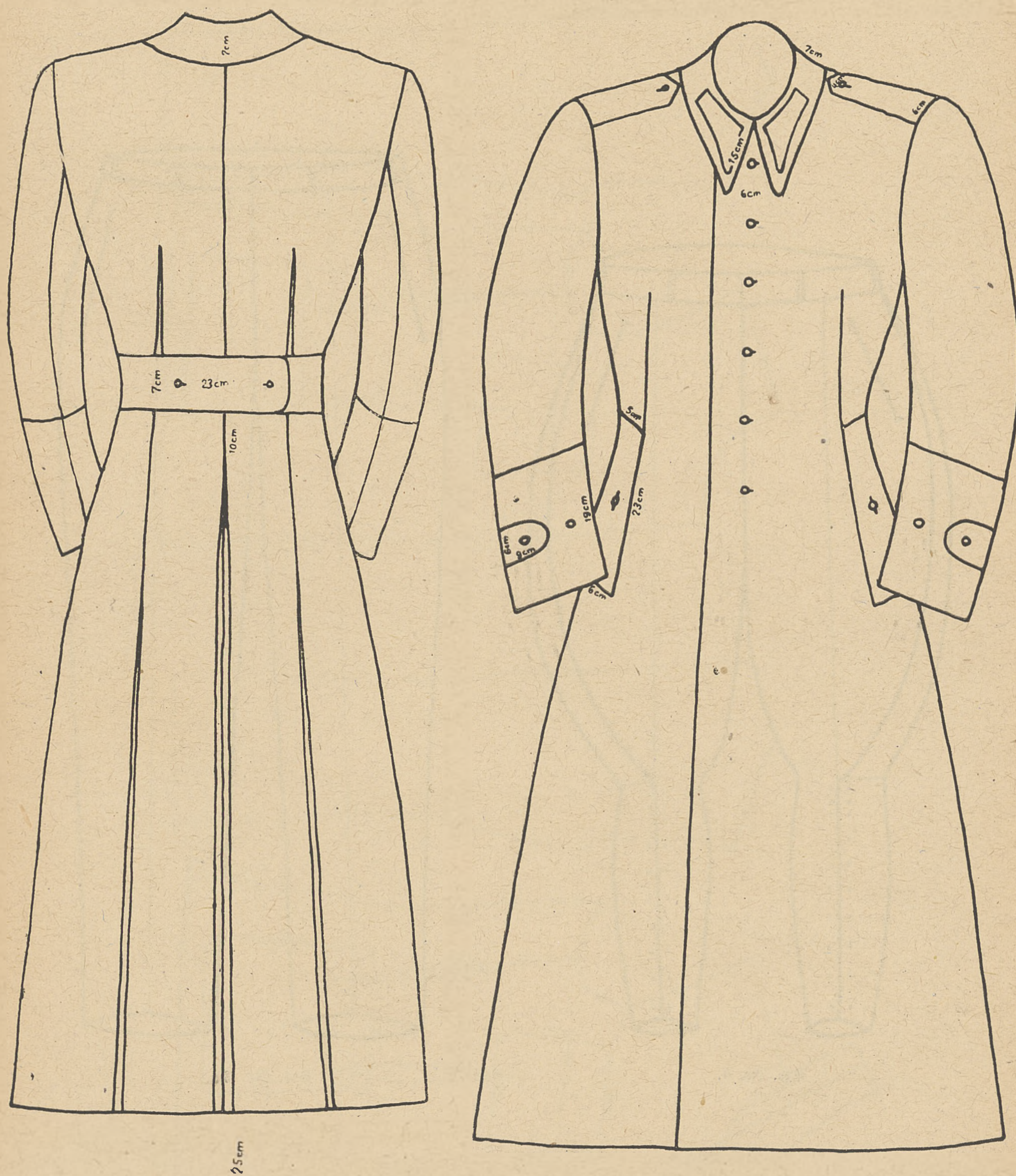

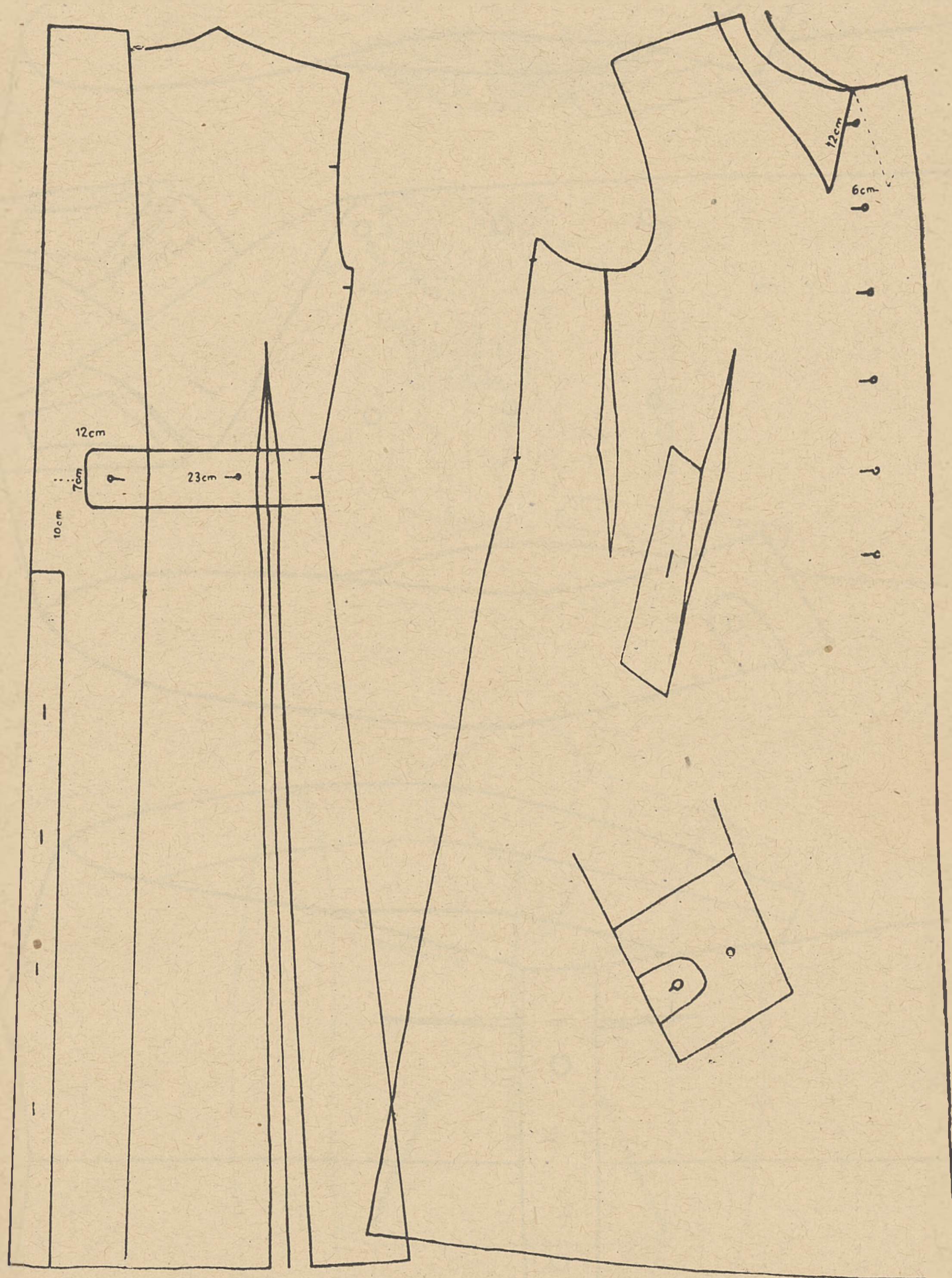
Rys. Nr. 3.

Rys. Nr. 3 a.

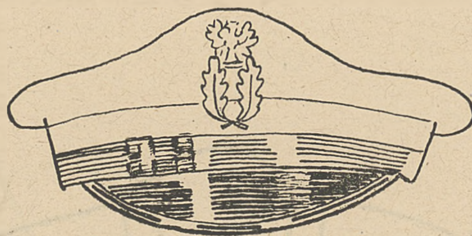

7cm
7cm
23cm
10cm
25cm
7cm
15cm
6cm
6cm
5cm
19cm
23cm
6cm
9cm
6cm

Rys. Nr. 4.

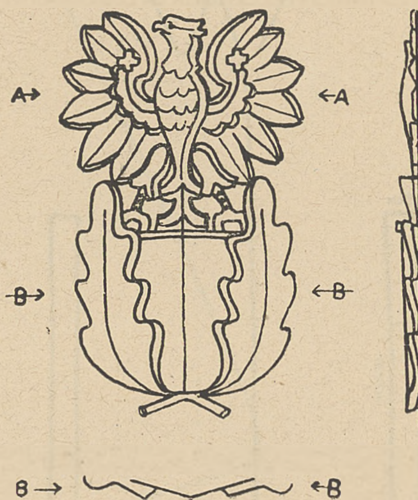

Rys. Nr. 4a.

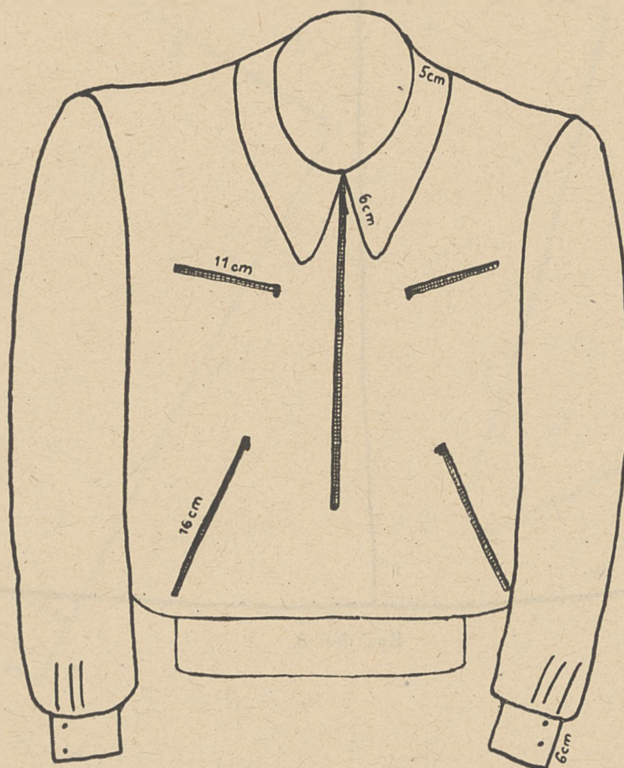
Rys. Nr. 5.

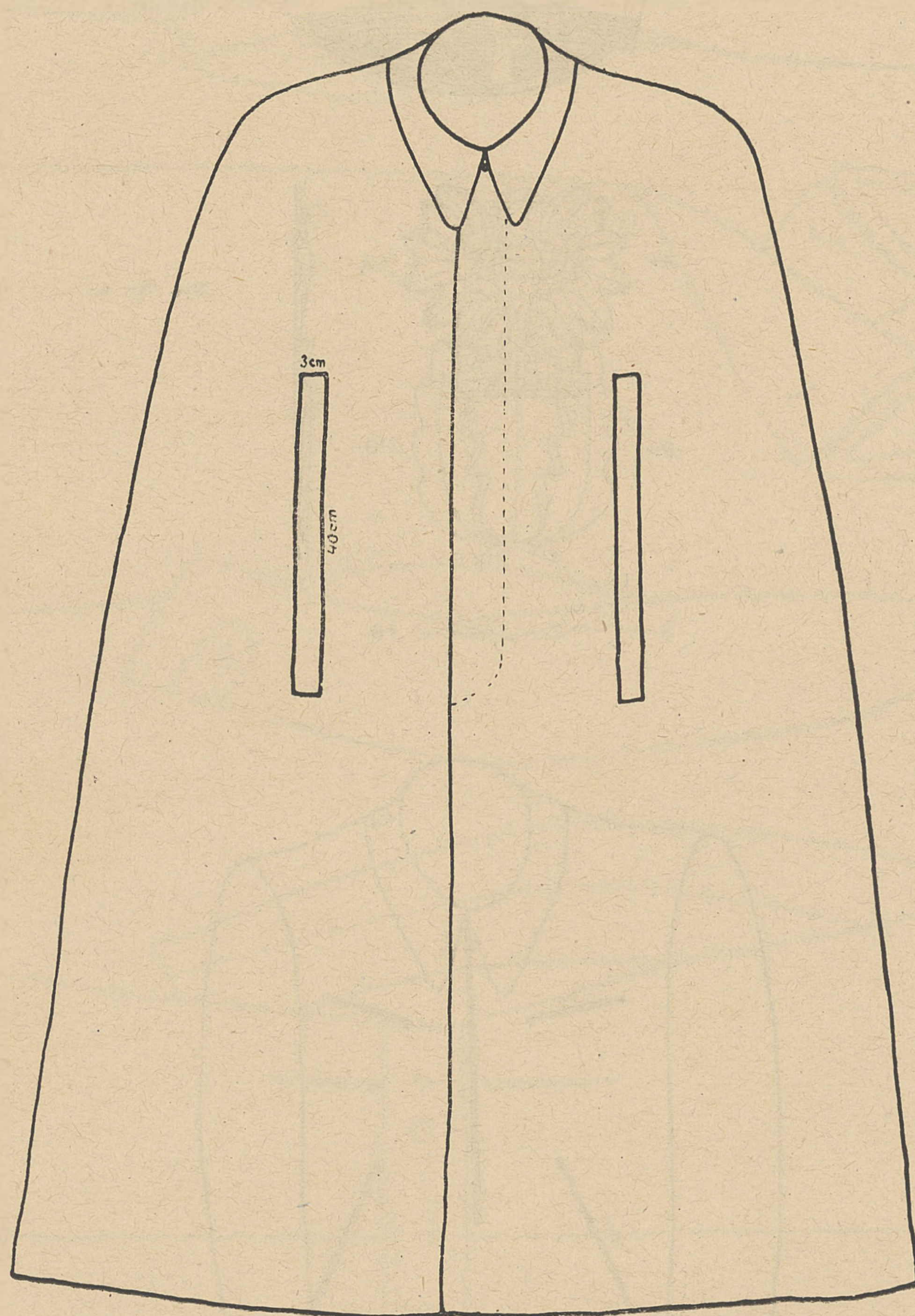
Rys. Nr. 6.

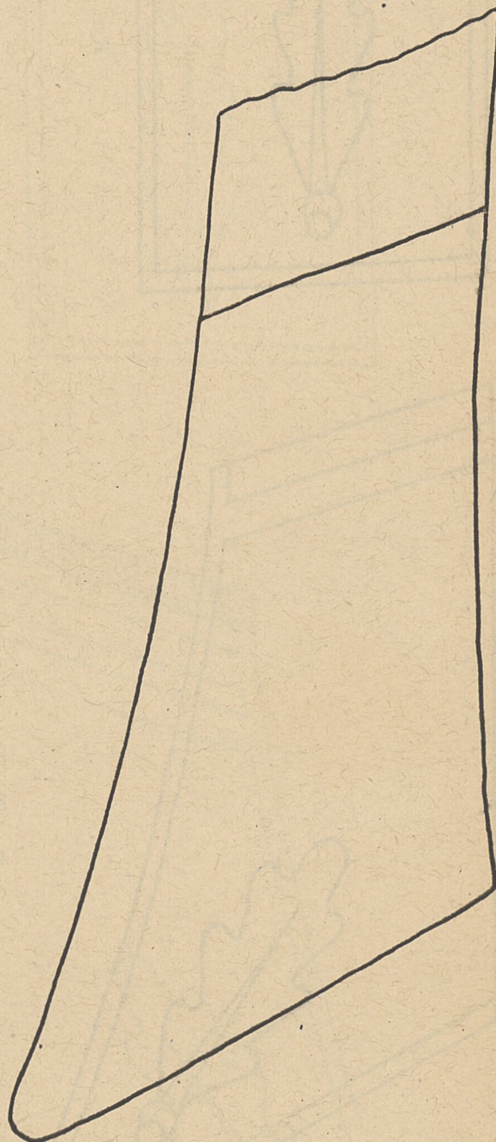
Rys. Nr. 6 a.

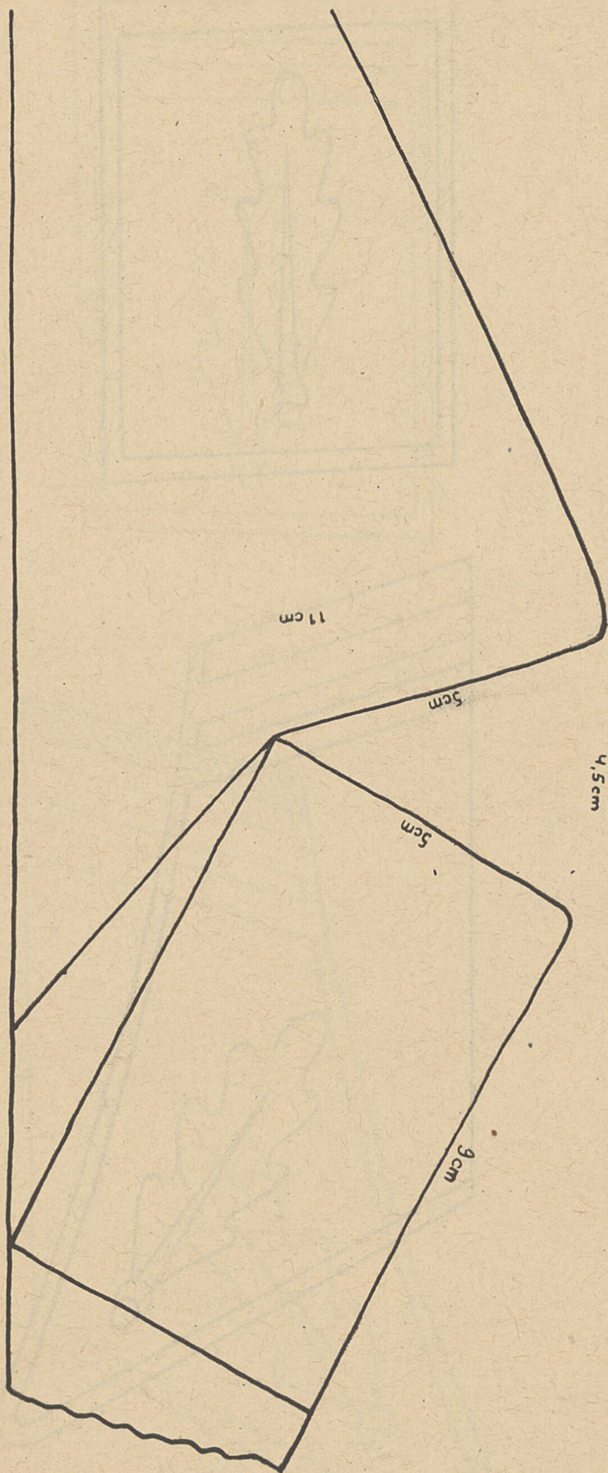
Rys. Nr. 7.

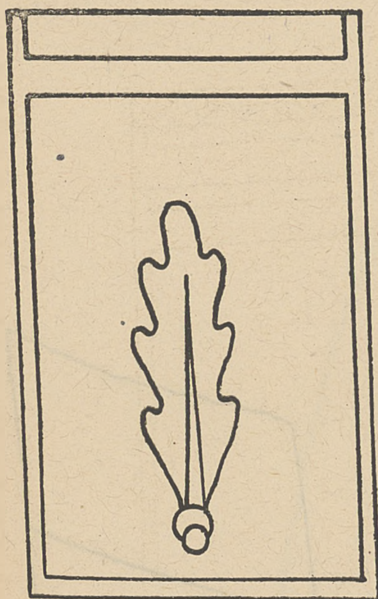
Rys. Nr. 8.

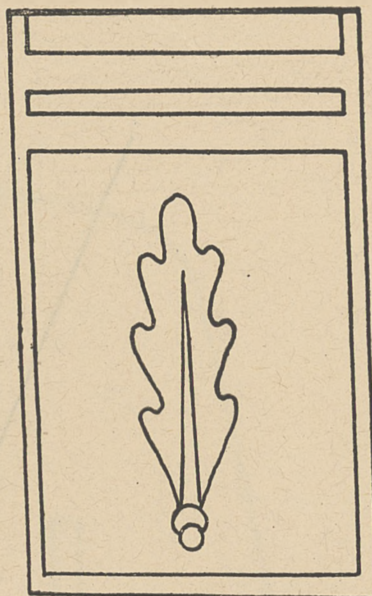
Rys. Nr. 9.

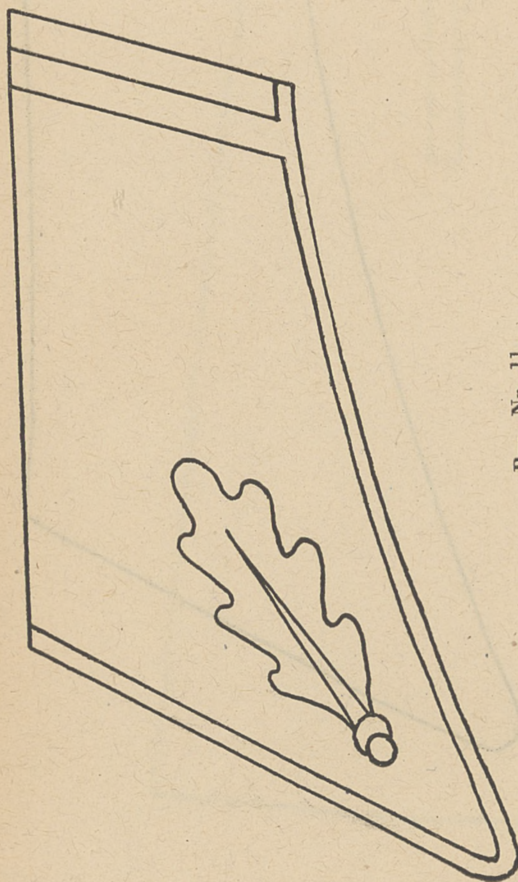

Rys. Nr. 10.

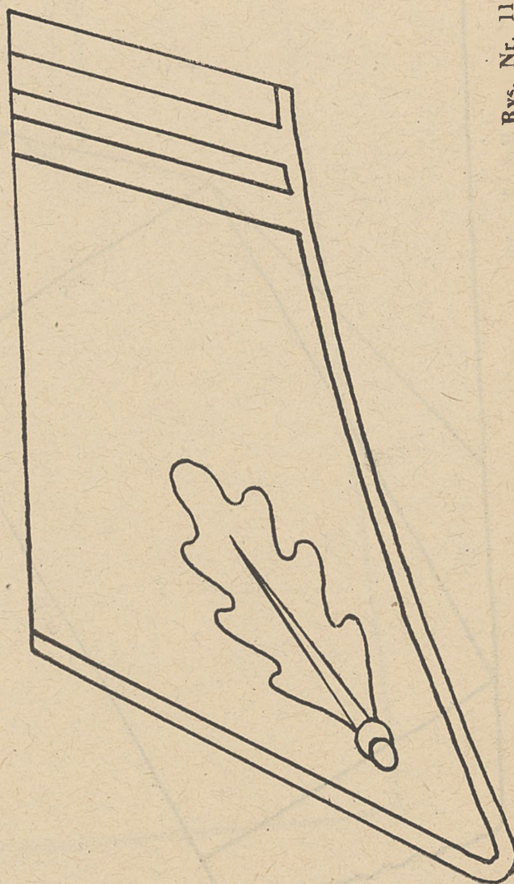

Rys. Nr. 11 a.

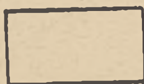

Rys. Nr. 11.

Rys. Nr. 11 b.

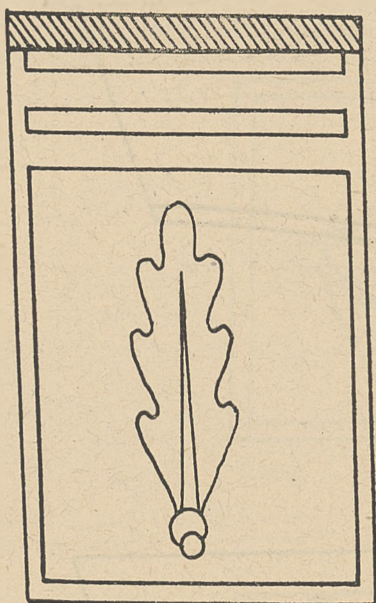
srebrny

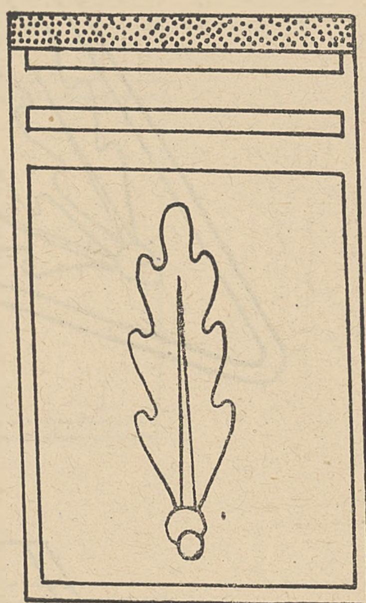

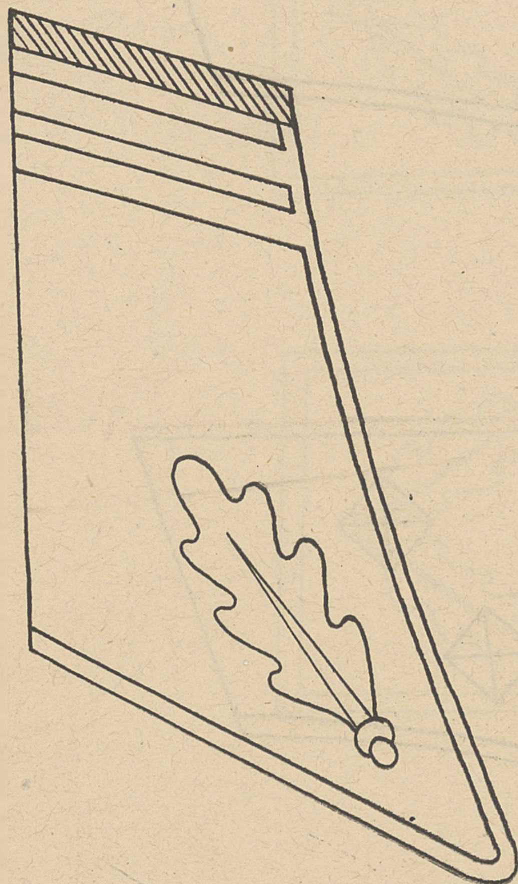
siena palona

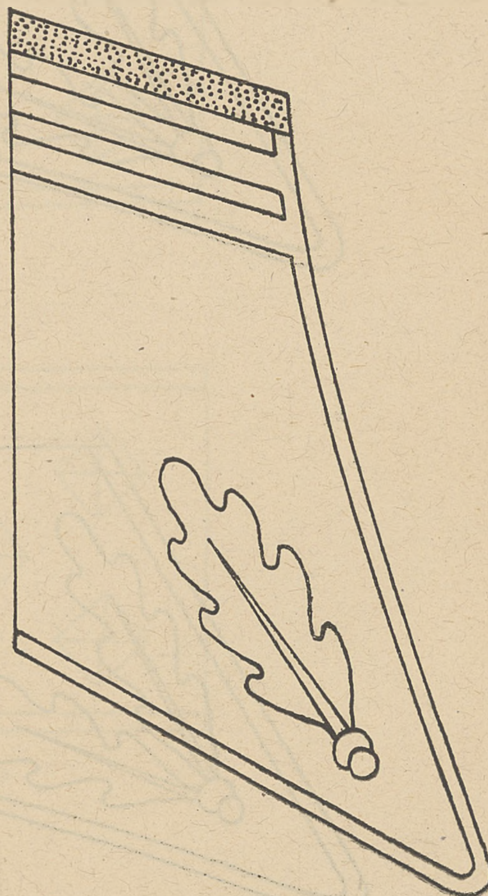
złoty

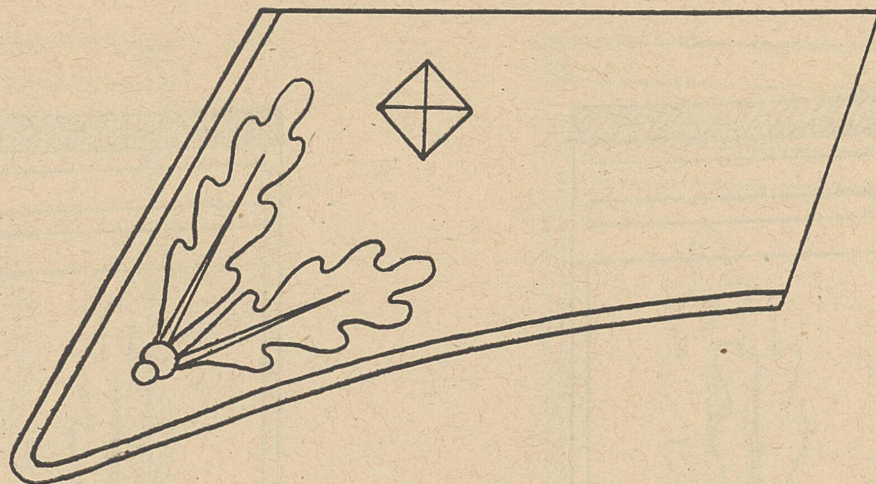

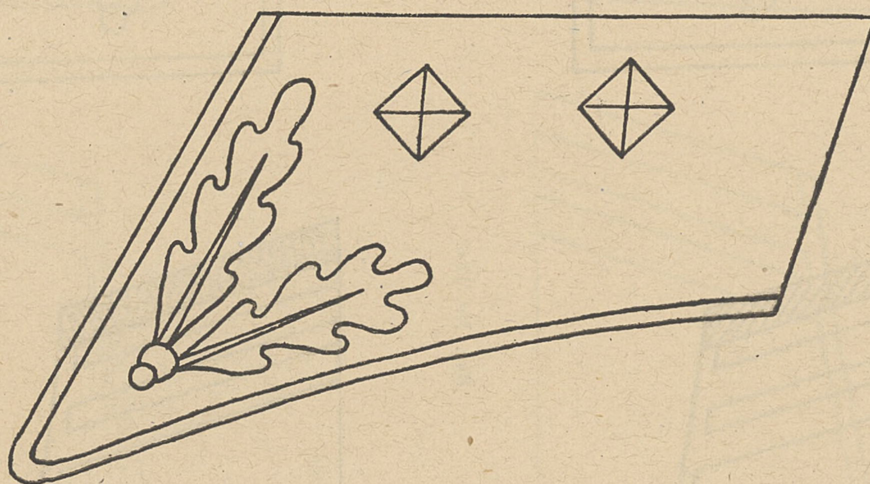

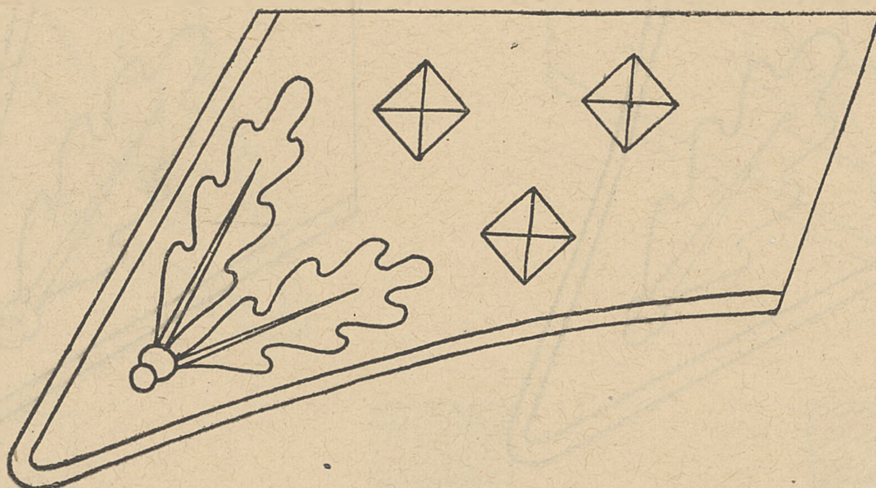
Rys. Nr. 11 c.

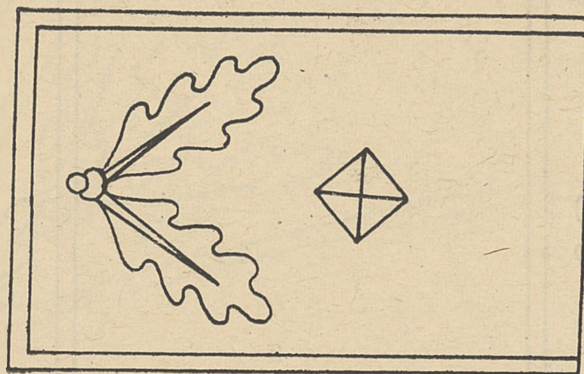
Rys. Nr. 11 d.

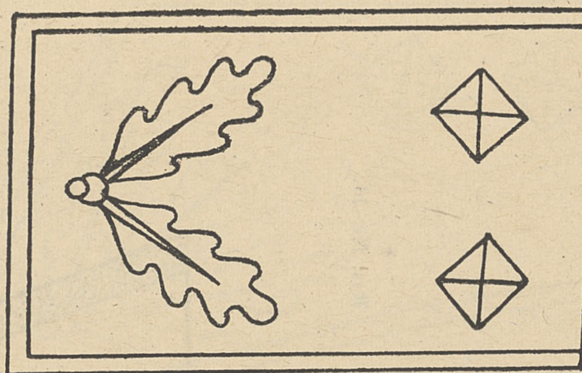

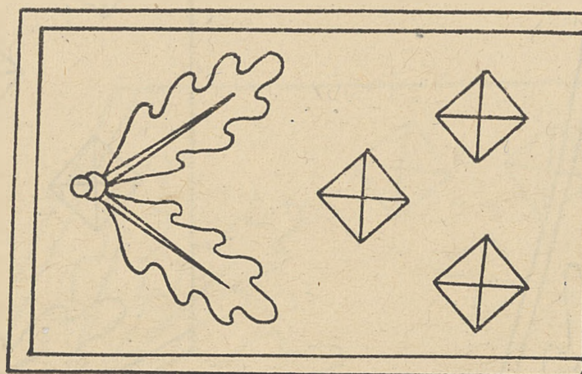

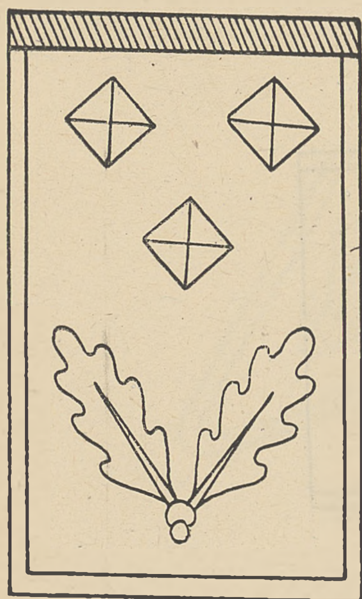
Rys. Nr. 12.

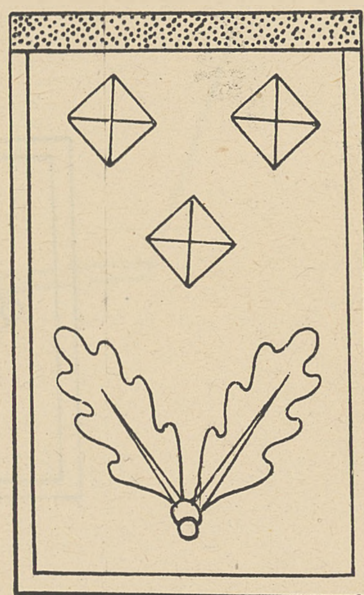

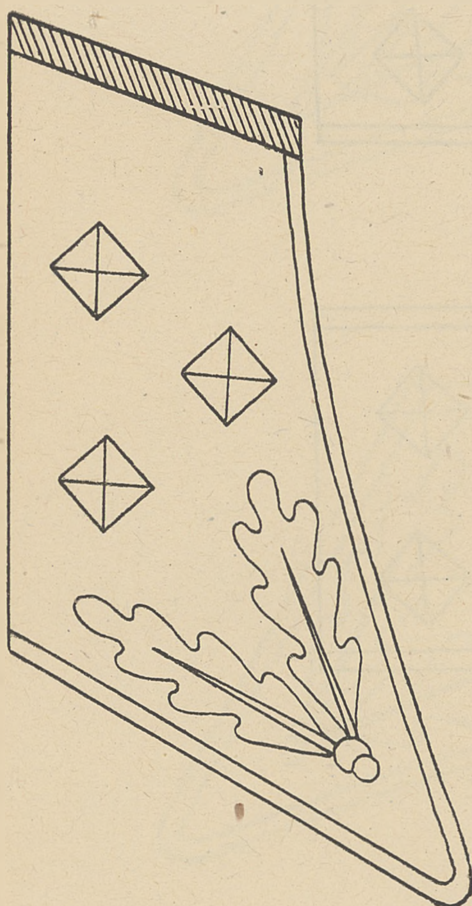
Rys. Nr. 12 a.

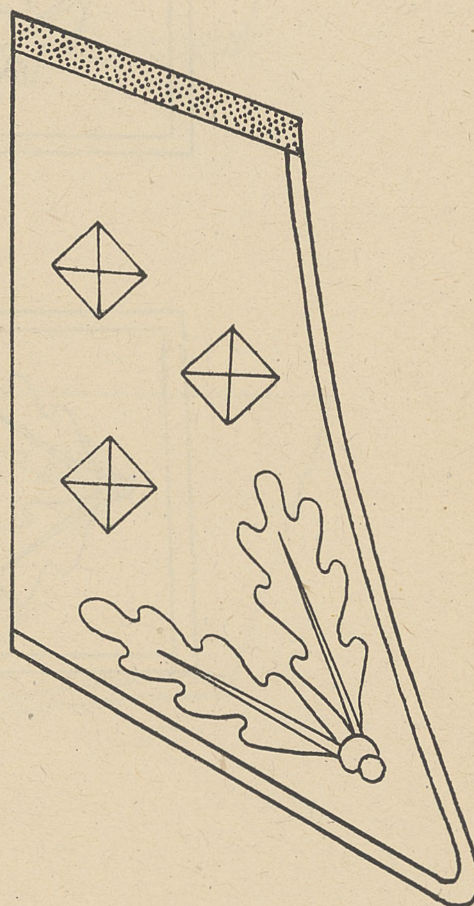

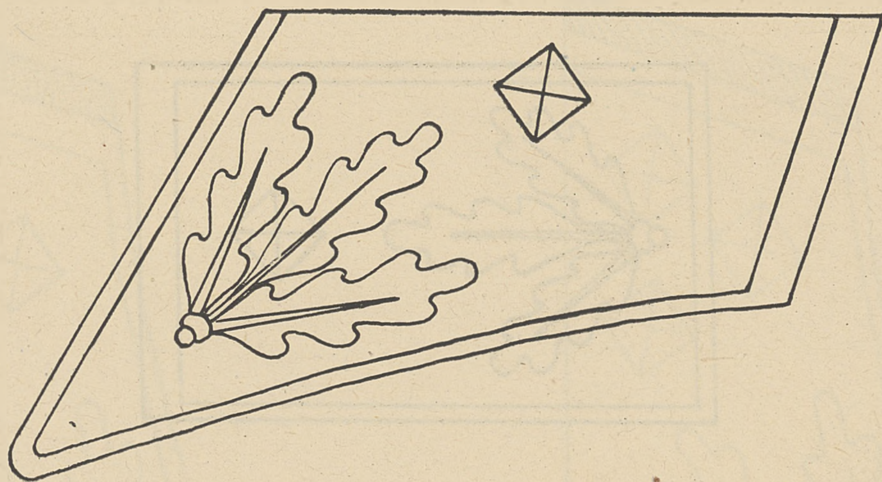
Rys. Nr. 13 b.

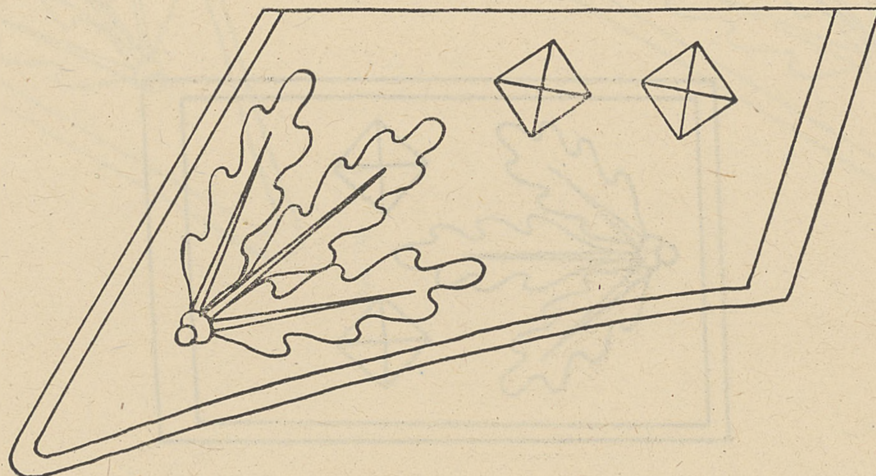
Rys. Nr. 13.

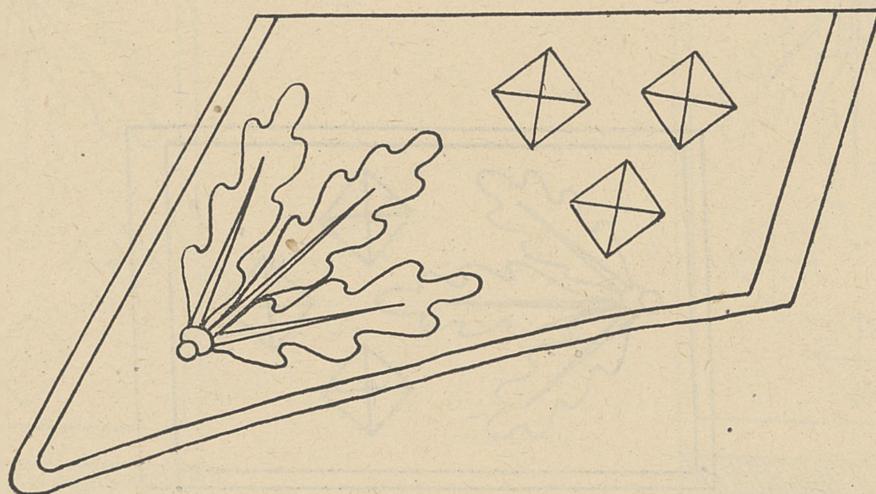

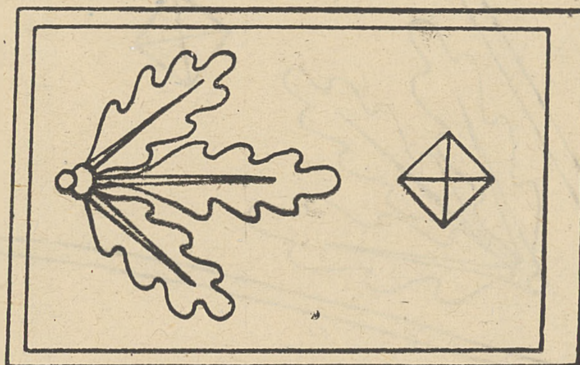
Rys. Nr. 13 a.

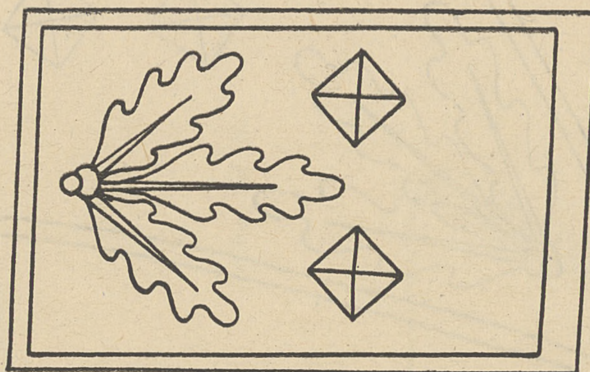

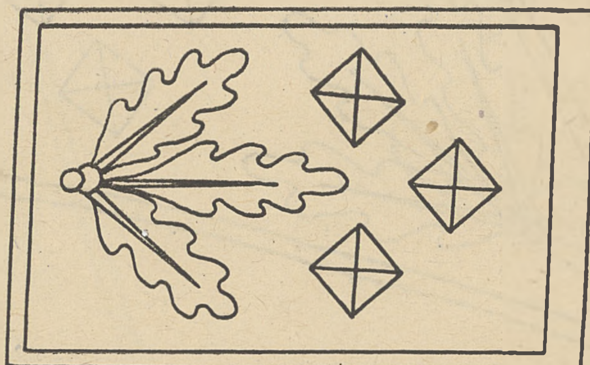

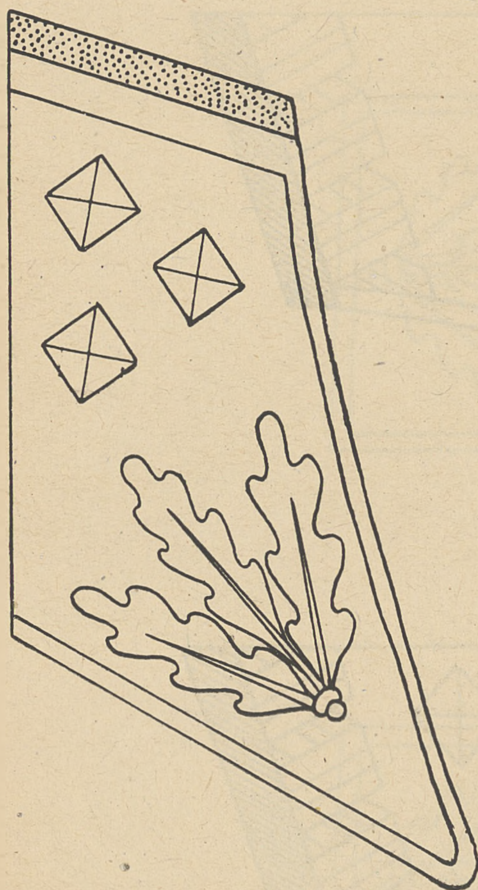
Nr. Nr. 14.

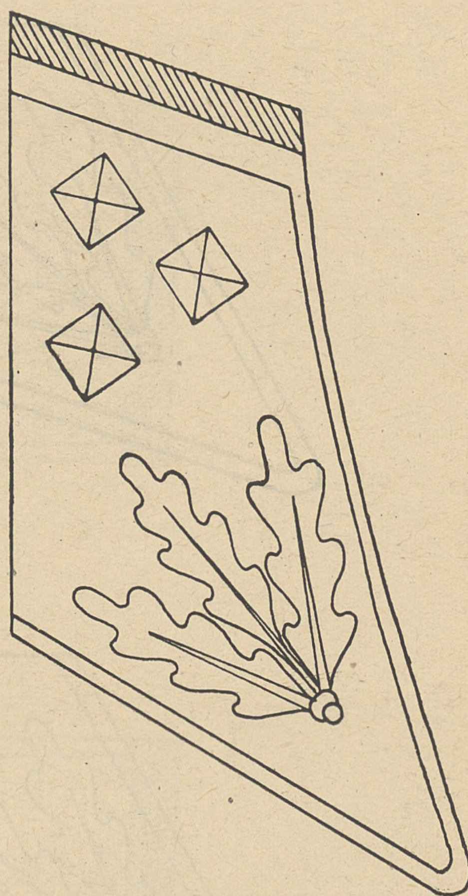

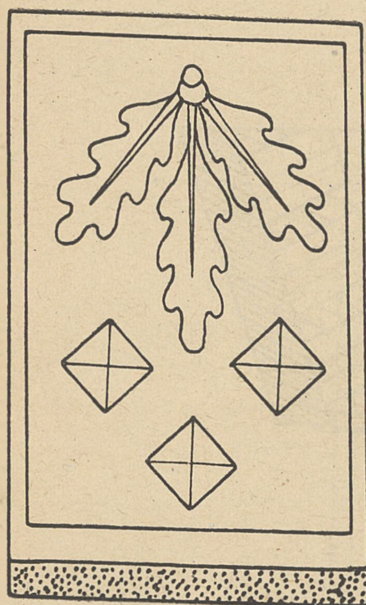
Rys. Nr. 14 a.

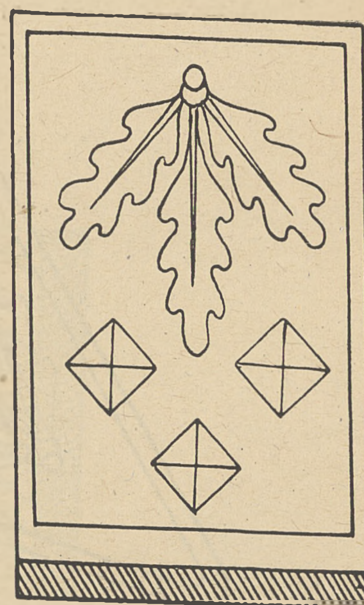

Rys. Nr. 14 b.

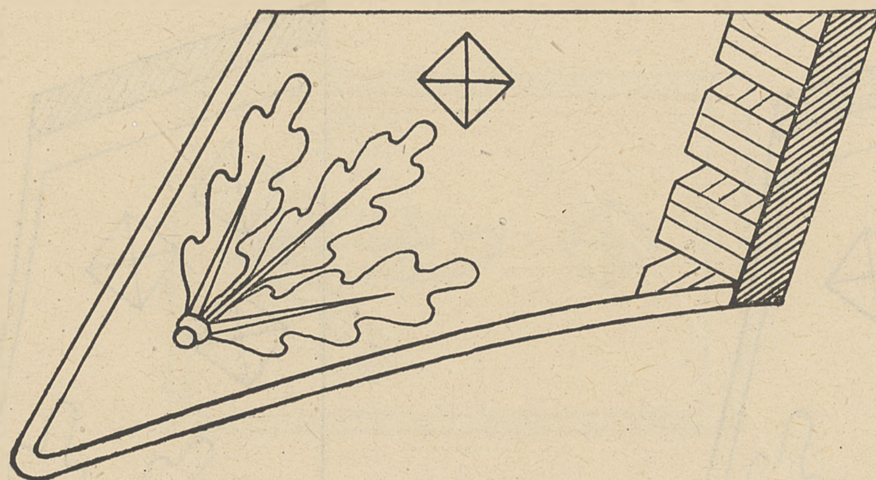

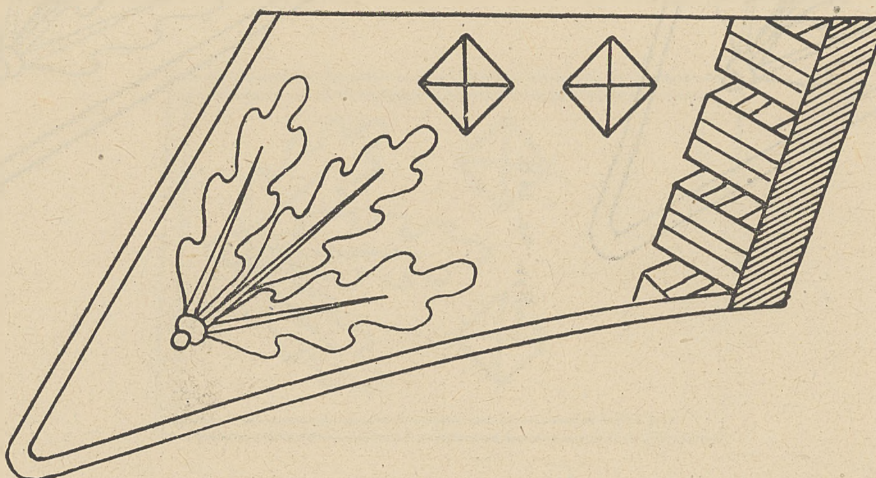
Rys. Nr. 14 c.

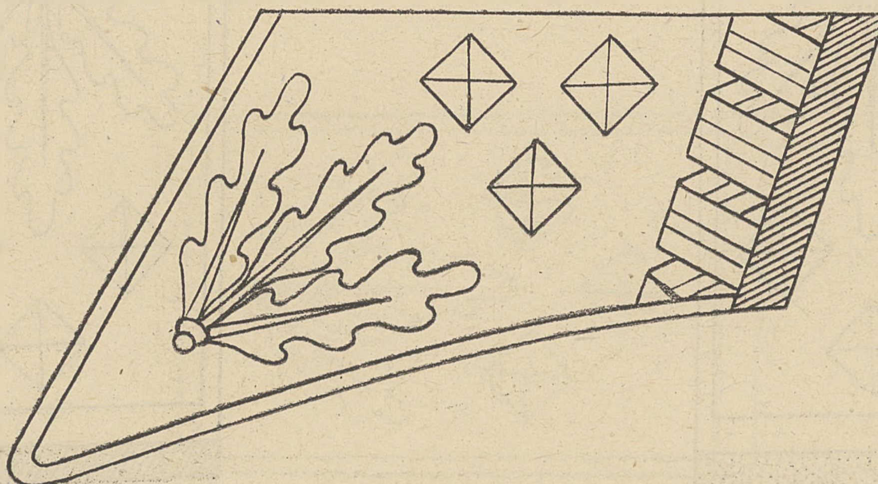

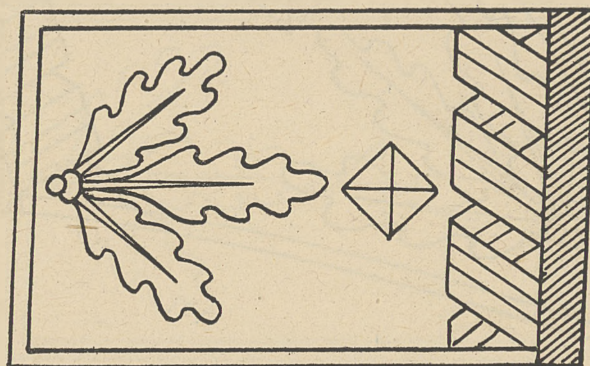
Rys. Nr. 14 d.

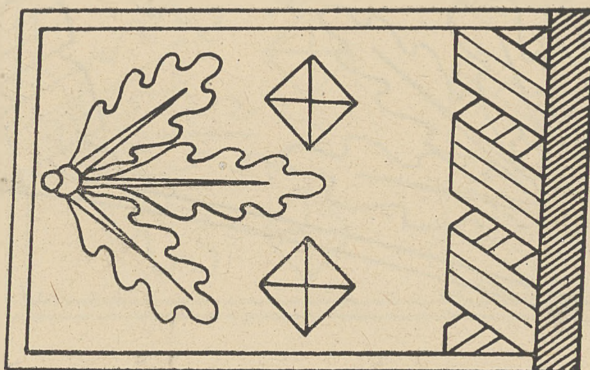

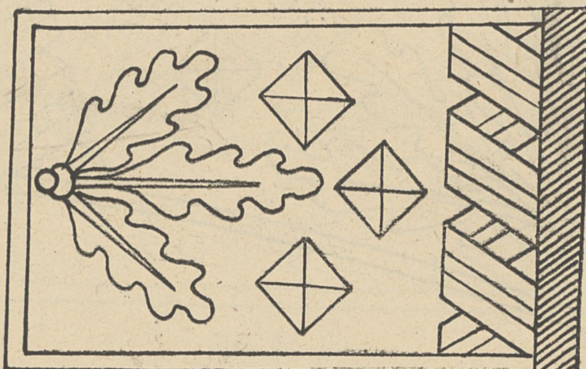

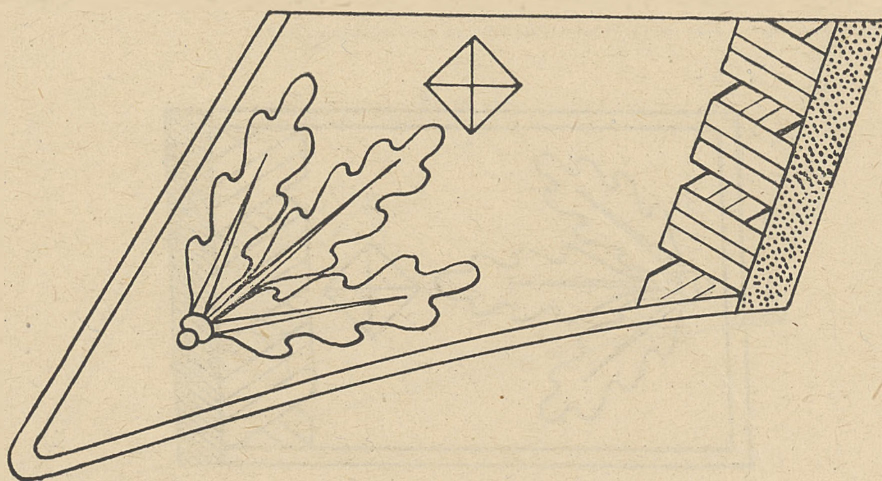
Rys. Nr. 15.

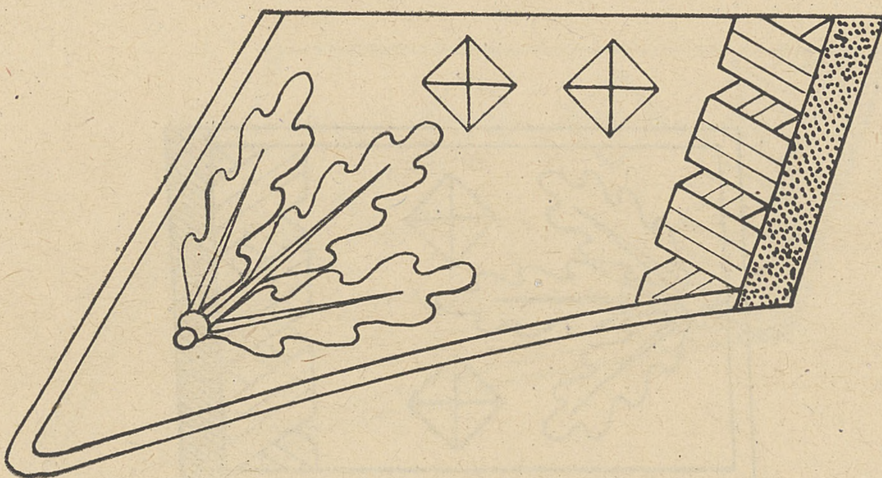

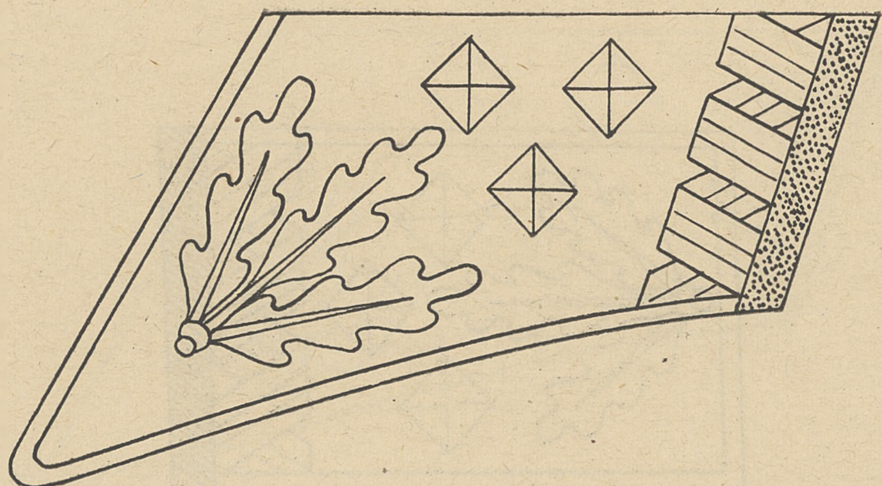

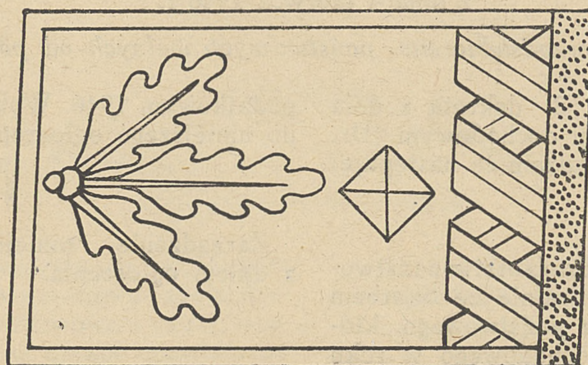
Rys. Nr. 15.

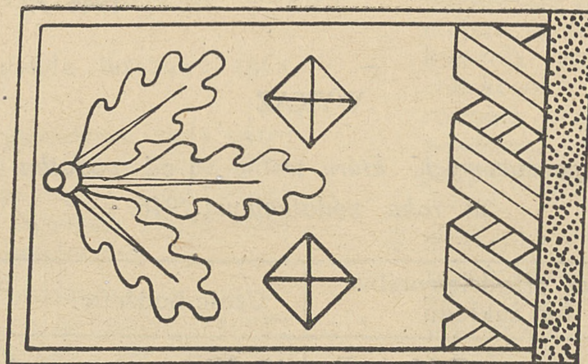

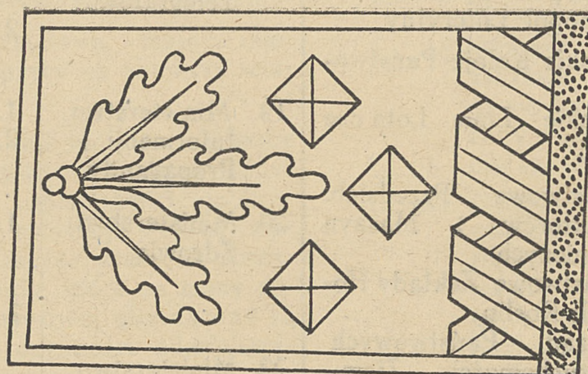

Rys. Nr. 15 a.

Rys. Nr. 15 a.

20

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 czerwca 1946 r.

o ustaleniu wykazu przedsiębiorstw państwowych wolnych od podatku dochodowego.

Na podstawie art. 6, pkt. 3 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14) zarządzam co następuje:

§ 1.

Ustalam wykaz tych przedsiębiorstw państwowych rozliczających się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego, które wolne są od podatku dochodowego w roku podatkowym 1946. Wykaz ten stanowi załącznik do niniejszego ogłoszenia.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
K. Dąbrowski

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 4 czerwca 1946 r.

WYKAZ

przedsiębiorstw państwowych, które wolne są od podatku dochodowego w roku podatkowym 1946.

Część budżetu	Nazwa przedsiębiorstwa lub zakładu
10. Ministerstwo Skarbu	1. Państwowy Zakład Emerytalny 2. Mennica Państwowa 3. Państwowa Wytwórnia Papierów Wartościow. 4. Monopol Solny 5. Monopol Tytoniowy 6. Monopol Spirytusowy 7. Monopol Zapałczany 8. Monopol Loteryjny
13. Ministerstwo Komunikacji	1. Polskie Koleje Państwowe 2. Polskie Linie Lotnicze „Lot"
14. Ministerstwo Rolnictwa i Reform Roln.	1. Państwowe Przedsięb. Traktorów i Maszyn Rolniczych 2. Państwowe Zakłady Hodowli Roślin 3. Zarząd Państwowych Nieruchomości Ziemskich
15. Ministerstwo Oświaty	1. Państw. Zakłady Wydawnictw Szkolnych
16. Ministerstwo Kultury i Sztuki	1. Państwowy Teatr Polski w Warszawie 2. Polskie Wydawnictwo Muzyczne w Krakowie
18. Min. Poczt i Telegrafów	1. Polska Poczta, Telegraf i Telefon 2. Państwowe Zakłady Tele i Radiotechniczne
19. Ministerstwo Informacji i Propagandy	1. Polskie Radio 2. Polska Agencja Prasowa
20. Ministerstwo Zdrowia	1. Przedsiębiorstwa Państwowego Zakładu Higieny 2. Szpitale Państwowe
23. Ministerstwo Leśnictwa	1. Lasy Państwowe.

UCHWAŁY

21

Krajowa Rada Narodowa
Biuro Prezydialne

UCHWAŁA

Prezydium Krajowej Rady Narodowej, z dnia 25 czerwca 1946 r. w sprawie uprawnień kontrolnych rad narodowych.

W czasie czynności kontrolnych dokonywanych przez terenowe rady narodowe stwierdzono, że niektóre urzędy państwowe i część terenowych rad narodowych w sposób niewłaściwy interpretuje przepisy ustawy z dnia 11 września 1944 r. o organizacji i zakresie działania rad narodowych, dotyczące uprawnień kontrolnych rad narodowych.

Celem usunięcia wątpliwości powstałych przy stosowaniu ustawy Prezydium K. R. N., wyjaśnia, co następuje:

I. Kontroli terenowych rad narodowych podlegają:

1) hierarchicznie podległe terenowe rady narodowe,

2) własne organy wykonawcze rady narodowej i instytucje oraz przedsiębiorstwa im podległe, także organy wykonawcze rad narodowych niższych stopni wraz z podległymi im instytucjami,

3) rządowe organy wykonawcze tj. wszystkie władze, urzędy i instytucje rządowe zarówno zespolone, jak i nie zespolone, działające na obszarze rady narodowej, przyczym władze i urzędy I instancji podlegają kontroli powiatowych rad narodowych, a władze i urzędy II instancji wojewódzkich rad narodowych, organy, filie, ekspozytury i agentury tych władz i urzędów, działające na obszarze jednej lub kilku gmin, podlegają kontroli właściwych gminnych rad narodowych,

4) przedsiębiorstwa rządowe, mające siedzibę lub zakład pracy na obszarze właściwości rady,

5) spółdzielnie oraz inne instytucje i osoby wykonywujące funkcje zlecone w zakresie administracji i gospodarki publicznej, tj. wszystkie instytucje i osoby, mające siedzibę lub zakład pracy na obszarze właściwości rady, które na mocy decyzji władzy państwowej obowiązane są do wykonywania czynności administracyjnych gospodarczych w interesie publicznym, tylko w zakresie czynności zleconych.

II. Terenowe Rady Narodowe uprawnione są do wszelkich aktów i czynności wyżej wymienionych instytucji w zakresie ich:

1) zgodności z prawem,

2) politycznej, społecznej i gospodarczej celowości oraz zgodności z zasadniczą linią działalności K. R. N.

Prezydium K. R. N. zwraca przytym uwagę rad narodowych wszystkich stopni, że:

1) Kontroli podlegać winny w pierwszym rzędzie te akty i czynności instytucji rządowych, które wywołać mogą poważniejsze społeczne i gospodarcze skutki, kontrola czynności technicznych i rachunkowych dokonywana jest bowiem również przez rządową kontrolę wewnętrzną oraz organa Biura Kontroli przy Prezydium Krajowej Rady Narodowej.

2) Rodzaj aktów i czynności, dokonywanych przez niektóre władze i urzędy państwowe wymaga ścisłego wskazania granic uprawnień kontrolnych rad narodowych, a mianowicie:

a) kontrola organów wymiaru sprawiedliwości nie może dotyczyć orzecznictwa sądów, w zakresie którego sądy są niezawisłe, ani naruszyć tajemnicy dochodzenia i śledztwa, prowadzonego zarówno przez sądy, jak i urzędy prokuratorskie, urzędy bezpieczeństwa publicznego i Milicję obywatelską,

b) kontrola urzędów bezpieczeństwa w zakresie ich czynności winna być prowadzona na wniosek właściwej rady narodowej przez Komisję Specjalną,

c) kontrola aktów i czynności organów podległych Ministerstwu Obrony Narodowej może być dokonywana wyłącznie przez K. R. N. i jej organy, o spostrzeżonych na tym odcinku niedomaganiach winny rady niezwłocznie zawiadamiać Prezydium K. R. N.,

d) kontrola rządowych przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych

nie może wkraczać w szczegóły technicznego przebiegu produkcji, ani naruszać normalnej pracy przedsiębiorstwa.

III. Jeśli w wyniku kontroli zajdzie konieczność wydania zarządzeń, zmierzających do zmiany stwierdzonego w toku kontroli istniejącego stanu rzeczy, wówczas Komisja Kontroli zwraca się do Prezydium swej rady narodowej, które:

1) wydaje zarządzenia, o ile wnioski dotyczą aktów i czynności organów wykonawczych rad narodowych,
2) zwraca się do władzy przełożonej kontrolowanej instytucji o wydanie odpowiednich zarządzeń o ile chodzi o czynności władz, urzędów, instytucji i przedsiębiorstw rządowych, o treści wniosków, Prezydium powiadamia swą radę narodową oraz prezydium rady narodowej wyższego stopnia.

22

Załącznik Nr. 2 do protokółu posiedzenia Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1946 r.

UCHWAŁA PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 26 lipca 1946 r.

w sprawie sposobu regulowania należności powstałych w związku z tranzakcjami między instytucjami i przedsiębiorstwami państwowymi lub znajdującymi się pod zarządem państwowym.

I. Instytucja lub przedsiębiorstwo państwowe lub znajdujące się pod zarządem państwowym pobierające w obrotach towarowych między sobą zaliczkę obowiązane są kierować się następującymi zasadami:

a) w każdym dziale przemysłu winna być stosowana jedna wysokość zaliczek pobieranych przy zamówieniach. Wysokość zaliczek stosowana dotychczas nie może być podwyższana. Wysokość zaliczek nie może *w żadnym wypadku przekraczać 50% wartości zamówienia.* Wprowadzenie zasady zaliczkowania zamówień w stosunku do odbiorców, którzy dotychczas zaliczek nie uiszczali nie jest dopuszczalna. Zaliczki nie mogą być pobierane przy umowach na wyrób lub przeróbkę surowca odbiorcy. Również nie mogą być pobierane zaliczki przy zamówieniach instytucji państwowych w przemysłach bezpośrednio finansowanych pod plan przez banki, z wyjątkiem dostaw jednorazowych, mających nastąpić w końcu okresu dłuższego niż trzy miesiące, oraz dostaw wynikających z rozdzielników Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów,

b) wartość zamówienia oblicza się na podstawie cen z dnia otrzymania zamówienia, w którym to dniu powinna być wpłacona zaliczka. Ostateczna należność ustalona zostaje według cen z dnia odbioru towaru, z uwzględnieniem pkt. g.

c) o ile zamówienie przewiduje dostawę partiami przez okres dłuższy niż 3 miesiące, zaliczka winna być obliczona w stosunku do wartości dostawy kwartalnej i płatna jest za każdy kwartał z góry,

d) przy dostawie jednorazowej mającej nastąpić w końcu okresu dłuższego niż 3 miesiące zamawiający (odbiorca) wpłaca zaliczkę w wysokości i terminie określonym w umowie w taki sposób, aby zaliczkował dostawcy koszta produkcji zależnie od przewidywanego rozpoczęcia produkcji,

e) zaliczki wpłacane być winny czekiem, przekazem względnie przelewem bankowym lub w wekslach. Koszty dyskonta weksli obciążają odbiorcę,

f) wysyłka towaru lub postawienie do dyspozycji odbiorcy następuje niezwłocznie po wpłaceniu zaliczki lub w innym terminie ustalonym przez strony,

g) wyrównanie różnic ceny pomiędzy dniem otrzymania zamówienia, a dniem odbioru towaru (pkt. b), obowiązuje strony jedynie w tej procentowej części wartości towaru, która nie została pokryta zaliczką,

h) resztę należności za dostarczony towar po potrąceniu wpłaconej zaliczki odbiorca obowiązany jest wpłacić w terminie *15 dni od daty otrzymania faktury.* Wpłata dokonana być winna czekiem, przekazem, przelewem bankowym lub w wekslach. Koszt dyskonta weksli obciąża odbiorcę.

W razie zwłoki w uregulowaniu należności odbiorca zobowiązany jest do uiszczenia od całkowitej należności za dostarczony towar *odsetek zwłoki w wysokości o 3% wyższej* od każdorazowej stopy dyskontowej Narodowego Banku Polskiego,

i) w razie niedotrzymania przez dostawcę terminów dostawy z powodów innych, aniżeli wypadki siły wyższej (do których zaliczyć należy również zmiany w zatwierdzonym planie zbytu, dokonane przez instytucje plan ten zatwierdzające), przysługują odbiorcy odsetki zwłoki od sumy wpłaconej zaliczki w wysokości o 3% wyższej od każdorazowej stopy dyskontowej Narodowego Banku Polskiego.

II. a) Odbiorcy, objęci rozdzielnikiem Komitetu Ekonomicznego R. M. są obowiązani do zawarcia umów z dostawcą na zasadach p. 1 w terminie do 15 dni od daty otrzymania od instytucji, względnie przedsiębiorstwa przeprowadzającego dystrybucję, zawiadamienia o przydziale,

b) dostawcy przysługuje prawo wystąpienia do instytucji dystrybucyjnej, względnie Centralnego Urzędu Planowania z wnioskiem o anulowanie przydziału w wypadkach niezawarcia umów w sposób przewidziany w p. IIa lub niewniesienia przez odbiorcę zaliczki, przewidzianej w umowie w terminie *15 dni od daty wezwania* do wpłacenia zaliczki przez dostawcę,

c) powyższe uprawnienie przysługuje dostawcy w wypadku nieodebrania przez odbiorcę towarów z magazynów dostawcy w terminie ustalonym w umowie i po bezskutecznym upływie dodatkowo wyznaczonego terminu do odbioru towaru.

d) w razie anulowania w myśl ustępu poprzedniego zamówienia, które było zaliczkowane, dostawca obowiązany jest do równoczesnego postawienia do dyspozycji odbiorcy otrzymanej kwoty zaliczki.

III. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1946 r.

23

TEZY

w sprawie rozgraniczenia kompetencji Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministerstwa Leśnictwa, ustalone na konferencjach międzyministerialnych w Prezydium Rady Ministrów w dniu 3, 13, 21 czerwca i 6 lipca 1946 roku.

1. Swierdza się, że sprawa rozgraniczenia kompetencji M.R. i R.R. oraz M. Leśn. dojrzała do ostatecznego rozstrzygnięcia w drodze bezpośredniego porozumienia się kierowników obu resortów. W wyniku tego porozumienia powinny być natychmiast wydane przez oba Ministerstwa uzgodnione zarządzenia, co do wzajemnego przekazania sobie przez obie administracje gruntów rolnych i leśnych oraz wód, z nimi związanych.

2. Wszystkie lasy i grunty leśne, stanowiące własność Skarbu Państwa z jakiegokolwiek tytułu, z wyjątkiem lasów niżej wymienionych w pkt. a i b, wchodzą w skład państwowego gospodarstwa leśnego. Nie wchodzą w skład państwowego gospodarstwa leśnego następujące lasy:

a) Lasy i grunty leśne, wchodzące w skład nieruchomości, podlegających uporządkowaniu, jako wspólnoty gruntowe (ust. z dn. 4.V.1938 r. o uporządkowaniu wspólnot gruntowych).

b) Odosobnione obszary lasów i gruntów leśnych o pow. do 25 ha, zbędne do prowadzenia p. g. 1.

Ministerstwo Leśnictwa może również wyłączyć z p. g. 1. i przekazywać na cele przebudowy ustroju rolnego i osadnictwa w całości lub w części lasy i grunty leśne o obszarze większym, jeżeli jest to konieczne ze względu na potrzeby gospodarstwa narodowego.

Organa Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministerstwa Leśnictwa ustalą wspólnie do dn. 1.XI.1946 r., które lasy i grunty leśne, znajdujące się pod zarządem Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych podlegają włączeniu do państwowego gospodarstwa leśnego. Do tego czasu obrócenie poszczególnych obiektów na cele reformy rolnej może nastąpić tylko po uprzednim wypowiedzeniu się właściwej Dyrekcji Lasów Państwowych, do której organa administracji rolnej winny zwrócić się przez

właściwe nadleśnictwa. Brak odpowiedzi Dyrekcji Lasów Państwowych w terminie dni 20 od dnia wpływu zapytania do nadleśnictwa uważany będzie za zgodę na stanowisko admin. rolnej.

Organa Ministerstwa Leśnictwa i Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych ustalają wspólnie do dnia 1.I. 1947 r., które lasy i grunty leśne poniżej 25 ha, znajdujące się pod zarządem Ministerstwa Leśnictwa są niezbędne do prowadzenia P.G.L. i nie podlegają przekazaniu na cele reformy rolnej i osadnictwa.

Zasady parcelacji lasów i gruntów leśnych, nie podlegających włączeniu do państwowego gosp. leśnego, będą ustalone przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa

3. Dla nadania państwowemu gosp. leśnemu prawidłowej struktury gospodarczej do państwowego gospodarstwa leśnego włączone będą:

a) Nieużytki i słabe grunty rolne, stanowiące własność Skarbu Państwa.

b) Wszystkie enklawy i półenklawy oraz grunty potrzebne do wyrównania granic; za enklawy uważa się grunty nienależące do państwowego gospodarstwa leśnego o pow. do 50 ha, otoczone całkowicie gruntami leśnymi, półenklawami są wrzynające się w las grunty, nie należące do państwowego gospodarstwa leśnego o pow. do 25 ha, których granica z obszarem leśnym jest przynajmniej dwa razy dłuższa od prostej, przeprowadzonej w ten sposób, żeby wyrównała granicę lasu. Podane wyżej normy powierzchniowe traktuje się jako orientacyjne, i w poszczególnych przypadkach mogą być zwiększone lub zmniejszone przy porozumieniu administracji l. p. i administracji rolnej. Półenklawy podlegają przekazaniu państw. gosp. leśnemu tylko w tym przypadku, o ile dana nieruchomość ziemska lub jej część, w skład której one wchodzą, ma ulec parcelacji.

c) Wszystkie wody śródleśne, bez względu na ich obszar, jak również wody znajdujące się poza lasem, które gospodarczo związane są z wodami śródleśnymi, a w szczególności wody, przy których znajdują się urządzenia potrzebne do wychowu narybku, zimochowy, magazyny oraz budynki niezbędne do prowadzenia gospodarstwa rybackiego, będącego w administracji l. p. oraz półenklawy wodne, które przylegają do lasu na długości co najmniej 50% linii granicznej, a których włączenie do państwowego gosp. leśnego okaże się koniecznym ze względu na ochronę lasów. Na tych samych zasadach Min. Leśnictwa przekaże Min. Rol. i Ref. Rol. wody i urządzenia rybackie, wiążące się gospodarczo z wodami, związanymi z gospodarstwami rybnymi, nie podlegającymi włączeniu do państwowego gospodarstwa leśnego.

Wody, nie odpowiadające ustalonym w pierwszym ustępie niniejszego punktu wymogom, Ministerstwo Leśnictwa przekaże Ministerstwu Rol. i Ref. Rol.

d) Ministerstwo Leśnictwa oraz Ministerstwo Rol. i Ref. Rol. porozumieją się w terminie do dnia 1-go października 1946 r. co do resztówek na siedziby nadleśnictw, leśnictw, gajówek i osad stałych robotników leśnych oraz co do ilości gruntów deputatowych, potrzebnych dla przydzielenia personelowi administracji leśnej i stałym robotnikom.

4. a) Za lasy uważa się grunty leśne wraz z rosnącymi na nich drzewostanami, jak również grunty pod uprawę wikliny, przylegające bezpośrednio do lasów, lub zajmujące grunty leśne.

b) Za grunty leśne uważa się grunty, które z mocy przepisów obowiązujących znajdują się lub powinny znajdować się pod uprawą leśną.

c) Za nieużytki uważa się grunty, nie nadające się nawet po przeprowadzeniu melioracji do żadnego innego rodzaju użytkowania, jak kultura leśna.

d) Za słabe grunty rolne uważa się grunty nieopłacalne pod uprawę rolną.

e) Natomiast za lasy lub grunty leśne nie uważa się ogrodów, parków, osłon leśnych, remiz polnych i innych zadrzewień, związanych z gospodarstwem rolnym.

5. Wzajemne przekazywanie lasów i gruntów leśnych oraz wszelkich użytków rolnych nastąpi bez wzajemnego obciążenia się należnościami z tytułu szacunku przekazywanych obiektów.

Państwowe gospodarstwo leśne partycypuje w wydatkach Państwowego Funduszu Ziemi z tytułu zaopatrzenia b. właścicieli nieruchomości ziemskich, wywłaszczonych na podstawie dekretu o przeprowadzeniu

reformy rolnej, proporcjonalnie do obszaru lasów, gruntów i wód, przekazanych p. g. l. z tych nieruchomości. Odwrotnie — Państwowy Fundusz Ziemi partycypuje w wydatkach Państw. gosp. leśnego z tytułu zaopatrzenia b. właścicieli lasów i gruntów leśnych wywłaszczonych na podstawie dekretu o przejęciu niektórych lasów na własność Państwa, proporcjonalnie do obszaru przekazanego z tych nieruchomości na cele reformy rolnej i osadnictwa.

6. Wszystkie tartaki pozostają w zarządzie administracji l. p. Będące w zarządzie Min. Rol. i Ref. Rol. tartaki będą przekazane Ministerstwu Leśnictwa z wyjątkiem tych przypadków, gdy zakład tartaczny stanowi część większego zespołu przemysłu rolnego i jest związany z tym zespołem pod względem terenu, napędu it.p. W tych ostatnich przypadkach zasady eksploatacji zakładów tartacznych ustali Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa. Zasada przekazania bezrozrachunkowego dotyczy również zakładów tartacznych.

Nie podlegają przekazaniu administracji l. p. place po spalonych tartakach, o ile położone są one nie w lesie. Place takie mogą być w indywidualnych wypadkach przekazywane administracji l. p. na podstawie art. 16 dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej.

Dyr. Gabinetu Min. Rol. i Ref. Rol.
(—) Kałuba

Dyr. Biura Prawnego Min. Leśn.
(—) E. Stankiewicz

ZARZĄDZENIA

24

Rzeczpospolita Polska
Ministerstwo Leśnictwa
Znak V/Ub Łow. /422/15/A.

Łódź, dnia 28 sierpnia 1946 r.

Odstrzał zwierzyny w lasach państwowych.

Ministerstwo Leśnictwa przesyła w załączeniu nowy cennik użytków z łowiectwa, ważny na terenie wszystkich Dyrekcyj Lasów Państwowych od dnia 1 września 1946 r. aż do odwołania.

Przy stosowaniu wyżej wymienionego cennika należy trzymać się następujących wytycznych:

1) Stawki, ustalone w ceniku dla osób prywatnych (taryfa „a") odnoszą się tylko do myśliwych, zrzeszonych w Polskim Związku Łowieckim.

Od myśliwych nie będących członkami P.Z.Ł., którym z jakiegokolwiek powodu nie można odmówić sprzedaży odstrzału, należy pobierać (o ile Ministerstwo Leśnictwa nie zarządzi inaczej) stawki o 100% wyższe.

Funkcjonariusze państwowi innych resortów, zrzeszeni w Polskim Związku Łowieckim opłacają za odstrzeloną zwierzynę stawki wg taryfy „a", zniżonej o 20%, przyczym zaznacza się, że bezzwrotna zaliczka, pobierana przez D.L.P. przy zamawianiu odstrzału pozostaje nie zmieniona.

2) Sprzedaży odstrzału osobom prywatnym oraz funkcjonariuszom państwowym innych resortów dokonują Dyrekcje L. P., pobierając przy zamawianiu odstrzału bezzwrotną zaliczkę w/g norm, przewidzianych na str. 4-ej cennika. Następne opłaty mogą być pobierane przez miejscowe Nadleśnictwa.

3) Myśliwy może zakupiony odstrzał odstąpić tylko za zezwoleniem Dyrekcji L. P. i tylko osobie co do której Dyrekcja L. P. nie będzie miała zastrzeżeń.

4) Osoby nie posiadające broni, a towarzyszące myśliwemu w czasie polowania, obowiązane są przed udaniem się do kniei opłacić w Nadleśnictwie 100 zł za każdy dzień pobytu w kniei.

5) Przepisy cennika, odnoszące się do sposobu pobietrania opłat za odstrzał zwierzyny od osób prywatnych nie dotyczą funkcjonariuszów L. P.

6) Czas trwania odstrzału jelenia, daniela, muflona i głuszca może wynosić najwyżej 7 dni bezpośrednio po sobie następujących. Brak odpowiedniej pogody może być dla Nadleśnictwa podstawą do przedłużenia czasu odstrzału jednak najwyżej o 3 dni.

Przy odstrzale rogacza przysługuje myśliwemu 7 podjazdów lub podchodów (połączonych ewentualnie z zasiadka) dokonanych w okresie 21 dni, licząc od dnia zakupienia odstrzału.

7) Z powodu nie dojścia do strzału w czasie trwania odstrzału nie może myśliwy rościć do A.L.P. żadnych pretensji.

8) Przed całkowitym wyrównaniem należności za odstrzał nie może myśliwy zabierać ani zwierzyny, ani trofeum.

9) Strzał do jelenia, daniela, rogacza i muflona dozwolony jest tylko kulą. Wyjątek stanowi polowanie z naganką na rogacza.

10) Kilka strzałów oddanych przez myśliwego do jednej i tej samej sztuki zwierzyny przy jednym spotkaniu, w tym dostrzelenie zranionej sztuki liczy się za jeden strzał.

11) Podczas polowania indywidualnego na zwierzynę płową, muflona lub głuszca, powinien myśliwemu towarzyszyć funkcjonariusz miejscowej A.L.P. Od obowiązku tego może myśliwego w uzasadnionych wypadkach zwolnić miejscowy nadleśniczy pisemnie.

12) Funkcjonariusze Lasów Państwowych obowiązani są opłacać za odstrzał zwierzyny stawki wg zniżonej taryfy „b" bez względu na to, czy odstrzał dokonany został w obwodzie łowieckim administracyjnym, czy też niewydzierżawionym. Dokonywanie odstrzału bez opłacenia należności, przewidzianych cennikiem, uważane będzie jako działanie na szkodę Skarbu Państwa.

13) Fukcjonariuszom L.P. nie wolno odstępować uprawnień do odstrzału zwierzyny po cenie zniżonej osobom prywatnym.

14) Może się zdarzyć, że funkcjonariusz L.P. nie posiada chwilowo gotówki na opłacenie dokonanego odstrzału. W tym wypadku obowiązany jest złożyć w Nadleśnictwie lub Leśnictwie pisemne zobowiązanie uregulowania należności w ciągu najbliższych 30 dni, wyrażając pisemną zgodę na potrącenie mu należności z poborów przez jednostkę administracyjną, w której otrzymuje pobory.
W razie nieuiszczenia w powyższym terminie należności, zostanie przez Nadleśnictwo przesłane zobowiązanie w drodze służbowej przez D.L.P. do tej jednostki organizacyjnej, gdzie myśliwy pracuje celem ściągnięcia należności z poborów i przesłania Nadleśnictwu.

15) O kategorii i jakości odstrzelonej sztuki zwierzyny decyduje miejscowy nadleśniczy. W razie uzasadnionej wątpliwości, należy przyjąć za słuszne zapatrywania myśliwego, sporządzając krótki protokół podpisany przez myśliwego i nadleśniczego. Protokół ten należy zachować w aktach Nadleśnictwa.

16) Odstrzał rogacza widłaka młodego (zwykle 2-letniego) z wysokimi widłami i dużą masą poroża o typowym wyglądzie młodego samca jest zabroniony. W razie odstrzału takiej sztuki stosować należy opłatę wg poz. 14 cennika. Natomiast widłak cherlawy o niskich i cienkich widłach powinen być odstrzelony i za takiego należy pobierać opłatę zniżoną wg poz. 13 cennika.

17) Za odstrzał dzików ustalono na bieżący okres łowiecki 1946/7 tylko trzy ceny, a to: za warchlaka (poz. 20), następnie za dziki starsze do 100 kg wagi po wypatroszeniu (poz. 21 i 22) oraz za sztuki grube o wadze powyżej 100 kg po wypatroszeniu wg. poz. 23 cennika. W ten sposób odpadnie konieczność ważenia ubitych sztuk, których wielkość nie nastręcza wątpliwości czy ważą powyżej 100 kg.

18) Myśliwy, który legalnie odstrzelił zwierzynę ma prawo sprzedać ją osobie trzeciej względnie legalnemu handlarzowi zwierzyny.

Ażeby utrudnić nielegalny handel zwierzyną, obowiązane jest Nadleśnictwo wydać na żądanie myśliwego pisemne zaświadczenie o pochodzeniu zwierzyny w trzech egzemplarzach z tego dwa egz. otrzymuje myśliwy, a jeden należy zachować w aktach Nadleśnictwa. Zaświadczenie to służyć będzie myśliwemu jako dowód legalnego odstrzału, a osoby nabywające zwierzynę będą posiadać dowód, że zwierzyna pochodzi z legalnego odstrzału.

W zaświadczeniu należy uwidocznić datę i miejsce ubicia zwierzyny oraz nazwisko myśliwego.

19) Nowy cennik ustanawia ceny, które stołówki obowiązane są płacić Dyrekcjom L.P. za dziczyznę. Ceny ustalono za zwierzynę od 1 kg całej sztuki wypatroszonej w skórze. Ze względu na wysoką wartość skór zwłaszcza jeleni, obowiązane są stołówki dbać o to, ażeby tak wartościowy surowiec został racjonalnie zużytkowany.

20) Wprowadza się nowy rodzaj polowania pod nazwą „Wczasy myśliwskie" polegający na tym, że myśliwy prywatny lub grupa myśliwych, złożona najwyżej z 4-ch osób otrzymuje od Dyrekcji L.P. prawo wyłącznego polowania na ściśle określonym terenie przez okres czasu najwyżej 10-dniowy. W czasie tym wolno myśliwym polować indywidualnie na różne gatunki zwierzyny bez prawa urządzania nagonki, złożonej choćby z jednej osoby. Ilość każdego ga-

tunku zwierzyny jaką myśliwi mogą łącznie odstrzelić, winna być przez D.L.P. ściśle określona i uwidoczniona w piśmie zezwalającym na urządzenie wczasów.

Za specjalnym zezwoleniem Dyrekcji L. P. mogą myśliwi, zakupujący wczasy na okres nie krótszy niż 7 dni urządzić na swój koszt obławę na dziki pod nadzorem miejscowego nadleśniczego.

W czasie trwania wczasów wolno myśliwym stosować wszelkie, etyką łowiecką dozwolone sposoby polowania indywidualnego oraz używać ułożonych legawców.

Za wczasy myśliwskie należy pobierać oprócz stawek wymienionych w cenniku za odstrzał zwierzyny dopłatę w wysokości 100 zł dziennie od osoby. Dopłata ta stanowi bezzwrotną zaliczkę i należy ją pobierać z góry przy zamawianiu wczasów.

Myśliwym na żądanie należy przydzielić w budynku administracyjnym bezpłatną kwaterę (bez pościeli) i w miarę możności zapewnić im minimum wygód. Należy się liczyć z tym, że myśliwi ci rekrutować się będą głównie z elementu pracowników miast, którzy chcieliby wykorzystać urlop w warunkach umożliwiających im polowanie.

Wczasy nie mogą być sprzedawane w sąsiedztwie obwodów łowieckich reprezentacyjnych, ani w pobliżu rykowiska jeleni względnie bekowiska danieli w czasie 14 dni przed rozpoczęciem tego okresu, aż do jego zakończenia.

21) Wobec wysokich cen amunicji i trudności jej nabycia, odstrzał szkodników i drapieżników dokonywany jest przez A.L.P. w niedostatecznej ilości. Wobec tego ustanawia się dla osób prywatnych, polujących na terenie L.P. wynagrodzenie za odstrzał najpospolitszych szkodników w następującej wysokości:

1) za ubicie psa lub kota w warunkach określonych ustawą łowiecką . . . . 100 zł
2) za jastrzębia gołębiarza . . . 150 „
3) za krogulca i błotniaka . . . 60 „
4) za wronę i srokę . . . . . 40 „

Strzałowe to otrzymuje myśliwy prywatny nie w gotówce lecz w formie zaświadczenia, wydanego przez miejscowe Nadleśnictwo. Zaświadczenie to jest ważne na całym terenie danej Dyrekcji L.P. do końca bieżącego okresu budżetowego i służyć może myśliwemu jako opłata za zakupiony i dokonany odstrzał, nie może jednak być przyjmowane przez Dyrekcję L. P. jako wpłata na bezzwrotną zaliczkę, pobieraną przy zamawianiu odstrzału.

22) Nadleśnictwa obowiązane są prowadzić szczegółową ewidencję ubytku zwierzyny z podziałem na ubytek, spowodwany przez legalny odstrzał, przez nielegalny odstrzał oraz spowodowany innymi przyczynami (choroby).

Co miesiąc przesyłać będą Nadleśnictwa do Dyrekcji L.P. szczegółowy wykaz ubytku zwierzyny z całego terenu Nadleśnictwa oraz wysokość sum pobranych za odstrzał

Dyrekcje L.P. nadsyłać będą Ministerstwu Leśnictwa do dnia 25 każdego miesiąca sumaryczny wykaz ubytku zwierzyny na terenie całej D.L.P. oraz wysokość sum, pobranych za odstrzał zwierzyny w okresie minionego miesiąca.

W końcu Ministerstwo poleca Dyrekcjom L.P. dołożyć wszelkich starań, aby odstrzał dzików i lisów, czyniących obecnie wielkie szkody w plonach względnie w drobnej zwierzynie, wykonany został w rozmiarach zatwierdzonych wniosków odstrzału bez reszty tymbardziej, że niedokonanie odstrzału lisów spowoduje bezużyteczne wyginięcie ich wskutek zaparszywienia.

O sprzedaży odstrzału należy umieścić ogłoszenie w Łowcu Polskim, korzystając z przyznanej Ministerstwu Leśnictwa zniżki cen o 50%.

Odnosi się to przede wszystkim do sprzedaży odstrzału jeleni na rykowisku, oraz do nowowprowadzonych „wczasów myśliwskich".

Również należy ogłosić w dziennikach zawiadomienie o oddawaniu w dzierżawę obwodów łowieckich.

V.-minister
(—) Inż. Iwanowski.

MINISTERSTWO LEŚNICTWA Łódź, dnia 20 sierpnia 1946 r.

CENNIK Nr 2

użytków z łowiectwa ważny na terenie lasów państwowych od dnia 1 września 1946 r. aż do odwołania.

Wymienione poniżej ceny obejmują nietylko sam odstrzał ale również i całą ubitą sztukę, która stanowi własność myśliwego.

L. p.	Rodzaj zwierzyny	Opłata za odstrzał		UWAGI
		a	b	
		dokonany przez osoby prywatne	dokonany przez funkcjonariuszów L. P.	
		złotych	złotych	
1	Jeleń od 10-taka wzwyż i wstecznik poniżej 10-taka	4.000 nadto dopłata po 250 zł za każdy kg wieńca powyżej 4 kg	1.000 bez osobnej dopłaty za wieniec	
2	Jeleń mnich, szydlarz, z wilczą odnogą oraz ze zmurszałym wieńcem	3.000	700	
3	Jeleń młody poniżej 10-taka (przyszłościowy)	6.000	1.500	
4	Łania ubita w czasie rykowiska	5.000	2.000	Opłata karna bez prawa zabrania ubitej sztuki
5	Łania odstrzał selekcyjny, ubita przed 1.IX lub po 10.X	2.000	500	Odstrzał selekcyjny może być dokonywany tylko przez osoby imiennie upoważnione przez Ministerstwo Leśnictwa
6	Daniel łopatacz	2.000	500	
7	Daniel łopatacz z hakami	3.000	700	
8	Daniel poniżej łopatacza	4.000	1.000	
9	Łania daniela ubita na bekowisku	3.000	1.500	Bez prawa zabrania sztuki
10	Łania daniela odstrzał selekcyjny, dokonany przed 1.X lub po 1.XII	1.000	400	Jak w p. 5
11	Sarna rogacz 6-tak	1.000	300	
12	Rogacz szpiczak	2.000	500	
13	Rogacz perukarz, szydlarz oraz po 15.VI niewyfarbowany lub z rogami w scypule	500	200	
14	Rogacz młody poniżej 6-taka	1.500	400	
15	Sarna koza	2.000	500	Bez prawa zabrania sztuki

L. p.	Rodzaj zwierzyny	Opłata za odstrzał		UWAGI
		a	b	
		dokonany przez osoby prywatne	dokonany przez funkcjonariuszów L. P.	
		złotych	złotych	
16	Sarna koza odstrzał selekcyjny	500	200	
17	Muflon tryk z muszlami powyżej 30 cm dług.	4.000	700	
18	Muflon tryk z muszlami poniżej 30 cm dług	6 000	1.000	
19	Muflon owca	8.000	2.000	Bez prawa zabrania sztuki
20	Dzik warchlak	400	100	
21	Dzik przelatek i locha do 50 kg	800	200	
22	Wycinki i lochy powyżej 50—100 kg	800	200	Waga liczy się po wypaproszeniu sztuki
23	Odyniec i locha powyżej 100 kg	1.800	600	
24	Zając szarak	75	40	
25	Zając bielak	150	60	
26	Dziki królik	10	—	
27	Głuszec kogut	800	300	
28	Głuszec kura	1 500	1.500	Bez prawa zabrania
29	Cietrzew kogut	250	50	
30	Cietrzew kura	500	500	Bez prawa zabrania
31	Jarząbek	30	20	
32	Kuropatwa	20	10	
33	Przepiórka	15	5	
34	Bażant-kogut	100	30	
35	Bażant-kura	200	100	Bez prawa zabrania
36	Czapla	10	—	
37	Żóraw	300	40	
38	Dzika gęś	150	40	
39	Dzika kaczka	20	5	
40	Dubelt i batalion	10	5	
41	Kszyki i inne ptactwo błotne i wodne	5	—	
42	Dziki gołąb	20	5	

L. p.	Rodzaj zwierzyny	Opłata za odstrzał		UWAGI
		a	b	
		dokonane przez osoby prywatne	dokonany przez funkcjonariuszów L. P.	
		złotych	złotych	
43	Słonka i kulon	30	5	
44	Lis	400	100	
45	Lis parszywy	bez opłaty o ile na miejscu zakopany		
46	Borsuk	400	50	
47	Kuna leśna	1.000	200	
48	Kuna domowa	200	—	
49	Wydra	2.000	500	
40	Tchórz i gronostaj	100	10	
51	Ryś	4.000	2.000	
52	Wilk	500	100	

Uwaga: O kategorii ubitej zwierzyny płowej i dzików decyduje miejscowy nadleśniczy.

Stołówki Ministerstwa Leśnictwa, poszczególnych D.L.P. oraz szkół i kursów leśnozawodowych obowiązane są płacić za zwierzynę następujące ceny za 1 kg całej sztuki wypatroszonej, w skórze:

1) jelenie, daniele i sarny po 20 zł za 1 kg
2) dziki „ 15 „ „ 1 „
3) zające „ 100 „ „ 1 sztukę
4) ptactwo łowne za zwrotem kosztów polowania i strzałowego.

Sposób pobierania opłat za indywidualny odstrzał zwierzyny od osób prywatnych jest następujący:

L. p.	Rodzaj zwierzyny	Należy pobierać			
		przy zamawianiu odstrzału tytułem bezzwrotnej zaliczki od 1 sztuki	Następnie		
			za ubicie sztuki	za zranienie sztuki	za strzał chybiony
		złotych		złotych	złotych
53	Jeleń i daniel	1.000	resztę	3.000	1.000
54	Sarna rogacz	250	„	750	250
55	Muflon	1.000	„	3.000	1.000
56	Ryś	1.000	„	2.000	1.000
57	Głuszec	200	„	600	600
58	Cietrzew	65	„	185	—

Zranienie zwierzyny wymienionej w p. 53 do 57 włącznie liczy się za dokonany odstrzał. Przez oddanie strzału chybionego myśliwy nie traci prawa dokonania zakupionego odstrzału.

MINISTER

(—) Tkaczow

25

MINISTERSTWO LEŚNICTWA
Znak: I/PG—670/3

Warszawa, dnia 24 maja 1946 r.

Sprawa: Zezwolenie na wywóz materiałów drzewnych z Ziem Odzyskanych.

W celu uregulowania procedury wywozu materiałów drzewnych z terenu Ziem Odzyskanych Ministerstwo przypomina telegraficznie wydany zakaz wywożenia jakichkolwiek materiałów z terenu Ziem Odzyskanych bez każdorazowego zezwolenia Ministerstwa.

Zezwolenia takie Ministerstwo wydaje na podstawie zarządzenia Ministra Ziem Odzyskanych z dn. 22 lutego 1946 r. w sprawie wywozu mienia ruchowego z Ziem Odzyskanych § 4, lit. b, w odniesieniu do surowców i wykazów zakładów produkujących, pozostających pod zarządem Ministerstwa (drewno opałowe, okrągłe i tarcica, produkty suchej destulacji drewna, meble nowowyprodukowane).

Zezwolenia wydawane będą na konkretne zapotrzebowania poszczególnych Dyrekcji L. P. i oddziałów Pagedu i na ściśle określone partie materiałów.

Zapotrzebowania należy kierować do Ministerstwa — Departament Użytkowania i Zbytu Drewna w sprawach wysyłki materiałów drzewnych, oraz Departamentu Użytków Ubocznych i Gospodarstw Nieleśnych w sprawach produktów chemicznej przeróbki drewna. Zaświadczenia wystawiają Departamenty w/g kompetencji.

W zapotrzebowaniu należy wymienić:

1) Nazwę placówki Administracji Lasów Państwowych lub Pagedu, dokonującą załadunku, na którą zezwolenie będzie wystawione,
2) miejsce, z którego materiał będzie wywieziony,
3) miejsce przeznaczenia materiałów,
4) określenie ilości i rodzaju materiału,
5) przewidziany termin ukończenia ekspedycji.

Placówki ekspediujące materiały obowiązuje ściśle zastosowanie się do instrukcji zawartych w zezwoleniach.

Minister
(—) St. Tkaczow.

26

MINISTERSTWO LEŚNICTWA
Departament Ekonomiczny
Zn. I/PG—607/5

Warszawa, dn. 8.VI.1946 r.

Sprawa: kontroli listów przewozowych.

Państwowa Agencja Drzewna „Paged" zorganizowała w swym Oddziale Gdańsk-Gdynia Wydział Reklamacyjno-Taryfowy, który będzie miał za zadanie kontrolowanie prawidłowości opłat przewozowych, pobranych przez P. K. P. przy transporcie materiałów drzewnych, nadawanych przez jednostki A. L. P., ewentualnie reklamowanie i windykowanie niesłusznie pobranych nadwyżek opłat.

W związku z powyższym Ministerstwo poleca Dyrekcjom Okręgowym L. P. zorganizowanie przesyłki do Wydziału Reklamacyjno-Taryfowego Pagedu listów przewozowych w oryginale, względnie wtórników na wysyłkę jakichkolwiek materiałów drzewnych lub innych produktów gospodarstwa leśnego, jak również listów przewozowych na wszelkie artykuły zakupowane przez L. P., gdy koszt przewozu obciąża L. P. Listy przewozowe należy przesyłać partiami w terminach miesięcznych pod adresem:

Państwowa Agencja Drzewna
„PAGED"
Oddział Gdańsk-Gdynia
w Sopocie, ul. Sobieskiego 35
Wydział Reklamacyjno - Taryfowy.

W wypadku stwierdzenia konieczności reklamacji, Paged zawiadomi o tym właściwą Dyrekcję L. P., która winna bezzwłocznie wysłać Firmie cesję upoważniającą Paged do występowania imieniem Dyrekcji o zwrot przez P. K. P. nadpłaconej sumy przewoźnego — zgodnie z § 41 „Taryfy Towarowej, Cz. I.A — Regulamin Przewozu Przesyłek Towarowych".

Rozrachunek z F-mą „Paged" z tytułu sum wywindykowanych, oraz należnej prowizji będzie określony osobnym zarządzeniem.

Przy wysyłaniu do Pagedu listów przewozo-

wych, które stanowią dowody kasowe, jednostka wysyłająca winna sporządzić kasowy dokument zastępczy, zawierający w treści Nr wagonu, kwotę wypłaconą i wskazanie, dokąd i przy jakim piśmie dokument oryginalny został wysłany.

Dyrektor Departamentu Ekonomicznego:
W. Ropelewski

27

MINISTERSTWO LEŚNICTWA
Zm. I/PG—670/2

Warszawa, dn. 15 sierpnia 1946 r.

Sprawa: stwierdzanie pochodzenia drewna przy przewozach kolejowych.

Ministerstwo przesyła w załączeniu odpis zarządzenia Ministerstwa Komunikacji z dnia 4.VII r. b. Nr. III.4—65/223/46.

Zarządzenie to zmienia dotychczas obowiązującą zasadę legitymowania się nabywców drewna przy zamawianiu wagonów przez asygnacje wystawione przez organa Adm. L. P. dokonujące sprzedaży.

Zgodnie z treścią omawianego zarządzenia Ministerstwa Komunikacji — Ministerstwo Leśnictwa zarządza co następuje:

1. Przy dokonaniu wydatku drewna Nadleśnictwa, Zarządy Tartaków państwowych i inne placówki będą wydawały nabywcom na ich życzenie kolejowe listy przewozowe in blanco zaopatrzone w pieczęć okrągłą i podpis wydającego.

   Obok pieczęci okrągłej należy wymienić nr. nr. i datę asygnacji, na które materiał drzewny został wydany, pozycję książki kontroli listów przewozowych, klauzulę stwierdzającą legalność pochodzenia drewna oraz datę wystawienia listu przewozowego. W odpowiednich rubrykach listu przewozowego nabywca winien wypełnić tonaż zamawianego wagonu, nazwę przewidzianego do transportu sortymentu oraz zamieścić swój podpis.

   Wtórników listów przewozowych stemplować w żadnym wypadku nie należy.

2. W wypadku dostarczenia nabywcy przez sprzedającą drewno placówkę A. L. P. blankietów listów przewozowych należy obciążyć go kosztem nabycia blankietów.

3. Listy przewozowe mogą być wystawiane odbiorcom ściśle w ilościach odpowiadających konieczności przewozu definitywnie przekazanych im partyj drewna, z uwzględnieniem odnotowanego na listach przewozowych tonażu zamawianych wagonów.

   Dla skalkulowania ładowności wagonów i potrzebnej ich ilości placówki A. L. P. winny kierować się znajomością warunków miejscowych i jakości przewożonego materiału.

   Dla orientacji podaje się ładowność wagonów:

1) Drewno okrągłe igl.	wag. 15 t.	— ca 20 m³
	wag. 20 t.	— ca 25 m³
2) Drewno okrągłe liśc.	wag. 15 t.	— ca 15 m³
	wag. 20 t.	— ca 15 m³
3) Tarcica iglasta	wag. 15 t.	— ca 25 m³
	wag. 20 t.	— ca 30 m³
4) Opał i papierówka	wag. 15 t.	— ca 25 mp
	wag. 20 t.	— ca 40 mp
5) Tarcica liściasta	wag. 15 t.	— ca 18 m³
	wag. 20 t.	— ca 22 m³

4. Na asygnacjach placówki sprzedaży A. L. P. odnotują nabywcy pozycję książki kontroli listów przewozowych oraz klauzulę o wydaniu potrzebnej ilości tych listów.

5. Wydawanie ostemplowanych listów przewozowych jest dopuszczalne jedynie jednocześnie z wystawieniem asygnacji. Późniejsze zgłoszenia po listy przewozowe, ewentualnie dodatkowe wydawanie ostemplowanych listów przewozowych jest niedopuszczalne.

6. Dyrekcje Okręgowe L. P. ustalą dla placówek sprzedaży nie posiadających pieczeci okrągłej z godłem Państwa, jakie placówki w stosunku do nich nadrzędne lub najbliżej położone (np. dla składnic Pagedu) winny dla tych placówek wystawiać ostemplowane listy przewozowe i prowadzić księgę kontroli tych listów.

   W takim wypadku nabywca żądający wystawienia ostemplowanych listów przewozowych otrzymuje od placówki sprzedającej asygnację z zaznaczeniem, jaką ilość jakich listów przewozowych winien otrzymać i na podstawie tej asygnacji otrzymuje listy przewozowe od placówki wyznaczonej przez Dyrekcję.

   Zlecenia placówki „Pagedu" zgłaszające wydanie listów przewozowych winno być należycie ścisłe i zaopatrzone w podpis kierownika placówki.

7. Dyrekcje Okręgowe L. P. zarządzą założenie przez wszystkie placówki A. L. P. wystawiające ostemplowane listy przewozowe

ksiąg kontroli wydawanych listów według poniższego wzoru:

Pozycja	Nabywca	Nr i data asygnacji	Rodzaj materiału	Ilość materiału	Ilość wydanych listów przewozowych i tonaż wagonów	Pokwitowanie odbiorcy

Ministerstwo zaznacza, że prawidłowość zastosowania powyższego zarządzenia, zgodną z nim procedurą stemplowania i wydawania listów przewozowych oraz prawidłowe prowadzenie ksiąg kontroli listów przewozowych czyni bezpośrednio odpowiedzialnym kierowników placówek sprzedaży drewna i placówek dokonujących wydawanie i stemplowanie listów przewozowych w zakresie udzielonych im kompetencyj.

Dyrektor Departamentu Ekonomicznego
(—) Inż. W. Ropelewski

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Handlowo-Taryfowy
Nr III. 4-65/223/46

Odpis z odpisu
Warszawa, dnia 4 lipca 1946 r.

W sprawie: świadectwa pochodzenia drewna.

Do
Dyrekcji Ookręgowej Kolei Państwowych w Gdańsku, w Katowicach, w Krakowie, w Lublinie, w Łodzi, w Olsztynie, w Poznaniu, w Szczecinie, w Warszawie, we Wrocławiu

W zarządzeniu Ministerstwa Komunikacji Nr III. 4-65/4/46 z dnia 22 stycznia b.r. ogłoszonym w Dzienniku Taryf i Zarządzeń Kolejowych Nr 2 z r. 1946 ob. 12 w sprawie świadectw pochodzenia drewna wprowadza się z natychmiastową ważnością, następujące zmiany:

Przy przyjmowaniu do przewozu drewna lub materiałów drzewnych, nabytch od państwowych nadleśnictw, tartaków, fabryk dykt, dyrekcji lasów państwowych, lub Państwowej Agencji Drzewnej „Paged", za stwierdzenie legalności pochodzenia drewna lub materiałów drzewnych należy uważać nie asygnaty, a tylko ostemplowanie przez te organy listów przewozowych pieczęcią okrągłą urzędu wydającego drewno.

Jednocześnie Ministerstwo Komunikacji zauważa, że zarządzenie Nr III. 2-7/14/46 z dnia 11 marca b.r. ogłoszone w Dz. T. i Z.K. Nr 6 z roku 1946 obwieszczenie 10 odnośnie kopalniaków pozostaje nadal w mocy.

Zarządzenie niniejsze należy podać do publicznej wiadomości za pomocą ogłoszeń na stacjach.

Dyrektor Departamentu
(—) Wyszkowski.

28

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTERTWO LEŚNICTWA
Departament Użytkowania i Zbytu Drewna
IV/H. roz. 6160/4900

Warszawa, dnia 23 lipca 1946 r.

Sprawa zrealizowania kontyngentów drzewnych na III i IV kw. r.b.

Ministerstwo Leśnictwa przesyła w załączeniu Uchwałę Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 22.VI. r.b. dotyczącą rozdzielnika (przydziału kontyngentów) drewna na III i IV kwartał 1946 r. kalendarzowego wraz z uwagami do tej uchwały rozdzielnikiem i pismem przewodnim C.U.P.-u.

W związku z powyższym na wykonanie rozdzielnika Ministerstwo Leśnictwa rezerwuje następujące ilości surowca drzewnego:

L.p.	Dyrekcja Lasów Państw.	m³ iglasty	m³ liściasty
1	Okręgu Mazurskiego w Olsztynie	180.000	5.000
2	Okręgu Bałtyckiego w Szczecinku	100.000	7.000
3	Okręgu Lubuskiego w Gorzowie	250.000	14.000
4	Okręgu Lignickiego w Złotoryi	95.000	—
5	Okręgu Wrocławskiego we Wrocławiu	100.000	2.500
6	Okręgu Śląskiego w Bytomiu	150.000	—
7	Okręgu Poznańskiego w Poznaniu	60.000	7.000
8	Okręgu Pomorskiego w Toruniu	40.000	1.500
9	Okręgu Gdańskiego w Sopocie	60.000	12.000
10	Okręgu Łódzkiego w Łodzi	60.000	4.000
11	Okręgu Krakowskiego w Krakowie	4.000	—
12	Okręgu Radomskiego w Radomiu	80.000	1.000
13	Okręgu Lubelskiego w Lublinie	2.000	3.000
14	Okręgu Rzeszowskiego w Tarnowie	—	—
15	Okręgu Warszawskiego w Siedlcach	1.000	600
16	Okręgu Białostockiego w Białymstoku	20.000	—
		1.202.400	57.600

Powyższymi ilościami objęte są pozostałości eksploatacyjne bieżącego okresu gospodarczego i remanenty poniemieckie.

W pozostałościach tych może również znajdować się surowiec tartaczny uprzednio rezerwowany do przetarcia we własnych tartakach lub obcych, przecierających surowiec Lasów Państwowych za zapłatą pod tym warunkiem, że do przetarcia będzie zarezerwowana ilość surowca odpowiadająca pełnej zdolności produkcyjnej tartaków do końca grudnia 1946 r. tak iż czynnych lub projektowanych do uruchomienia w tymże okresie.

Niezwłocznie po otrzymaniu niniejszego Dyrekcje Lasów Państwowych potwierdzą Ministerstwu Leśnictwa przyjęcie do wiadomości zobowiązania dostawy loco las powyższych ilości surowca i jednocześnie podadzą dalsze ilości surowca wolnego od zobowiązań dla ewentualnego wzięcia go do ewidencji sprzedaży.

W ramach powyższych ilości Ministerstwo Leśnictwa tak jak dotychczas będzie dysponowało sprzedażą drewna w oparciu się na rozdzielniku Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

Ministerstwo Leśnictwa zwraca uwagę na następujący ustęp uchwały:

„Wszelkie zaopatrywania przemysłu miejscowego i prywatnego w surowce i środki produkcji odbywać się winno po cenach komercyjnych. Zakazuje się w związku z powyższym poszczególnym Ministerstwom odstępowania przydziałów na rzecz przemysłu miejscowego i prywatnego. Odstępowanie od powyższej zasady dopuszczalne jest w wypadku stwierdzenia przez Ministerstwo Przemysłu niemożności wykonania zamówień resortów przez przemysł państwowy".

Sprzedaży drewna zakładom przemysłu miejscowego, podlegajacym Wojewódzkim Dyrekcjom Przemysłu Miejscowego, firmom prywatnym i spółdzielniom z reguły należy dokonywać po cenach komercyjnych mimo, iż przydział drewna następuje z rozdzielnika kontyngentowego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

W porozumieniu się z Centralnym Urzędem Planowania podaje się interpretację powołanej na wstępie uchwały:

Jeżeli z jakiegodolwiek kontyngentu odstępowane jest drewno zakładom przemysłu miejscowego, podlegajacym Wojewódzkim Dyrekcjom Przemysłu Miejscowego, firmom prywatnym i spółdzielniom to sama sprzedaż może nastąpić o ile resort odstępujący kontyngent poda na jaki cel drewno to zostaje przeznaczone.

Sprzedaży drewna można dokonać jeśli dysponujący kontyngentem resort w odniesieniu do drewna w stanie okrągłym poda, iż przeznaczone ono jest do zużycia bez dalszej me-

chanicznej przeróbki np.: na pale do budowy mostów, słupy it.p. względnie na tarcicę, która bez dalszej przeróbki zostanie zużyta np. na budowę, w odniesieniu zaś do drewna tartego to tylko wówczas jeżeli drewno tarte będzie przeznaczone do bezpośredniego zużycia bez dalszej jego przeróbki.

W wypadku z odstępowania z kontyngentu tarcicy względnie surowca dla pozyskania tarcicy, która to tarcica miałaby być przedmiotem dalszego przerobu dla pozyskania innych artykułów drzewnych jak np. elementów budowlanych, skrzynek, beczek it.p. to sprzedaż może nastąpić tylko w tym wypadku, gdy resort dysponujący kontyngentem złoży pisemne oświadczenie Centralnego Zarządu Przemysłu Drzewnego i Ministerstwa Leśnictwa, że danych artykułów nie produkują względnie wyprodukować nie mogą.

Zakładom Przemysłu Miejscowego podlegającym Wojewódzkim Dyrekcjom Przemysłu Miejscowego, firmom prywatnym i spółdzielniom można sprzedawać drewno również i po cenach sztywnych jednak może mieć to miejsce tylko przy zachowaniu następujących dwu warunków, a mianowicie:

1) dysponujący kontyngentem resort, odstępując drewno ze swego kontyngentu złoży oświadczenie Centralnego Zarządu Przemysłu Drzewnego i Ministerstwa Leśnictwa, że artykułów zamówionych powyższe dwie instytucje dostarczyć nie mogą.

2) dysponujący kontyngentem resort złoży oświadczenie, iż w warunkach zamówienia zobowiązał sią dostarczyć drewno względnie, że w kosztorysie, zamówieniu, ofercie it.p. Zakłady przemysłu miejscowego, firmy prywatne it.p. przyjęły do kalkulacji cenę drewna w/g cen sztywnych Lasów Państwowych i poda je konkretnie liczbowo.

Przy sprzedaży drewna Spółdzielni „Społem" należy stosować cenę sztywną tylko wówczas, gdy o wykonanie zadań zleconych „Społem" przez Ministerstwo Aprowizacji i Handlu w zakresie rozprowadzenia artykułów kontyngentowych a więc np. deski na zastawy do wagonów it.p. W innych wypadkach Spółdzielnia „Społem" winna być traktowana w/g zasad niniejszego zarządzenia.

Dla uniknięcia niejasności Ministerstwo Leśnictwa podaje praktyczne wyjaśnienie.

Ministerstwo Komunikacji jako resort dysponujący kontyngentem zgłasza do Ministerstwa Leśnictwa rozdział drewna na poszczególne Urzędy Wojewódzkie.

Przydział ten po cenach sztywnych od Ministerstwa Leśnictwa otrzymuje, gdyż odbierającym jest urząd państwowy mianowicie Urząd Wojewódzki.

Urząd Wojewódzki część kontyngentu zużywa we własnym zakresie a część kontyngentu oddaje do dyspozycji prywatnej firmy czy spółdzielni w związku z powierzeniem jej pewnych robót jak np. remontu budynków, lub udzieleniem zamówień jak np. na meble, skrzynki it.p.

Wówczas Dyrekcja Lasów Państwowych przy zawieraniu tranzakcji winna ściśle stosować wyżej podane warunki i dokonać sprzedaży bądź po cenach komercyjnych, bądź po cenie sztywnej w zależności od przedłożonych oświadczeń.

Przedłożenie wymaganych oświadczeń dla zastosowania w tranzakcji ceny sztywnej wymagać będzie pewnego czasu przeto przy zgłaszaniu się zainteresowanych tranzakcję należy zawierać po cenach komercyjnych z zastrzeżeniem zastosowania cen sztywnych o ile nabywca w ciągu miesiąca przedłoży wymagane oświadczenie.

Ponadto Ministerstwo Leśnictwa w nawiązaniu do uwag do rozdzielnika p. c. wyjaśnia, że surowiec z remanentów poniemieckich gorszej jakości może być sprzedawany kontyngentowym odbiorcom po cenie niższej niż urzędowa po uprzednim jednak przeklasyfikowaniu go zgodnie z przepisami obowiązującymi w administracji Lasów Państwowych.

W wypadku rezygnacji przez odbiorcę z przydzielonego mu surowca z remanentów poniemieckich, pisemną rezygnację należy niezwłocznie nadesłać do Ministerstwa Leśnictwa w celu wystąpienia do C.U.P. o zezwolenie sprzedaży tego surowca bez przydziału kontyngentowego.

Ministerstwo Leśnictwa przypomina, iż przy zawieraniu tranzakcji należy ściśle stosować zasadę płatności zaliczki w wysokości 50%, która w/g Uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów winna być wpłacona najpóźniej do dnia 15 sierpnia b.r.

Jednocześnie Ministerstwo Leśnictwa poleca nadesłać do dnia *1 września r.b.* zestawienie surowca drzewnego wolnego od zobowiązań. Na powyższe zestawienie złożą się wszystkie pozostałości z przydziałów których odbiorcy nie podjęli, ujawnione w międzyczasie remanenty poniemieckie i wszelkie inne.

Zestawienie to wykorzystane zostanie do opracowania rozdzielnika na IV kwartał r.b.

Ponieważ załączoną uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów na III i IV kwartał Ministerstwo Leśnictwa zobowiązane zostało do dostaw aż do górnych granic swoich możliwści przeto Ministerstwo Leśnictwa poleca

dołożyć wszystkich starań aby rozdzielnik zrealizowany został w 100% z całkowitym zrozumieniem gospodarczych potrzeb kraju.

W tym celu należy bacznie śledzić za wyczerpywaniem się kontyngentów a o wszystkich uwagach i trudnościach komunikować niezwłocznie Ministerstwu Leśnictwa.

Vice-Minister

(—) inż. K. Iwanowski.

UCHWAŁA

Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów

z dnia 22 czerwca 1946 r.

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów zatwierdza przedłożony przez Centralny Urząd Planowania plan rozdziału towarów deficytowych. Uchwałą niniejszą objęty zostaje rozdział:

1) Paliw
   a. węgla,
   b. koksu,
   c. paliw płynnych,
2) Żelaza i stali,
3) Artykułów metalowych żelaznych,
4) Przewodów elektrotechnicznych, nieizolowanych,
5) Artykułów budowlanych (szkło i papa dachowa),
6) Drewna,
7) Artykułów chemicznych,
8) " włókienniczych,
9) " skórzanych,
10) Papieru.

Odnośnie punktu 2, 3, 4, 5, 6, rozdział obejmuje okres II-go półrocza 1946 r. z rozbiciem na III-ci i IV-ty kwartał częściowym.

Odnośnie punktu 1, 7, 8, 9, 10, ze względu na brak ścisłych danych co do rozmiaru przewidywanej produkcji na IV-ty kwartał, plan rozdziału przewidywany jest na III-ci kwartał.

Zobowiązuje się wszystkie resorty objęte niniejszymi rozdzielnikami do zawarcia z odnośnymi Centralami Zbytu wiążących umów, precyzujących zarówno sortymenty jak i terminy dostaw.

W odniesieniu do kwartału III-go najpóźniej do dnia 15 lipca r.b., w odniesieniu do kwartału IV-go do dnia 1 października, przy czym resorty, które warunku tego nie dopełnią liczyć się muszą z konsekwencjami, wynikającymi z Uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 8 marca 46 r.

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów zobowiązuje zarówno Ministerstwo Przemysłu jak i Ministerstwo Leśnictwa do przedkładania w ciągu miesiąca po upływie kwartału sprawozdań z wykonania rozdzielnika. Wszystkie zaś resorty, partycypujące w rozdzielniku, do przedkładania wewnętrznych rozdzielników resortowych oraz zapotrzebowań norm zużycia, względnie uzasadnień na następne okresy podziałowe.

Wszelkie zaopatrywania przemysłu miejscowego i prywatnego w surowce i środki produkcji odbywać się winno po cenach komercyjnych. Zakazuje się w związku z powyższym poszczególnym Ministerstwom odstępowania przydziałów na rzecz przemysłu miejscowego i prywatnego. Odstępowanie od powyższej zasady dopuszczalne jest w wypadku stwierdzenia przez Ministerstwo Przemysłu niemożności wykonania zamówień resortów przez przemysł państwowy.

W takich wypadkach resorty i Centralne Zarządy Przemysłowe, posiadające własne kontyngenty, mogą przekazywać ze swoich kontyngentów Zakładom Przem. Miejscowego, podlegającym Woj. Dyrekcjom Przem. Miejscowego określone ściśle ilości, potrzebne do wykonania pszczególnych zamówień, przy czym odpowiedzialne są za zużycie zgodnie z przeznaczeniem.

Zakłady Premysłu Miejscowego otrzymują dostawy z tych kontyngentów po cenach urzędowych.

Upoważnia się Centralny Urząd Planowania do przeprowadzenia w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu do posunięć i zmian, zatwierdzonych rozdzielników na III-ci i IV-ty kwartał 46 r. w związku z potrzebami akcji specjalnej „Przemysł dla wsi".

ROZDZIELNIK
drzewa na II-gie półrocze 1946 r.

III kwartał — tysiące m³

ODBIORCY	Tarcica	Surowiec		Słupy teletechniczne	Kopalniaki	Papierówka
		Ogółem	Remanenty poniemieckie			
Produkcja	**260**	**1,260**	**420**	**9**	**120**	**150**
Ministerstwa						
1. Odbudowy	15	340	50	—	0,5	—
2. Komunikacji	90[2])	240	40	4	—	—
3. Przemysłu	100	380	120	3	119	150
4. Obrony Narodowej	5	8	6	—	—	—
5. Poczt i Telegr.	—	—	—	2	—	—
6. Bezpieczeństwa Publ.	2	1	—	—	—	—
7. Aprowizacji i Handlu	2	20	15[1])	—	—	—
8. Oświaty	0,5	2	—	—	—	—
9. Kultury i sztuki	0,5	0,2	—	—	—	—
10. Żeglugi i Handlu Z.	10	20	7	—	—	—
11. Rolnictwa i Reform Rolnych	10	180	170	—	—	—
12. Skarbu	7	36	12	—	0 5	—
13. C.U P. Rezerwa	18	32,8	—	—	—	—

[1]) w tym 5000 m³ dla „Społem"

[2]) w tym:

tarcica budowlana i stolarska	50.000
tarcica warsztatowa	7.000
podkłady norm. torowe	20 060
podrozjezdnice norm. torowe.	3.000
mostownice norm. tor.	3.000
podrozjezdnice, podkłady mostownice wąskotorowe	7.000

IV kwartał tysiące m³

ODBIORCY	Tarcica	Słupy teletechn	Kopalniaki	Papierówka	
Produkcja	**100**	**6**	**280**	**100**	
Ministerstwa					
1. Odbudowy	5	—	0,5	—	
2. Komunikacji	56 ³)	2	—	—	
3. Przemysłu	18	2	279	100	
4. Obrony Narodowej	4	—	—	—	
5. Poczt i Telegrafów	—	2	—	—	
6. Bezpieczeństwa Publicznego	2	—	—	—	
7. Aprowizacji i Handlu	1	—	—	—	
8. Oświaty	0,5	—	—	—	
9. Kultury i Sztuki	0 5	—	—	—	
10. Żeglugi i Handlu Zagranicznego	8	—	—	—	
11. Rolnictwa i Reform Rolnych	—	—	—	—	
12. Skarbu	5	—	0,5	—	
13. C. U. P Rezerwa	—	—	—	—	

³) w tym:

tarcica budowlana i stolarska	36.140
tarcica warsztatowa	3 000
podklady normalnotorowe	10.000
podrozjezdnice normalnotorowe	1.360
mostownice normalnotorowe	1.000
podrozjezdnice, podkłady, mostwnice wąskotorowe	4.500

U W A G I

do rozdzielnika drewna na II półrocze 46 r.

a) Ministerstwo Leśnictwa zaplanowało do podziału na III-ci kwartał 260 tys. m³ tarcicy, z czego 210 tys. m³ przypada na tarcicę z bieżącej produkcji, 50 tys. m³ z remanentów poniemieck ch, i surowca 1,260 tys. m³ w tym 340 tys. m³ z bieżących zrębów, 500 tys. m³ z pozostałości I-go kwartału, 420 tys. m³ z remanentów poniemieckich. W IV-tym

kwartale zaplanowano 100 tys. m^3 tarcicy z produkcji bieżącej, surowca nie zaplanowano zupełnie, z tym, że pewne niewielkie ilości zostaną przedstawione dodatkowo przez Min. Leśnictwa w końcu III-go kwartału.

b) Specjalnie trudna sytuacja istnieje na odcinku tarcicy, szczególnie tarcicy o specyficznych wymiarach. Dotyczy to przede wszystkim Min. Komunikacji w produkcji podkładów, podrozjezdnic, mostownic oraz tarcicy warsztatowej. Ilości te pokrywają tylko w małym stopniu zapotrzebowanie Min. Komunikacji.

c) Surowiec z remanentów poniemieckich gorszej jakości będzie sprzedawany po cenie niższej niż urzędowa. W wypadku przedstawienia przez Min. Leśnictwa pisemnej rezygnacji wymienionych w rozdzielniku odbiorców z otrzymania tego drzewa (z podaniem nadleśnictwa, z którego drzewo miało być pobrane) Prezes Centralnego Urzędu Planowania może zezwolić na dokonanie sprzedaży komercyjnej.

d) Przewidziane w rozdzielniku ilości kopalniaków są zgodne z Uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 marca 46 r. i wynoszą 10% produkcji rocznej na III-ci kwartał i 25% na IV-ty kwartał.

d) Zamówienia należy nadsyłać najdalej do 15 lipca na III-ci kwartał i 1 października na IV kwartał, a wpłacanie zaliczki i zawarcie umowy winno nastąpić do dnia 15 sierpnia na III-ci kw. i 1 listopada na IV-ty kw. pod rygorem utraty przydziału drzewa.

29

MINISTERSTWO LEŚNICTWA Warszawa, dn. 9.VIII. 1946.

Zn. I/Soc—0445
Sprawa: Świetlic.

Jedną ze zdobyczy świata pracy jest świetlica zorganizowana przy każdym zakładzie pracy: Ma ona zaspakajać kulturalne potrzeby pracowników. Ponadto, prowadząc akcję oświatową, rozwijając akcję wychowania społecznego i politycznego ma na celu w dalszym etapie podnoszenie poziomu kulturalnego robotników i pracowników umysłowych, budzenie wśród najszerszych rzesz pracowniczych zainteresowań życiem społeczno - politycznym jak również zawodowym, naukowym, literackim i artystycznym.

W celu realizowania tak szeroko zakrojonych zadań świetlica musi posiadać odpowiednie środki i być postawioną na odpowiednim poziomie.

W pierwszym rzędzie musi posiadać odpowiedni lokal. Dlatego Ob. Ob. Dyrektorzy zechcą dołożyć wszelkich starań, by przy każdej Dyrekcji L. P. i w miarę możności przy każdym większym zakładzie pracy znajdowało się odpowiednie dogodne pomieszczenie. Następnie świetlica musi mieć czytelnię wyposażoną w odpowiednie książki, pisma, broszury, radio itp., tak, by była pewną atrakcją dla pracownika, gdzie mógłby spędzić pożytecznie i przyjemnie czas wolny od pracy. Aby tym warunkom świetlica odpowiadała, winna być zwrócona specjalna uwaga na estetyczną stronę wnętrza lokalu przeznaczonego na świetlicę.

Ministerstwo Leśnictwa prosi o jaknajszybsze urządzenie świetlic przy Dyrekcjach i Zakładach, w których dotychczas ich niema.

Dyrekcje, przy których istnieją już świetlice, lecz nie są należycie zorganizowane i zaopatrzone w odpowiednie materiały kulturalno - rozrywkowe, winny w możliwie krótkim czasie je uzupełnić. W tym celu wszystkie Dyrekcje opracują plan wydatków i niezwłocznie wystąpią z konkretnymi wnioskami o udzielenie i uruchomienie odpowiednich kwot kredytów w § 2 poz. 1 planu fin.-gosp. na 1945/46 rok na urządzenie względnie uzupełnienie świetlic. Jednocześnie zaznacza się, że w miejscach, gdzie istnieje kilka zakładów pracy, wskazane jest urządzenie jednej świetlicy. Zaoszczędzi to zbędnych wydatków, pozwoli na lepsze zorganizowanie świetlicy, a ponadto zbliży do siebie pracowników różnych zakładów pracy.

Świetlice winny być organizowane i prowadzone w ścisłym porozumieniu z miejscową jednostką Związku Zawodowego Prac. Leśnych i Przemysłu Drzewnego (Radę Zakładową).

Świetlica pod względem administracyjnym i gospodarczym podlega Administracji Lasów Państwowych, zaś pod względem organizacyjnym — Związkom Zawodowym Prac. Leśn. Przem. Drzewn. (Radom Zakładowym). Związki Zawodowe lub Rady Zakładowe zasadniczo organizują prace w Świetlicy przez ustalenie programu kulturalno - oświatowego i realizowanie go.

Jeżeli chodzi o świetlice już istniejące i zorganizowane to Ministerstwo Leśnictwa poleca Dyrekcjom w terminie do dnia *1 września b.r.* nadesłać dane szczegółowe, przy których Dyrekcjach i Zakładach Pracy świetlice są już zorganizowane, jakie mają wyposażenie, oraz podać nazwiska kierowników świetlic, odpowiedzialnych za prace.

O założeniu nowej świetlicy Dyrekcje każdo-

razowo nadeślą zawiadomienie, uwzględniając powyższe dane.

Równocześnie przy niniejszym piśmie przesyła się „Instrukcję o świetlicy w Zakładach pracy", opracowaną przez Komisję Centralną Związków Zawodowych w Polsce do wykorzystania przy urządzaniu i organizowaniu świetlic.

Minister
(—) St. Tkaczow.

KOMISJA CENTRALNA
ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH
W POLSCE
Wydz. Kult.-Oświat.

Warszawa, dnia 2 kwietnia 1946 r.
Al. Przyjaciół 9

INSTRUKCJA
o świetlicy w zakładzie pracy.

Świetlice zakładów pracy stanowią zdobycz mas pracujących w Polsce Demokratycznej.

Świetlica w zakładzie pracy jest placówką kulturalno-oświatową za pomocą której Związki Zawodowe rozwijają akcję wychowania społecznego, podnoszenia poziomu kulturalnego klasy robotniczej i inteligencji pracującej.

Świetlica organizuje życie kulturalne pracowników i ich rodzin, prowadzi akcję dokształcania, wychowania społecznego i rozrywki kulturalne.

Celem świetlicy jest prowadzenie szerokich rzesz ludzi pracy w orbitę spraw polityczno-społecznych, naukowych, zawodowych, literackich i artystycznych.

Ważną rolę odgrywa wnętrze świetlicy i urządzenie wnętrza, jej wygląd estetyczny, wyposażenie w dobra kulturalne jak: biblioteka, pisma, gry, radio, gazetka ścienna it.p.

Zgodnie z ramową umową zbiorową, dyrekcje zakładów pracy zobowiązane są przeznaczyć lokal na świetlice, urządzić i wyposażyć w sprzęt.

Lokal winien znajdować się w miejscu dostępnym dla robotników i pracowników po skończonej pracy, a nie jak bywa, że dyrekcje wyznaczają lokal wewnątrz zakładu pracy na 3-m lub 4-tym piętrze. W podobnych warunkach świetlica nie spełnia swego zadania.

Wewnętrzny wygląd świetlic

W miarę możliwości lokal świetlicy winien składać się z dwuch izb, w jednej umieszczona byłaby biblioteka i czytelnia, w drugiej ogólna sala świetlicowa. Należy dążyć by stwarzała ona w swojej dekoracji i urządzeniu wewnętrznym środowisko kultury i oświaty.

W zależności od warunków lokalnych należy rozwiązywać problem estetycznego i artystycznego urządzenia. Nie rezygnując z artystycznych malowideł, można dekorować ściany własnym sposobem i własną twórczością, przez:

wycinanie sylwet robotników, pracowników i warsztatów oznaczających ich pracę. Twórczość amatorska, malarska, wycinanki regionalne it.p.

Aktualne hasła i slogany Związków Zawodowych powinny być umieszczone na widocznym miejscu w sposób nie kolidujący z ogólną dekoracją świetlicy.

W dekoracji winny się znaleźć portrety: dostojników Państwa, bohaterów narodowych, twórców naukowego socjalizmu Marksa, Engelsa.

Struktura organizacyjna.

1. Związek Zawodowy ustala program i kieruje pracą świetlicy w zakładzie pracy za pomocą najniższego ogniwa związkowego Rady Zakładowej lub Zarządu Miejscowego Koła Związku.

2. Zarząd świetlicy składa się z członków Związku Zawodowego.

Przewodniczący — Członek Rady Zakładowej lub Zarządu miejscowego Koła Związku, staje na czele Zarządu świetlicy, kieruje całością pracy w kulturalno-oświatowej w zakładach pracy.

Kierownik świetlicy — jest odpowiedzialny za całokształt pracy w świetlicy.

W zakładzie pracy zatrudniającym ponad 50 pracowników kierownik świetlicy winien być pracownikiem etatowym, zwolnionym z wszelkich prac służbowych po za pracą w świetlicy.

Kandydata na kierownika świetlicy przedstawia Rada Zakładowa zarządowi związku do zatwierdzenia.

Członkowie Zarządu — każdy kieruje jedną z następujących sekcji:

a) oświatowa, — rozwija akcję w kierunku dokształcania uczącej się młodzieży, likwidacji powtórnego analfabetyzmu i analfabetyzmu, samokształcenia, (koła historii i geografii, przyrodoznawstwa it.p.), oświaty zawodowej, organizowania biblioteki i czytelnictwa.

b) Wychowania społecznego — organizuje: odczyty, referaty, pogadanki, głośne czytanie prasy, (popularyzować aktualne wydarzenia gospodarcze i społeczne), kursy krótkoterminowe i seminaria o charakterze społecznym.

c) Gazetka ścienna i fotogazetka.

Gazetkę redaguje i wydaje Komitet Redakcyjny w skład którego wchodzą członkowie Związku Zawodowego.

Komitet Redakcyjny wybiera Komisja Kulturalno - Oświatowa zakładu pracy, a zatwierdza Oddział Związku.

Gazetka ścienna winna być wyrazem życia świetlicy; zakładu pracy, odzwierciedlać bolączki i zmagania danego środowiska, twórcze wysiłki i sukcesy.

Powinna chwalić jednostki pożyteczne, a potępiając wszelkie czyny aspołeczne. Satyra i humor to podniesienie gazetki ściennej, a karykatury, ryciny oraz zdobnictwo regionalne uczyni ją żywą i estetyczną.

Fotografie umieszczane z odpowiednimi napisami w foto-gazetce są ciekawą formą obrazowania aktualnych wydarzeń z życia i budzi ogólne zainteresowanie wśród świetliczan.

d) Sekcja twórczości amatorskiej, artystycznej i rozrywek kulturalnych, —

w skład której wchodzą:

kółko dramatyczne — którego program winien opierać się na drobnych utworach, jak: wiersze, recytacje, inscenizacje, jedno i dwuaktówki dostępne dla teatrów amatorskich;

orkiestra i chór — (pieśni narodowe, ludowe i robotnicze);

zespół tańca ludowego;

Kółko zdobnicze — rozwijające zmysł estetyczny w sztuce stosowanej mającej charakter społeczny.

Zespoły szachowe, warcabowe i inne.

Zarząd świetlicy składa sprawozdania Radzie Zakładowej i Związkowi Zawodowemu do którego należą robotnicy i pracownicy danego zakładu.

Plan pracy

1. Kierownik świetlicy wraz z kierownikami sekcji winien ułożyć miesięczny plan pracy, odczytów, referatów, wieczorów rozrywkowych i wszelkich innych prac świetlicy.
2. Organizuje wykonanie planu i kontroluje wykonanie pracy.
3. Prowadzi ewidencję działalności świetlicy.

Współpraca z organizacjami kulturalno-oświatowymi

Świetlice w zakładach pracy współpracują i korzystają z pomocy T.U.R.-u, Wydziału Propagandy partii politycznych, organizacji młodzieżowych, R.T.P.D., Urzędów Informacji i Propagandy, Wydziałów Kultury i Sztuki, Kuratorium, Wydziałów Polit.-Wych., Wojska Polskiego, nadto utrzymują kontakt z referatami socjalnymi Zjednoczeń Przemysłowych.

Prace w świetlicy należy łączyć w współpracy z innymi świetlicami w duchu szlachetnego współzawodnictwa.

Zarządy Związków winny okazać maksymalną pomoc świetlicy jako podstawowej placówce pracy kulturalno - oświatowej w Związkach Zawodowych.

OKÓLNIKI

30

MINISTERSTWO LEŚNICTWA
Znak: Pr/Og/190/1

Łódź, dnia 24 czerwca 1946 r.

Ministerstwo przesyła okólnik Prezesa Rady Ministrów Nr 15 z dn. 10 maja b.r. w sprawie umożliwienia Urzędom Likwidacyjnym wykonania obowiązków, ciążących na tych Urzędach w związku z wejściem w życie dekretu z dn. 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U.R.P. Nr 13, poz. 87) do wykonania.

Jednocześnie Ministerstwo podaje następujące wyjaśnienie co do treści okólnika:

Ad. I. Obowiązek przedstawienia okręgowym Urzędom Likwidacyjnym spisów inwentarza i bilansów otwarcia nie dotyczy lasów, co do których przyjmuje się jako zasadę, że przeszły one na własność Skarbu Państwa w trybie dekretu z dn. 12.XII. 1944r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa. W związku z tym nie należy składać spisów inwentarza i bilansów otwarcia także w stosunku do wszelkiego rodzaju mienia, podlegającego przejęciu na własność Skarbu Państwa w trybie powyższego dekretu, a związanego gospodarczo z upaństwowionymi lasami (art. 1 (2) dekretu z 12.XII. 1944 r.) Dotyczy to zatem wszelkiego rodzaju zakładów przemysłowych, znajdujących się na terenie lasów upaństwowionych lub z nimi gospodarczo związanych.

Również nie należy przesyłać spisów inwentarza i bilansów otwarcia w stosunku do zakładów przemysłowych, podlegających upaństwowieniu w try- art. 3 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęz gospodarki narodowej.

Nie podlegają zgłoszeniu do Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych spisy

inwentarza i bilanse otwarcia wszelkiego rodzaju mienia, które przeszło na własność lub pod zarząd organów administracji lasów państwowych na zasadzie dekretu z dn. 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (tekst jednolity Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 13 z r. 1945) względnie na podstawie innych tytułów, jak np. zasądzona konfiskata, zarządzony przymusowy zarząd państwowy itp.

Przechodząc do sprawy remanentów drzewnych, znajdujących się w zakładach poniemieckich i opuszczonych, należy brać pod uwagę w szczególności na terenie ziem starych, że mogą zachodzić przypadki, gdy remanenty drzewne nie stanowią właściwie mienia poniemieckiego, ani opuszczonego, chodzi przede wszystkim o zapasy wszelkiego rodzaju sortymentów drzewnych, pochodzące bezpośrednio z dawnych polskich lasów państwowych i znajdujące się na terenie zakładu przemysłowego np. dla przetarcia. Tego rodzaju remanentów jako nie będących mieniem opuszczonym, ani poniemieckim nie należy włączać do spisów inwentarza względnie bilansów otwarcia.

Czynności zarządzone okólnikiem Prezesa Rady Ministrów należy sporządzić na datę objęcia danego zakładu przez organy administracji lasów państwowych; za podstawę powinny służyć protokóły, jakie niewątpliwie w swoim czasie były sporządzone. Dla wyceny inwentarzy sporządzania bilansów Ministerstwo prześle po otrzymaniu z Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów instrukcję z dn. 22 *października 1945 r.*, o której jest mowa w okólniku Nr 15. Jednocześnie jednak Ministerstwo zastrzega, że do czynności przewidzianych w okólniku Prezesa Rady Ministrów przystąpić należy niezwłocznie z tym, że samo wycenienie dokonane zostanie przez Dyrekcję po otrzymaniu dodatkowej instrukcji.

Ad. II. W punkcie II okólnika Prezesa Rady Ministrów zawarte jest zgodnie z przepisami dekretu z 8 marca r. b. zarządzenie przekazania Urzędom Likwidacyjnym wszelkiego rodzaju umów dzierżawnych, zawartych przez poszczególne resorty państwowe w stosunku do mienia opuszczonego i poniemieckiego. Powyższe zagadnienie ma zupełnie szczególny charakter, jeżeli chodzi o zakłady przemysłu drzewnego, stanowiące mienie opuszczone lub poniemieckie. Wydzierżawianie powyższych zakładów miało miejsce w nielicznych wypadkach, nastąpiło z reguły na krótki okres, upływający dn. 30 września b. r. i spowodowane było przede wszystkim trudnościami organizacyjnymi w niezwłocznym uruchomieniu bezpośrednio przez organy administracji lasów państwowych. Poza tym wydzierżawianie to ze względu na szereg postanowień umownych, w sposób istotny, ograniczający prawa dzierżawcy, miało charakter swoisty, upodabniający te umowy raczej do typu umów o administrację względnie o zlecenie.

Mając powyższe na uwadze i zamierzając po 30 września b. r. odpowiednio zmienić dotychczas zawierane umowy dzierżawne, Ministerstwo zwróciło się do Obywatela Prezesa Rady Ministrów o wyrażenie zgody na nieprzekazywanie zawartych umów dzierżawnych do wykonywania w krótkim okresie, pozostającym do ekspiracji tych umów.

W związku z tym zechce Obywatel Dyrektor wstrzymać przekazanie zawartych umów dzierżawnych Okręgowym Urzędom Likwidacyjnym aż do dalszych zarządzeń Ministerstwa.

Ministerstwo zwraca jednocześnie uwagę Obywatela Dyrektora na zastrzeżoną w okólniku Prezesa Rady Ministrów osobistą odpowiedzialność Ob. Dyrektora za terminowe i ścisłe wykonanie tego okólnika; przy wykonywaniu zechce Ob. Dyrektor kierować się wyjaśnieniami i zaleceniami niniejszego pisma.

Minister:
St. Tkaczow.

PREZES RADY MINISTRÓW
Nr 77—4/5.

Warszawa, dn. 10 maja 1946 r.

Okólnik Nr 15

Do
Wszystkich Ob. Ob. Ministrów
w miejscu.

W związku z wejściem w życie dnia 19 kwietnia 1946 r. dekretu o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87) mając na uwadze konieczność umożliwienia urzędom likwidacyjnym sprawnego wykonania ciążących na nich obowiązków,

z a r z ą d z a m:

I. Stosownie do postanowienia art. 12, ust. 1), zdanie ostatnie stanowiącego: *„władze sprawujące tymczasowy zarząd winny przedstawić spis inwentarza Okręgowemu Urzędowi Likwidacyjnemu w ciągu miesiąca, a bilans otwarcia w ciągu 4-ch miesięcy, licząc od dnia wejścia w życie dekretu“*. Ob. Ob. Ministrowie wydadzą polecenie podległym władzom, urzędom, instytucjom, a przede wszystkim centralnym zarządom przemysłowym wykonania przytoczonego postanowienia w jak najkrótszym czasie, pod odpowiedzialnością osobistą kierowników władz, urzędów, instytucyj, przedsiębiorstw. Oczywiście przedstawione urzędom likwidacyjnym inwentarze i bilanse otwarcia dotyczyć mają majątków opuszczonych (art. 1 powołanego dekretu) i poniemieckich (art. 2 powołanego dekretu i art. 2 ustawy o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17 z 1946 r.). Nie należy zatem przedstawiać inwentarzy i bilansów majątków będących w zarządzie państwowym z innego tytułu, np. z powodu zasądzonej konfiskaty, zarządzenia przymusowego zarządu państwowego, wywłaszczenia.

Zbędnym jest również przysyłanie urzędom likwidacyjnym inwentarzy majątków opuszczonych i poniemieckich, jeżeli majątki te były w swoim czasie przekazane protokólarnie przez oddziały wojewódzkie tymczasowego zarządu państwowego. W tych wypadkach należy jednak przesłać bilanse otwarcia, jeżeli dotychczas nie były przesłane oddziałom T. Z. P.

Jeżeli protokólarnego oddania majątku dokonały inne władze a nie organa T. Z. P., należy urzędom likwidacyjnym przesłać spis inwentarzy i bilanse otwarcia.

Przy wycenie inwentarzy i sporządzaniu bilansów należy się kierować instrukcją Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dn. 22 października 1945 r. o wyjątkowych zasadach sporządzania bilansów otwarcia przedsiębiorstw i zakładów pracy państwowych i nad którymi został ustanowiony zarząd państwowy.

Nie należy przedstawiać urzędom likwidacyjnym inwentarzy i bilansów majątków ziemskich, stanowiących mienie opuszczone poniemieckie.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych wyda polecenie przesłania urzędom ziemskim w jak najkrótszym czasie inwentarzy tych majątków oraz sporządzenie dokładnych ich opisów.

Przy szacowaniu inwentarza i majątków, należy kierować się cenami z miesiąca sierpnia 1939 r. Powyższe ma na celu uzyskanie danych, które łącznie z danymi zebranymi przez urzędy likwidacyjne, dadzą podstawę do ustalenia ogólnej wartości przejętego mienia poniemieckiego.

II. W celu uniknięcia dotychczasowego chaosu w administrowaniu majątkami opuszczonymi i poniemieckimi i przestrzegania postępowania zgodnego z prawem, proszę Ob. Ob. Ministrów o wyjaśnienie podległym organom, że zarząd majątkami opuszczonymi i poniemieckimi należy do właściwych ze względu na rodzaj majątku ministrów, samorządów, bądź osób prawa publicznego (art. 12, ust. 1) i 2 (dekretu).

Jednak zarząd ten musi być sprawowany bezpośrednio przez własne organa.

Jeżeli natomiast majątki te nie mają być zarządzane we własnym zakresie, a mają być wynajęte, wydzierżawione, bądź zlikwidowane (sprzedane) to te czynności należą do urzędów likwidacyjnych (art. 7, ust. 3), punkty c, d oraz e).

Ponieważ i na podstawie uchylonej ustawy z dn. 6 maja 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 97) do zawierania umów najmu i dzierżawy były kompetentne organy T. Z. P., których funkcje przejęły urzędy likwidacyjne— proszę o wydanie poleceń, aby umowy najmu i dzierżawy dotychczas zawarte przekazano okręgowym urzędom likwidacyjnym.

Siedziby okręgowe urzędów likwidacyjnych mieszczą się w miastach wojewódzkich.

Tymczasową siedzibę Głównego Urzędu Likwidacyjnego jest miasto Łódź.

Prezes Rady Ministrów:
(—) E. Osóbka-Morawski.

31

MINISTERSTWO LEŚNICTWA
BIURO PRAWNE
Znak: Pr/Og/194/3

Sprawa: wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11.IV. 46 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114).

W związku z wejściem w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11.IV.46 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114) Ministerstwo komunikuje, co następuje:

Wyżej cytowane rozporządzenie reguluje tryb postępowania 1) w trybie art. 2 ustawy z dn. 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. ??) przy przejściu przedsiębiorstw na własność Państwa bez odszkodowania, 2) w trybie (art. 3 ustawy z dn. 3 stycznia 1946 r.) przy przejęciu przez Państwo przedsiębiorstw za odszkodowaniem.

Orzeczenie o przejściu przedsiębiorstwa na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego, jako też orzeczenia o przejęciu na własność Państwa przedsiębiorstwa za odszkodowaniem wydaje w każdym wypadku właściwy minister (§§ 66 i 67 rozp.).

Do przeprowadzenia postępowania przygotowawczego zasadniczo powołane są dwa organy:

(1) wojewódzkie komisje (Par. 16 i nast. w związku z § 14 rozporządzenia),

(2) łącznie właściwy minister i komisja główna (§ 30 i nast.).

Wojewódzkie komisje powołane są do przeprowadzania postępowania przygotowawczego odnośnie:

a) przedsiębiorstw podlegających przejściu bez odszkodowania na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego na zasadzie art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 3.I. 1946 r. (a więc np. i przedsiębiorstw, które nie zdolne są zatrudnić przy produkcji na jedną zmianę więcej aniżeli 50 pracowników) za wyjątkiem kategorii przedsiębiorstw upaństwowionych na zasadzie art. 2 ustawy, wymienionych w art. 3 ust. 1 lit. A. pkt. 1—9 oraz lit. C,

b) przedsiębiorstw podlegających przejęciu na własność Państwa za odszkodowaniem na zasadzie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 3.I.46 r., lit. A, pkt. 11, 13, 14, 16 i 17 oraz na zasadzie art. 3, ust. 1 lit B wyżej cyt. ustawy.

Właściwy minister i komisja Główna (łącznie powołani są do przeprowadzania postępowania przygotowawczego odnośnie:

a) przedsiębiorstw przechodzących na własność Państwa lub osób prawnych prawa publicznego na zasadzie art. 2 cyt. ustawy, a należących do kategorii przedsiębiorstw, wymienionych w art. 3 ust. 11, lit A., pkt. 1—9 oraz lit. C. cyt. ustawy;

b) przedsiębiorstw przejmowanych na własność Państwa na zasadzie art. 3, ust. 1, lit. A., pkt. 1—10, 12 i 15 oraz lit. C. ustawy;

c) przedsiębiorstw wyłączonych spod kompetencji komisji wojewódzkich na zasadzie § 14 ust. 1, część 2 rozporządzenia.

W związku z powyższym Ministerstwo poleca:

1) zgłaszać w wojwódzkich komisjach w trybie § 19 wyżej cytowanego rozporządzenia wnioski o wszczęcie postępowania dotyczącego przejścia lub przejęcia na własność Państwa przedsiębiorstw określonych w § 14 rozporządzenia (Aczkolwiek § 16 rozporządzenia nakłada na urzędy wojewódzkie oraz izby przemysłowo-handlowe obowiązek przedłożenia właściwym komisjom wojewódzkim spisu przedsiębiorstw, położonych na ich terenie działania, podpadających pod przepis § 14 rozporządzenia, a § 19 rozporządzenia daje jedynie uprawnienie wszelkim władzom, urzędom itp. (a więc i organom a. l. p.) składania wniosków w wojewódzkich komisjach o wszczęcie postępowania dotyczącego przejścia lub przejęcia przedsiębiorstw określonych w § 14 rozporządzenia,—To jednak Ministerstwo uważa, iż administracja lasów państwowych, w swoim interesie winna przyjąć za regułę składanie tego rodzaju wniosków).

2) Przesyłać do Ministerstwa odpowiednio umotywowany wniosek, gdyby zaistniały okoliczności usprawiedliwiające skorzystanie przez Ministra Leśnictwa z przepisu § 14 ust. 1 część 2, to znaczy wystąpienie Ministra do przewodniczącego głównej komisji z żądaniem wyłączenia spod kompetencji właściwej rzeczowo i miejscowo wojewódzkiej komisji sprawy danego przedsiębiorstwa.

Jednocześnie Ministerstwo zwraca uwagę na następujące kwestie:

a) § 22, ust. 2 rozporządzenia zastrzega zachowanie 7-mio dniowego terminu w wypadku konieczności wniesienia odwołania,

b) zgodnie z uprawnieniami, wynikającymi z § 37 i 57 rozporządzenia przedstawiciele a. l. p. winni uczestniczyć w posiedzeniach Wojewódzkich Komisji, o ile sprawa dotyczy przedsiębiorstwa, którym a. l. p. zarządza,

c) zgodnie z § 12 rozporządzenia poleca się wykonywać postanowienia zawarte w tym paragrafie,

d) zgodnie z § 43 ust. 1 rozporządzenia należy w razie zaistnienia okoliczności, wymagających powołania biegłych zgłaszać wniosek o wezwanie biegłych,

e) zgodnie z treścią §§ 50, 52, 54 i 61 dotyczących kwestii odwołania od postanowień komisji wojewódzkich i Głównej Komisji obowiązują terminy zawite 14 dni i 7 dni,

f) gdyby z jakichkolwiek względów powołane organy a. l. p. nie wniosły w terminie odwołania od postanowienia Wojewódzkiej Komisji o skreślenie przedsiębiorstwa z wykazu, albo od postanowienia oddalającego wniosek o wpisanie przedsiębiorstwa do wykazu, a następnie okazało się, że zmiana postanowienia Wojewódzkiej Komisji w tym przedmiocie jest konieczna — należy wystąpić do Ministerstwa z wnioskiem o skorzystanie przez Ministerstwo Leśnictwa z uprawnień, przewidzianych w § 62 rozporządzenia. Wniosek należy przesłać z takim rozliczeniem, aby mógł być zachowany dwumiesięczny termin dla skierowania wniosku Ministra do Głównej Komisji,

g) Ministerstwo zaleca ścisłe przestrzeganie przepisów §§ 68 — 73 rozporządzenia.

h) zdaniem Ministerstwa w zarządzie administracji lasów państwowych jedynie wyjątkowo może znajdować się przedsiębiorstwo, przy przejściu którego (lub przejęciu) na własność Państwa postępowanie przygotowawcze winno być przeprowadzone w trybie § 30 i innych rozporządzenia. Gdyby taki wypadek zaistniał, Dyrekcja winna należycie umotywowany wniosek zgłosić Ministrowi Leśnictwa.

Do niniejszego pisma załącza się odpis wyjaśnień wydanych w kwestii wykonania rozporządzenia z 11.IV. 1946 r. przez Ministerstwo Przemysłu, a zawierających wyczerpujące ujęcie szeregu zagadnień.

Czynności wynikające z wykonania przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11.IV. 1946 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 114) zechce Dyrekcja przeprowadzić niezwłocznie i zakończyć je do dnia 15 sierpnia b. r., na ten dzień składając Ministerstwu sprawozdanie.

Ministerstwo zwraca szczególną uwagę na konieczność ścisłego i terminowego wykonania wyżej podanych czynności, oraz współdziałania przy załatwianiu sprawy właściwych jednostek organizacyjnych Dyrekcji, a więc w pierwszym rzedzie Biura Prawnego, Biura Użytkowania i Zbytu, Biura Użytków Ubocznych i Gospodarstw Nieleśnych oraz Biura Technicznego.

V.-Minister:
(—) Inż. K. Iwanowski.

32

MINISTERSTWO LEŚNICTWA
BIURO PRAWNE
Pr/09/101/1

Warszawa, dn. 30 lipca 1946 r.

Wobec powstania szeregu kwestii spornych pomiędzy resortem Leśnictwa a resortem Rolnictwa i R. Rol. zostały przeprowadzone w Prezydium Rady Ministrów konferencje przedstawicieli obu Ministerstw, na których uzgodniono zachodzące rozbieżności i rozgraniczono kompetencje. Powyższe kwestie ujmują załączone „Tezy" w sprawie rozgraniczenia kompetencji Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministerstwa Leśnictwa, ustalone na konferencjach międzyministerialnych w Prezydium Rady Ministrów w dn. 3, 13, 21 czerwca i 6 lipca 1946 roku. Ministerstwo podaje następujące zalecenia i wyjaśnienia, dotyczące poszczególnych punktów „Tez":

Ad 2. Przyjęta została zasada, że w skład Państwowego Gospodarstwa Leśnego wchodzą wszystkie państwowe lasy i grunty leśne bez względu na podstawę prawną ich upaństwowienia, to jest przejęte zarówno w trybie dekretu o upaństwowieniu lasów, jak też i przepisów o wykonaniu reformy rolnej, względnie innych przepisów prawnych — z wyjątkiem jedynie lasów wymienionych pod literami a i b punktu 2, co do których wyjaśnia się:

ad a) co do dokonania wyłączeń, przewidzianych w tym punkcie, Ministerstwo wyda zarządzenia po wejściu w życie projektowanego dekretu o uregulowaniu stanu posiadania lasów państwowych;

ad b) wyłączeniu z państwowego gospodarstwa leśnego ulegają odosobnione obszary lasów i gruntów leśnych o pow. do 25 ha, zbędne dla prowadzenia gospodarstwa leśnego; należy rozróżniać dwie kategorie takich lasów, to jest znajdujących się pod zarządem Ministra Rolnictwa i R. R. oraz znajdujących się pod zarządem Ministra Leśnictwa.

Co do pierwszej kategorii tych lasów i gruntów leśnych należy niezwłocznie porozumieć się z właściwymi Urzędami Ziemskimi dla ustalenia, jakie lasy i grunty leśne znajdują się pod Zarządem tych Urzędów. Następnie należy ustalić w porozumieniu z tymi Urzędami, jakie z powyższych lasów i gruntów leśnych, stanowiących odosobnione kompleksy, nie nadają się do prowadzenia na nich państwowego gospodarstwa leśnego i mogą być uznane za zbędne dla państwowego gospodarstwa leśnego. Zaznacza się jednocześnie, że należy uwzględniać przy tym położenie odosobnionych obiektów leśnych do 25 ha nie tylko w stosunku do większych jednostek administracyjnych Państwowego Gospodarstwa Leśnego, lecz także i w łączności z kwestią nieużytków i słabych gruntów rolnych, które wejdą w przyszłości w skład państwowego gospodarstwa.

Odpowiednie czynności w ramach Dyrekcji i Nadleśnictw mają być dokonane w nieprzekraczalnym terminie do 1.X. r. b. Następnie niezwłocznie należy przedstawić Ministerstwu wykazy lasów i gruntów leśnych, które w wyniku powyższych czynności podlegają pozosta-

wieniu pod zarządem resortu Rolnictwa i Reform Rolnych i przeznaczeniu na cele reformy rolnej, lub też odwrotnie— włączeniu do państwowego gospodarstwa leśnego. Ministerstwo zaaprobuje, względnie wprowadzi korektywy w stosunku do nadesłanych wykazów i zwróci je Dyrekcjom dla ostatecznego uregulowania organy administracji lasów państwowych; i grunty leśne o powierzchni ponad 25 ha podlegają niezwłocznemu przejęciu przez organy administracji lasów państwowych; przejęcie obiektów mniejszych przez organy administracji lasów państwowych może również następować już w toku powyższych czynności, o ile Urzędy Ziemskie wyrażą na to zgodę.

Zaznacza się, że zgodnie z „Tezami" do dnia 31 października r. b. przeznaczenie na parcelację obiektów leśnych do 25 ha, znajdujących się pod zarządem resortu Rolnictwa i R. R., może następować tylko po uprzednim wypowiedzeniu się właściwej Dyrekcji, które jednak musi nastąpić w terminie dni 20 od dnia wpływu zapytania ze strony Urzędu Ziemskiego do Nadleśnictwa. W takich przypadkach winna Dyrekcja powziąć decyzję we własnym zakresie, przestrzegając ściśle powyższego terminu. W wykazach, które mają być przedstawione na dzień 30 września r. b. należy powyższe przypadki wykazać oddzielnie jako definitywnie załatwione.

Przechodząc do drugiej kategorii obiektów leśnych powyżej 25 ha, to jest znajdujących się pod zarządem resortu leśnictwa, Ministerstwo komunikuje, że w terminie do 30.XI. należy ustalić, które odosobnione lasy i grunty leśne poniżej 25 ha nie nadają się do prowadzenia na nich państwowej gospodarki leśnej, powinny być uznane za zbędne dla państwowej gospodarki leśnej i przekazane na cele reformy rolnej. Przy czynnościach tych należy się kierować zasadami analogicznymi jak co do pierwszej grupy obiektów leśnych do 25 ha, a zatem położeniem nie tylko w stosunku do lasów państwowych, lecz także i stosunku do nieużytków i słabych rolnych gruntów, podlegających włączeniu do państwowego gospodarstwa leśnego. Powyższe czynności powinny być dokonane również w porozumieniu z Organami Ziemskimi; wykazy na dzień 30 listopada Ministerstwo niezwłocznie zbada i zwróci Dyrekcjom w celu zakończenia w ciągu grudnia odpowiednich czynności.

Zaznacza się, że wyłączanie z państwowego gospodarstwa leśnego lasów i gruntów leśnych o obszarze większym niż 25 ha, przewidziane jest dla przypadków zupełnie wyjątkowych i zależne wyłącznie od zgody Ministerstwa Leśnictwa. Wnioski w takich sprawach z inicjatywy Dyrekcji lub też władz Ziemskich należy przedstawiać niezależnie od wyżej podanych wykazów i ze szczegółowym uzasadnieniem.

Ministerstwo przypomina, że przy kwalifikowaniu obiektów leśnych kierować się należy także i wskazaniami zarządzenia Ministerstwa z dnia 16 kwietnia r.b. Zn. spr.: III. 100/25, w wykonaniu którego zostały już zebrane i opracowane materiały, które będą mogły być wykorzystane przy obecnych pracach.

Wskazanem byłoby zarazem w celu właściwego zorganizowania akcji, wyłonić tak na szczeblu Dyrekcji L. P. jak i Nadleśnictw odpowiednich przedstawicieli, których zadaniem byłoby utrzymywanie stałego kontaktu i ścisła współpraca z równorzędnymi organami resortu Rolnictwa i R.R. przy przygotowaniu materiałów w terenie.

Co do zasad parcelacji gruntów leśnych, zbędnych dla państwowego gospodarstwa leśnego, o czym jest mowa w ustępie ostatnim p. 2 b „Tez", Ministerstwo wyjaśnia, że do opracowania tych zasad przystępuje się jednocześnie. Obecnie brak tych zasad nie może wpłynąć na wstrzymanie parcelacji gruntów leśnych o pow. do 25 ha, na którą Dyrekcja wyrazi zgodę w przewidzianym, w skróconym terminie dni 20.

Jeżeli chodzi o prawną stronę niniejszej sprawy, to uprawnienia dla resortu Leśnictwa do przeznaczenia na cele parcelacji obszarów leśnych, nie nadających się do prowadzenia państwowego gospodarstwa leśnego i wobec tego zbędnych dla tego gospodarstwa, zawierać będzie opracowany dekret o uregulowaniu stanu posiadania Lasów Państwowych.

Ad. 3.

ad a) i b) Przy przeprowadzeniu czynności, przewidzianych powyżej należy się porozumieć z Urzędami Ziemskimi co do włączenia do państwowego gospodarstwa leśnego przewidzianych w powyższych punktach gruntów; odpowiednie dane należy o ile możności przedstawić jednocześnie z wykazami, przewidzianymi na dzień 30 listopada r.b.

ad. c) Również w wyżej podanym terminie należy przedstawić Ministerstwu do akceptacji wykazy wód, które zgodnie z zasadami punktu c) ulegałyby przekazaniu względnie przejęciu. Zwraca się przy

tym uwagę, ażeby odpowiednie czynności zostały przeprowadzone w porozumieniu z referentem rybackim Dyrekcji oraz, ażeby w wykonaniu punktu 3 d), zostały przewidziane dla włączenia do państwowego gospodarstwa leśnego grunty orne i łąkowe, stanowiące deputaty rolne pracowników rybackich.

ad. d) Należy niezwłocznie wystąpić do Urzędów Ziemskich o przeznaczenie na siedziby nadleśnictw, leśnictw, gajówek, osad strażników rybackich i łowieckich i funkcjonariuszów rybackich, jak również osad stałych robotników leśnych — resztówek oraz przydzielenie potrzebnej ilości gruntów deputatowych dla personelu administracji leśnej, rybackiej i stałych robotników.

Zwraca się uwagę, że porozumienie ostateczne ma nastąpić do dnia 30 października rb, tak, że wszelkie czynności dla zebrania materiału winny być zakończone i przesłane wykazy Ministerstwu z dniem 3 sierpnia r.b.

Ad. 5. Wobec ustalenia zasady, że wzajemne przekazywanie lasów i gruntów leśnych i rolnych dokonywane będzie bezrozrachunkowo — odpada potrzeba szacowania przekazywanych obiektów.

Wyjątkowo tylko w przypadkach potrzeby wypłacania zaopatrzeń pieniężnych b. właścicielom wywłaszczonych nieruchomości ziemskich na mocy obowiązujących dekretów oraz gdy zaopatrzenie to obciążać będzie równocześnie Fundusz Ziemi i Państwowe Gospodarstwo Leśne — konieczny będzie współudział organów obu resortów tak w opracowaniu szacunku wywłaszczonego obiektu jako też w ustaleniu stosunku w jakim wypłata z tego tytułu obciążać będzie oba zainteresowane Ministerstwa.

Ad. 6. Zgodnie z „Tezami" wszystkie tartaki pozostają w zarządzie Administracji Lasów Państwowych — należy zatym niezwłocznie wystąpić do Urzędów Ziemskich o przekazanie wszystkich zakładów tartacznych znajdujących się pod zarządem resortu Rolnictwa i R.R., jak również o udzielenie wykazu tartaków, które miałyby pozostać pod zarządem resortu Rolnictwa i R.R., jako stanowiące jeden agregat z zakładami przemysłu rolnego i nie mające w tym agregacie charakteru dominującego. Zasady eksploatacji takich tartaków zostaną opracowane bezpośrednio przez Ministerstwa.

Przy przeprowadzaniu czynności, wynikających z „Tez" oraz niniejszego pisma, Ministerstwo prosi o ścisłe przestrzeganie terminów i zwraca uwagę na sprawne i rzeczowe rozpatrywanie wszystkich spraw. W szczególności należy zwrócić uwagę na racjonalne wykorzystanie istniejących obecnie w toku akcji przebudowy ustroju rolnego i leśnego możliwości poprawienia stanu posiadania Lasów Państwowych, zaopatrzenia pracowników w osiedla i deputaty rolne, poprawą ochrony lasów przed szkodnictwem oraz z włączeniem do Państwowego Gospodarstwa leśnego słabych gruntów rolnych i nieużytków — wszystko to przy jednoczesnym ułatwieniu zadań resortu Rolnictwa i R.R. w drodze przekazania na cele parcelacji odosobnionych obiektów leśnych o pow. do 25 ha, zbędnych dla Państwowego Gospodarstwa leśnego.

Minister

(—) St. Tkaczow.

33

MINISTERSTWO LEŚNICTWA
Znak: I/Soc-0445

Warszawa, dnia 7 czerwca 1946 r.

Sprawa: domy wypoczynkowe Ministerstwa Leśnictwa.

Ministerstwo Leśnictwa podaje do wiadomości, że niezależnie od domów wypoczynkowych Funduszu Wczasów Pracowniczych przy K.C. C.Z. i domów wypoczynkowych prowadzonych przez Związek Zawodowy Leśników i Pracowników Przemysłu Drzewnego, uruchamia z dniem 1 czerwca 1946 r. trzy domy wypoczynkowe dla pracowników i robotników administracji lasów państwowych. Dwa w Wieńcu Zdroju (Dolny Śląsk) „Eldorado" i „Leśniczanka" na 40 osób każdy i jeden w Zakopanem na 50 osób. Domy wypoczynkowe w Wieńcu Zdroju czynne będą od 1 czerwca do 31 października r.b., w Zakopanem zaś przez cały rok.

Do korzystania z wyżej wymienionych ośrodków wypoczynkowych uprawnieni są zasadniczo wszyscy pracownicy i robotnicy administracji Lasów Państwowych. W wypadku wolnych miejsc mogą również korzystać członkowie rodzin pracowników, będących na ich utrzymaniu

z wyłączeniem dzieci do lat 14-tu. Czas trwania pobytu w domu wypoczynkowym trwa zasadniczo dni 14-cie. Całkowity dzienny koszt pobytu w Wieńcu Zdroju i Zakopanem wynosi około 100 zł. Z tego 70% kosztów pokrywa Ministerstwo, a 30% — pracownik. Członkowie rodzin pokrywają 75% całkowitych kosztów utrzymania.

Dyrekcje Okręgowe Lasów Państwowych, na wniosek Komisji Wczasów, istniejącej przy Dyrekcji, oraz po złożeniu przez pracownika świadectwa lekarskiego, stwierdzającego, iż nie podlega on chorobie zakaźnej, — skierowują pracownika bezpośrednio do osiedla wypoczynkowego Ministerstwa Leśnictwa (Wzór skierowania w załączeniu). Przypadającą na pracownika lub członka jego rodziny część kosztów utrzymania opłaca on bezpośrednio w domu wypoczynkowym.

Ministerstwo Leśnictwa, na wniosek Komisji Wczasów przy Ministerstwie Leśnictwa ustala dla pracowników Dyrekcyj następujące ilości miejsc na każdy turnus 14-dniowy:

Dyrekcja L.P. Okręgu:	*Wieniec-Zdrój*	*Zakopane*
Białostockiego	3	3
Bałtyckiego	2	3
Gdańskiego	2	2
Krakowskiego	2	3
Lignickiego	2	2
Lubelskiego	3	2
Łódzkiego	4	3
Lubuskiego	2	2
Mazurskiego	2	2
Poznańskiego	3	3
Radomskiego	3	2
Śląskiego	3	3
Rzeszowskiego	3	3
Toruńskiego	3	3
Warszawskiego	3	3
Wrocławskiego	10	2
dla Związku Zawodowego Pracowników Leśnych i Przemysłu Drzewnego . .	4	—

W terminie do 5-go każdego miesiąca Dyrekcje L.P. nadeślą liczbowy wykaz wysłanych pracowników w miesiącu poprzednim, do poszczególnych ośrodków wypoczynkowych. Gdyby która z Dyrekcji nie mogła wykorzystać przyznanej jej ilości miejsc, winna o tym natychmiast powiadomić Ministerstwo Leśnictwa.

Obywatele Dyrektorzy dołożą starań i udzielą wszelkiej pomocy, w granicach możliwości służbowych, by przydzielone ilości miejsc w domach wypoczynkowych Ministerstwa Leśnictwa były zawsze wykorzystane przez pracowników i robotników Administracji Lasów Państwowych. Dla całości podkreślam konieczność ścisłej współpracy w tych sprawach ze Związkiem.

Minister

(—) St. Tkaczow.

Cena niniejszego numeru zł 45

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: MINISTERSTWO LEŚNICTWA, WARSZAWA, UL. WAWELSKA 52/54.

Narodowy Bank Polski w Warszawie — rachunek żyrowy, Państwowy Bank Rolny w Warszawie — rachunek bieżący Nr. 341.

Nr 987 — Druk. Graf. Spółdz. Pracy „Grochów", Grochowska 194.